

இரண்டாவது

கௌரி காண்டம்

1. ஆலோசனைப் படலம்

காப்பு

மங்கல முனிவர் வாழ்த்தக் கௌரியை மணந்து சுத்தன்,
தங்குல காளும்போது, தாக்கிய கலியை வீழ்த்திப்
பொங்கிய வெற்றி கொண்டு பொலிந்தநற் கதையைச் சொல்லத்
திங்களை யணிந்த சக்தி சிவனருள் புரிக மாதோ!

சத்தியன் பேச்சு

வையகந் தகழி யாக, மன்னுயிர் இன்ப வாழ்வே
நெய்யதாய்த் தரும நீதி நீண்டுயர் திரிய தாக,
மெய்யர சாட்சி யென்னும் விளக்கொளி துலக்கு கின்ற
செய்யவன், அமைச்சர்முன்னேசிந்தையைத்தெளியச் சொன்னான்

மனதுறு சாட்சி யாகக் கடவுளை மதித்து நாளும்
எனதுறு துணையாய் நீதி யியம்பியென் அரசபாரம்
இனிதுறச் செய்யும் செஞ்சொற் செல்வர்காள், எனது மைந்தன்
புனிதனுக் கரசை யீந்தோர் புதுவினை புரிய வேட்டேன்....

உலகுடை நிலையும், இந்த உடலுடை நிலையும், எங்குங்
கலகமும் பிரிவுந் தூண்டுங் கலிநகர் நிலையும் கண்டேன்;
இலகுயர் மைந்தன் ஆட்சி யேந்திடுந் திறமுங் கண்டேன்;
நலமுயர் பணியொன் றாற்ற நாடினேன், வாடி நேனே;

புண்ணுறு பிறவியும், போரும் போட்டியும்,
எண்ணறு கவலையும் எழுந்து கூத்திடும்
நுண்ணிய தடத்தினை நுனித்து நோக்கினேன்,
மண்ணுல காண்டயான், மனத்தை யாள்வனே.

20

இனச்சமர் வருவதும், இகல்செய் ஆசையால்,
தனச்சமர் வருவதும், தன்ன லத்தினால்,
சினச்சமர் வருவதுஞ் சிந்தை செய்திடின,
மனச்சமர் அல்லது மற்றொன் றில்லையே.
சொல்லெழு போர்களும், சொல்லை விஞ்சிய
வில்லெழு போர்களும், வெடித்து மேலெழும்
புல்லிய பொறாமையின் போர்க ளன்றிவே
றில்லையென் றுறுதியாய் இயம்ப லாமரோ?

வேற்றுமை விளைப்பதும், வினைகெ டுப்பதும்,
ஆற்றலைத் தேய்ப்பதும், அடிமை செய்வதும்,
போற்றிய நன்மையைப் பொருது வீழ்த்தலும்,
கூற்றினுங் கொடுமனக் குற்ற மேகொலாம்.

மனத்தினைத் திருத்தலே வாழு மாந்தரின்
இனத்தினைத் திருத்தலாம்; இருவி காரமாம்
மனத்தினை வெல்லலே மதியை வெல்வதாம்;
எனத்தகும் உண்மையை இன்று கண்டனன்....

ஆதலால் சுத்தனுக் கமைந்த கன்னியை,
வேதசம் மதப்படி விவாகஞ் செய்தபின்,
நீதிநன் முறைப்படி நிருப னாக்கியே
மேதினிக் கருட்பணி மேவ வேண்டினேன்.

40

மறவழி கலியனை மடக்க வேண்டிய
திறமுள சேனையுஞ் சித்த மாக்கினேன்.
அறிவழி மாந்தரின் அகந்தி ருந்தவே,
அறவழி நலஞ்செயும் ஆர்வ மோங்கினேன்.

சீர்பெறுஞ் சத்திய சீலர் தம்முடன்
ஊர்தொறும் ஊர்தொறும், உரை நடத்தியும்,
கார்மழை யெனப்பொதுக் கடமை காத்துமே,
பார்மனந் திருத்திடிற் பயனுண் டாமரோ!

குடிநலம் ஓங்கிடக் கொற்றம் ஓங்கிடப்
படிநலம் ஓங்கிடப் பரிதி யோங்கிடுங்
கொடிநலம் ஓங்கிடக் கோன்மை யோங்கவே,
துடிமனந் தூய்மைகொள் சூழ்ச்சி செய்வனால். . . .

புறமுள பகைவரைப் புறங்கண் டென்மகன்
அறமுயர் அரியணை யமர்க் சித்தியில்;
மறவினை தூண்டிடும் மனப் பகைவரைத்
திறமுடன் வென்றிடுந் தொண்டு செய்வனால்.
பேரிடர் செய்திடும் பேயர் சூழ்ச்சியால்,
சீரிய தருமங்கள் சிதைந்த தீமையை
ஓர்கணந் தாங்கிலேன்; உரைத்த உண்மையைக்
காரிய மாக்கிடக் கருத்தைச் சொன்மினோ!

60

சித்திமான்

என்றலும் சித்திமான் இறைஞ்சி யோதுவான்;
மன்றலைச் செய்துநன் மகனை ஆளென்றே
சென்றிட லின்றியிச் சித்தி மாநகர்
நின்றுன தருட்பணி நிறையச் செய்யலாம்.

துதிமிகு முனிவருந் துதிசெய் தூயவன்.
மதிமிகு புலவரு மதிக்குங் கேள்வியான்;
நதியென மழையென நன்மை செய்குவான்,
அதிசயப் புதல்வனுன் அன்பிற் பூத்தனன்.

எக்குல மக்களும் இனிய சுத்தனால்
மிக்கவு நலமென விரும்பி நிற்கின்றார்.
தக்கவன், உன்குலத் தருமந் தாங்கிடப்
பக்குவ மானவன் பழுதில் வீரனே.

சொன்னன சொன்னன தொண்டிற் காட்டுவான்
மன்னுயிர் தன்னுயிர் என்னு மாண்பினான்;
பொன்னினு மாசறு பொலன்கொள் சிந்தையான்
புன்னகை போதுமிப் பூவை வெல்லவே.

மந்திரிகள்

சித்தி மானிவை செப்பி யமர்ந்ததும்,
புத்தி மான்கள், புலவர், அமைச்சர்கள்,

சத்திமான் பலவான், சயவான் என்றே
சுத்தன் மெய்ப்புகழ் சொல்லி மகிழ்ந்தனர்.

80

உறுதி யான மனமுடல் உள்ளவன்;
உறுதி யான உரைசொலிச் செய்பவன்,
உறுதி யான உளத்தன்; அறிவினால்
உறுதி யாக வலகினைக் காப்பவன்.

நடை சிறந்தவன், ஞானஞ் சிறந்தவன் ;
கொடை சிறந்தவன் கொள்கை சிறந்தவன்,
படை சிறந்தவன், பாரிற் சிறந்தவன்,
அடைப வர்க்கப யந்தரும் ஆண்டகை!

முதிய உள்ளறி வோடு, முன்னேறிடும்
புதிய நற்கலை போற்றிடும் வித்தகன்;
மதிமி குந்தநின் மைந்தனை எத்தனை
துதிசெய் தாலு மிகையெனத் தோன்றுமோ?

மருளு மாந்தர் மனத்துயர்க் காதியாம்
இருளைப் போக்கும் இரவியைப் போன்றவன்,
கருணை வள்ளல் கருத்திற் கினியவன்
அருண ஜோதி யழகன் குழகனே.

எமதி யாமென் றெழுந்திடர் செய்திடும்
சமய, சாதி, சடங்குக ளின்றியே,
அமையும் அன்பை அகத்தில் விளக்கிடும்
சமர சச்சுடர் சத்திய புத்திரன்.

100

பாட்டுங் கூத்தும் பரதமும் சிற்பமும்,
தீட்டும் ஓவிய மும்சிறப் பாகவே
நாட்டுக் கின்னிய நற்கவிச் செல்வமும்,
ஏட்டுச் செல்வத்தோ டெய்திச் சிறந்தவன்.

சினம சூயை, செருக்கு, பொறாமைகள்
கனவி லும்கரு தாத கருத்தினான்;
மன மொழி செயல் மாசறக் காப்பவன்
புனிதன் புண்ணியன், பூரணச் சித்தனே.

தரும தேவதை போலத் தயையுளான்,
கரும யோகி, கடவுள் செயலெனும்
அருமை யுள்ளமோ டன்பின் பணிபுரி
திருவி னான்அச் சுதந்தர தீரனே.

துன்புற் றார்படுந் துன்பந் துடைப்பவன்,
இன்புற் றாருடன் இன்புறு நெஞ்சினன்,
அன்புற் றாருடன் அன்புற் றிருப்பவன்,
உன்பு தல்வன் உலகி லிணையிலான்.
கண்ணினும் அரிய மைந்தன் பெருமையைக் கற்ற நல்லார்,
எண்ணிய படியே யிவ்வா றியம்பிடக் கேட்ட தந்தை,
தண்முகி லிசையைக் கேட்டுத் தாவிடு மயிலே போன்றான்
உண்மையே பேசி னாரென் றுள்ளுற வுவகை கொண்டான்120

தனயனைப் புகழ்ந்ததெல்லாந் தந்தைக்கும் பொருந்துமென்றே
அனைவரும் கூறி மேலே ஆவன பேசிப் பின்பு
மனைவியைத் தேர்ந்து நம்பி மணவினை முடித்தே பட்டம்
புனைவினை; பின்பு, காலப் போக்கினை யறிவோ மென்றார்

சத்தியன்

பாண்டியன் வங்கன் அங்கன் பார்த்திபர் பலரும் வந்து
வேண்டிநிற் கின்றார் தத்தம் விருப்பங்கள் கூறி நாளும்;
காண்டகு திருவினாரைக் காண்கிலான் சுத்தன்; இங்கே
ஈண்டிய முனிவர் கூட்டம் இனிதெனப் போற்று கின்றான்.

ஞானியாய்ப் பேசுகின்றான், ஞானியாய்க் காணு கின்றான்;
ஞானியர் கூட்டமன்றி, ஞாலத்தி னுறவைப் பேணான்.
ஏனெனக் கேட்டால், இன்பம் இதுவென்றுள் எடங்கிக்கற்ற
மோனமே காட்டு கின்றான்—எனக்கென முளைத்த மைந்தன்.

தெள்ளத்தன் னறிவு ணர்ந்த தெய்வமாப் புதல்வன், காமக்
கள்ளத்தைக் கடிந்த தீரன், கடுந்தவ முனிவர் நேயன்,
உள்ளத்தைக் கடவுட் கீந்தான், உயர்வரைத் தோளை, சேனை
வெள்ளத்தாற் கலியை வீழ்த்தும் வீரத்திற் கீந்தான் மாதோ!

சூரியன் போன்ற தூய சுடர்மணிப் புதல்வன், மாதர்
மூரல்வாய் முத்தம் வேண்டான்; மோகமார் மனத்தைப் பற்ற
வாரிச விழிகள் வீசும் வலைகளை அறுத்தெ றிந்தான்.
காரிகை யமைந்திட் டாலுங் கருத்தமைந் திணங்கு வானோ?140

அன்னவன் மனதிற் கிந்தாள் அமைந்தநல் அன்னம்யாரோ?
என்னிரு விழிக ளாலே இளவர சவளை ஏற்று
நன்மணம் புரியக் காணு நல்லநாள் எந்த நாளோ?
பொன்முடி யந்த நாளே புனைந்தவன் ஆளு நாளாம்.

சித்திமாள்

இந்தநன் னாளை நீயும் இன்புறக் காண்பாய், மன்னா
சிந்தையேன்? ஆணுக்கேற்ற பெண்ணுமில் வுலகிலுண்டாம்,
எந்தமா முனியை நம்பி இந்தநாள் இறைஞ்சு கின்றான்
அந்தமா முனியே உன்றன் ஆசையைத் தீர்த்து வைப்பான்.
பெருமைசால் வீரச் செம்மல் பிறந்தநன் னாளில், ஐய
அருமைசால் வேந்தர் தங்கள் அணியிழை மகளிரோடும்
வருகநல் லழகை முன்னே வரதனுங் காண்க, கண்கள்
தருகுறிப் பறிந்து, பின்னே தக்கன செய்வ தாமே.

என்றுநல் லமைச்சன் கூறி யமர்ந்ததும் இறைவ னாங்கே,
நன்றுநன் றந்த நல்ல நாளணி விரைந்து செய்தே
ஒன்றுக உலகி லுள்ள திருவெலாம் ஒருங்கே, என்றான்.
மன்றுமவ் வாணை யேற்று, மனமுவந் தெழுந்த தன்றே. 156

2. சுத்த ஜயந்திப் படலம்

உள்ளம் பொங்கியே உதயப் பொன் முகம்
வெள்ளிப் புன்னகை வீசி நின்றது;
புள்ளி னந்திருப் புகழ்ச்சி பாடின;
கள்ளு குத்தன காவின் பூக்களே.

சீத மேதினி சிலிர்த் தெழுந்தது;
பூதம் யாவையும் உவகை பூத்தன,
நாத நல்லுயிர் நயந்த வாழ்வெலாம்
காத லாகிய கவிதை யானதே.

அண்ணல் வந்தநாள், அருள் பிறந்தசெங்
கண்ணன் வந்தநாள், கனக மாமணி
வண்ணன் வந்தநாள், வரதன் வந்தநாள்
புண்ணி யந்தரும் புனித நாளிதே.

அழகன் வந்தநாள், அமுதன் வந்தநாள்,
விழவு நாளிதே, வெற்றி நாளிதே;
பழனங் கான்மலை பாலை நெய்தலார்
முழவு கொட்டியே முழங்கு நாளிதே.

வையம் யாவையும் வாழ்வின் மாபயன்
எய்த வேண்டுநல் லின்ப நாளிதே
பொய்யி ருட்பகை பொன்று நாளிதே,
துய்யன் மெய்யொளி துலங்கு நாளிதே.

20

முல்லை மல்லிகை முளரி செவ்வந்தி
அல்லி, சண்பகம் அரம்பை மாபலா,
வில்வம், பச்சிலை, விளவு, மாதுளை,
புல்லிப் பூமணம் பொங்கும் வானமே.
குழலும் வீணையும், குயிலுங் கிள்ளையும்
முழவும் மங்கல முரசுஞ் சங்கமும்,
அழகி னாடலும், அமுத கீதமும்,
பழகு நல்லிசை பயிலு நாளிதே.

கண்க ளிப்புறுங் காட்சி வேண்டுவோர்,
பண்கள் வேண்டுவோர், பரதம் வேண்டுவோர்
எண்கொ ளாக்கலை யின்பம் வேண்டுவோர்
விண்கொள் சித்தியின் வீதி சேர்மினே....

பல நிறங்களும், பல மணங்களும்,
பல சுவைகளும், பல்லி யங்களும்,
பல கவின்களும் பவனி யின்பமும்,
புலவர் சொற்களும் பொங்கு மெங்குமே.

நவ மணித்திரள் நகை யணித்திரள்,
நவ மணிந்தொளிர் நகர வீதிகள்
சிவ மணிந்திடுந் திருவின் காட்சிகள்,
அவனி வாழ்வினை அழகு செய்தவே.

40

மன்னர் வந்தனர் மன்னி ளந்திருக்
கன்னி மாரொளி காந்த மின்னென
வன்ன மாமயில் வனமெனப் பசும்
பொன்ன ணித்திரள் பொலிய வந்தனர்.

சாணை யேறிய சாதி மாமணிப்
பூணு லாவிடும் பூங்கொம் பன்னவர்,
நாணு லாவிடும் நயனப் புன்னகை
பூணு மாடவர் பொங்கிப் பூரித்தார்.

முருகி ளந்திரு முகங்கள் பங்கயம்;
கரும லர்களின் காடு கண்களே;
உருகு புன்னகை ஒளிநு மல்லிகை;
பெருகு கார்புகை பேதையார் குழல்.

விடமும் வேலும்போல் விழியின் பார்வையே;
இடை வருந்தவே ஏந்து பொன்மணிக்
குடங்கள் போன்றன கொங்கை; வாழியிற்
படங்கள் போன்றன பாவைக் கூட்டமே.
சிந்தை பொங்கிடச் செய முழக்கியே
முந்து மன்னவன் முதல மைச்சுடன்

சந்தமார் புகழ் சாற்றித் தன்னகர்
வந்த மக்களை வருக வென்றனன்.

60

அவரவர் நிலைக் கமைந்த மாளிகை,
அவரவர் சுவைக் கமைந்த நல்லுணா;
அவரவர் மகிழ் ஆடல் பாடல்கள்;
அவர்மன மறிந் தரச னீந்தனன்.

வரவு செய்தவர் மனங்கள் இன்புறப்
பரவு மின்னிசைப் பா விருந்துகள்;
விரவு மந்தகர் விழவு மேவலால்
இரவு மில்லையே பகலு மில்லையே.

பொன்னின் வார்சிலை போன்ற பொற்பினார்
வன்ன மாமலர் வனத்து லாவினார்;
அன்னக் கூட்டம்போல் அருவி யாடினார்;
மின்ன லேயென வீடு சேர்ந்தனர்.

மானி னோக்கினார் மாழை மாமணி
மீனி ராசிபோல் மிளிர்ச் சூடியே,
வான மாதர்போல் வரிசை யாகவே
ஞானக் கோயிலை நாடி வந்தனர்.

தேர்ந்த நல்லணி திகழ நாற்றிசை,
வேந்தர் வெல்படை வீரர் சூழவே,
சாந்த மந்திரஞ் சார்ந்து மெய்த்தவர்
காந்த சக்தியிற் கலந்தி ருந்தனர்.

80

சுத்தாலயம்

வச்சி ரம்வயி றூரியம், மாதுளைப் பதுமம்
பச்சை நீலஞ்செம் பவளந்தென் பாண்டிமுத் துடனே,
மெச்சி டுங்குயில் விழியென மிளிர்ந்திடுங் கெம்பும்,
வச்சி ழைத்தமா மணிதரு மந்திரம் இதுவே.

எண்ணில் வேந்தரும், வீரரும், இறைஞ்சிய கோயில்,
புண்ணி யர்தவப் பொலிவுறும் புனிதமாங் கோயில்,
கண்ணிற் கண்மணி யெனவுளங் கலந்துறை கடவுள்,
எண்ணிப் பேரின்ப மெய்திடற் கினியமந் திரமே.
பெயரி னோடுருப் பேதமொன் றின்றியன் பான
உயிரி னுக்குயி ராகிய ஒருபரம் பொருளை,
இயலு மெய்யினில் இயங்கிடும் இறைவனை யடைய
முயலுந் தூயநன்முனிவரர் முத்திவீ டிதுவே.

காவ லற்றிடும் புலன்வழி கட்டிலா தென்றுந்
தாவிச் சாந்தத்தைத் தடுத்திடு மனத்தினைத் தடுக்க,
மேவி யுள்விழித் திருக்கின்ற விமலரி னடுவே
கோவுடன் இளங் குரிசிலுங் கொலுவிருந் தனனே.

சுத்தன்

மன்னர், மாதவர் மந்திரர், மாதர், நன் மக்கள்
முன்னர், தூயவன் முழுமுதற் கடவுளை யிறைஞ்சி,
“அன்னை, தந்தையர், அந்தணர், ஆருயிர்க் குடிகாள்,
இன்னர் செய்தகும் பணிகளை யியம்புவேன்” என்றான். 100

இறந்த நாளொலாம் இறந்தன; இனிவரு நாளில்
சிறந்த நற்பணி செய்திடத் திடமனங் கொள்வோம்;

அறந்தெ ளிந்துகொண் டுயிர்களுக் கன்புசெய்திடுவோம்;
பிறந்த நாளினிற் பிறவியின் பெருமையைப் பெறுவோம்;

நன்னி னைவுடன் கூடியே நல்லன புரிமின்
புன்மை சூதுபொ றாமையைப் புரையெனத் தவிர்மின்;
அன்னதானங்கள் செய்குமின்; அருங்கலை வளர்மின்;
மன்னருட்குலம் வளம்பெற வழுத்துமின் உளத்தே.

பாரி லேகலி யரக்கர்கள் பாரத தரும
வேரி லேவிட மிட்டனர்; வேகமாய் அவரைப்
போரி லேபுறங் கண்டிடப் புண்ணிய வீரர்
நேரி லேயணி வகுத்தின்று நின்றிடு வீரே.

ஊர்வ லங்களும், உடலினைப் புகழ்ந்திடும் பேச்சும்
பேர்மு ழக்கமும் விருந்துண்டு பிரிந்திடும் விழவும்,
ஓர்பயனிலை; உள்ளத்தினில் ஒருவனை நினைந்து,
பார்நலம் பெறும் பணிகளே பணியெனப் புரிவோம்.

எம்ம தத்திற்குஞ் சம்மத மாகிடும் இயலை,
நம்ம னத்தினில் உறுதியாய் நாட்டுதற் கேற்ற
நிம்மதி தருந் தோத்திரம் நிகழுக வென்றே
அம்ம காசபை யமர்ந்தனன் அரசினம் பெருமான். 120
தீதறு சுத்தன் சொன்ன தீஞ்சுவை மொழிகள் கேட்டே
கோதறு முனிவர் நல்ல கொள்கையென் றுவகை பூத்தே
மேதினி வாழத் தூயன் வெற்றிகள் சிறக்க வென்றே
ஆதிமெய்ப் பொருளின் ஜோதி யருளினை வேண்டி னாரே.

அருவுரு வாகி யெங்கும் அருளினால் ஆடல் செய்தே
குருபர னாகி, எம்மைக் கோதறுத் தாளும் வள்ளல்,
ஒருவனை முனிவர் பாட உள்ளுணர்ந் துணர்ந்து சுத்தன்,
பருவுட லுலகுக் கப்பாற் பார்வையை நாட்டி னானே.

எங்கிருந் துலகமெல்லாம் உலகுயிர்க் குலங்க ளெல்லாம்,
இங்குவந் திருந்து சென்றே, எதனுளே இறுதி யாமோ....
தங்குமப் பொருளே ஞான தாரக மாகும்; அன்பு
பொங்குளத் தாலே அந்தப் பொருளினைப் பூசிப் போமால்.

பொருள் வணக்கம்

ஓமெனப் பெரியார் ஓதிடும் பொருளை,
நாமரு பாதி நாடகங் கடந்த
மெய்யறி வின்பமாய் விளங்கும் பொருளை,
உய்வழி காட்டும் உயர்பரம் பொருளை,
இருந்த வாறே இயல்பா யிருந்தும்,
பொருந்து சக்தியாற் புரிவினை யூக்கி,
வானாய், வளியாய், வளர்தீ நீர்நிலம்,
தானாய்க் காலந் தருசுட ராகி, 140
கடலாய்க் காராய், கார்தரு பயிராய்,
உடலாய், உயிராய், உயிர்க்குயி ராகி,
சக்தியாய்ச் சீவனிற் சதாசிவ மாகி
முத்தி யளிக்கு முழுமுத லாகி,
எங்குங் கண்ணாய், எங்குங் காதாய்,
கங்குல் பகலறக் கருணை சுரக்கும்,
அருவாய், உருவாய்க், குருவாய்த் திருவாய்,
அருட்பெருஞ் சோதி ஆண்டவ னாகி,
இதய நடுவே இலிங்கா காரமாய்
உதயச் சுடர்போல் ஒளிரும் பொருளை,
மதியறி விற்கு மறைந்து, முதிர்ந்த

பதியறி வாளர் பார்க்கும் பொருளை,
எவ்வகை மாந்தர் எப்படி வணங்கினும்,
அவ்வகை மாந்தர் அன்பினுக் கேற்ற
பதந்தரும் பொருளை, பரம சுத்த
சுத்தரப் பொருளை, இதந்தரும் பொருளை,
கலைகள் உரைத்த கற்பனை கடந்த,
நிலையில் விளங்கு நிர்க்குணப் பொருளை,
சிற்பரா சக்தி சின்மயக் கதிரால்
அற்புத வுலகை ஆட்டிடும் அருளை... 160
தன்னுளே தானாய்த் தற்பர சிவமாய்,
என்னுளே யானாய் எவற்றுளும் அதுவாய்,
இருக்க இருந்தே, இயக்க வியங்கியே,
உரைக்க உரைத்தே, உரைகடந் துள்ளே
உணர உணர்ந்தே, உணரன் பாலே
புணரப் புணர்ந்தே, போத சொரூபமாய்,
அங்கிங் கெனாமல் எங்கே யிருப்பினும்,
இங்கெனைப் பிரியா திருக்கும் பொருளை,
வேண்டு மென்னும் விருப்பமு மின்றி,
வேண்டா மென்னும் வெறுப்பு மின்றிப்
பரிதி போலே பார்ப்பா னாகிச்
சுருதி யாகத் துலங்கு மந் திரமாய்,
காற்றைப் போலே கட்டிலாத் துறவாய்,
கூற்று நடுங்குங் குண்டலிக் கனலாய்,
கற்பன கற்றுக் கருத்துறக் கருதிச்
சொற்பனங் கடந்த சூட்சுமந் தேடி,
உடலை மடக்கிக் குடலைக் குலுக்கி,
அடியோ கங்கள் அயரா தியற்றி,
மூச்சைக் கட்டிப் பேச்சைக் கட்டி,
ஆச்சிய தாரைபோல் ஆராய்ந் துள்ளே, 180
சிந்தை நிலைக்கத் தியானஞ் செய்து,
மந்திரஞ் செபித்து, மனத்தை யடக்கி,
ஆசையா ணவங்களின் அல்ல லறுத்தே,
பேசாச் சமாதியிற் பேரின்ப முண்ணும்,
அருளறி வாளர், அகநிலை கடந்தே
பொருளிது வென்னும் பூரண ஜோதியை —
ஒருமை யுடனே உரைகடந் துணரும்
பெருமையே பிறப்பின் பெரும்பய னாகும்...
அத்தகைப் பெருமை யடைந்தது வான
சுத்த யோக சக்திமான் வாழ்க !
முக்குணப் போர்செய் முன்னிலை யுலகிற்
பக்குவ மாகச் சிக்கற வாழ்ந்தே,
செய்வன தேர்ந்து, திருவரு ளாலே
பெய்மழை போன்றே செய்பவன் வாழ்கவே!
கதிரவன் வரவே, காரிருள் அகலும்,
பதுமம் விரியும், பனித்திரள் கரையும்,
சிறகை யடித்துப் பறவைகள் பாடும்,
கறவைகள் கறக்கும்; கண்விழித் தெழுந்தே,
கரும் வுலகம் கதிபெற நடக்கும்,
இருவினைப் பயன்கள் எண்ணில கிளரும்..... 200
சத்தமில் லாத சாட்சியா யுலகைச்
சித்தரிக் கின்ற செங்கதிர் போன்றே,
சுற்றுல கத்தின் சூட்சும மறிந்தே,
பற்றறு சாட்சியாய் பணித்திறம் பயின்று,
சாந்தக் கடலும், சக்திக் கதிரும்,
காந்தக் கனலும், ககனமின் சாரமும்,

கார்மழை போலக் கருணையுங் கொண்டு,
பார்நல மோங்கப் பலநலம் புரியும்,
பொன்னார் மேனிப் புனிதன் வாழ்கவே!
மன்னறங் காத்து மக்களைப் பேணும்,
வேந்தன் வாழ்க ! வெற்றி வேற்கை,
ஏந்துஞ் செங்கோல் இறைவன் வாழ்கவே!
நினைத்த நலத்தை நிறைவேற் றிடவே,
வினைத்திட் பமுடன் மனத்திட் பமுற
உள்ளன் புடனே ஒற்றுமைத் திறனும்,
ஒள்ளிய நடையும் தெள்ளிய மதியும்
ஆத்தும சக்தியும், அஞ்சா வீரமும்,
பூத்த மலரெனப் புன்னகை யுடனே,
இடர்கள் எதிரே எத்தனை வரினும்,
திடவை ராக்கியத் துடனே தாங்கும்,
சகன சக்தியும், சத்திய வீறும்,
இகலை நடுக்கும் தகவுடை யாற்றலும்,
கலிப்படை கலங்கப் புலிப்படைப் போலச்
சலிப்படை யாத சமர்செய் வீரமும்,
அரக்கக் களைகளை அறுத்து, நலங்களே
சிறக்க நாட்டுந் தீரமுங் கொண்டான்,
புண்ணிய பூமி விண்ணர சடைய
நண்ணிய பெருமான், நரரை நாரணர்
ஆக்கிட வல்லான், அதர்மப் பதர்களைப்
போக்கிட வல்ல புனிதன் வாழ்கவே !
சுத்த மூர்த்தியின் சக்திக் கதிராய்ச்
சித்தியி லுதித்த செங்கதிர் வாழ்கலும்!....
தூயவர் வேத மோதித் தூபதீ பங்கள் காட்டி,
ஏயநற் கடன்முறைகள் இனிதுறச் செய்து போற்றி,
நாயக மைந்த னுக்கு நலம்பல வேண்டி னார்கள்,
ஆயது முடிந்த பின்னர் அனைவரும் விருந்துண்டாரே...

220

வசந்த மாளிகைக் காட்சி

வாசநாண் மலரில் ஊறி வண்டுணுந் தேனைப் போலும்,
மாசிலாத் தேவர் உண்டு மகிழ்ந்திடும் அமுதம் போலும்,
ஈசனைக் கலந்த நெஞ்சில் இனிக்கும்பே ரின்பம் போலும்,
போசன மிருந்த தந்தப் புண்ணியன் பிறந்த நாளே! 240

நாச்சுவை யருந்திப் பன்னீர் நனைத்தசந் தனங்கள் பூசிப்
பூச்செறி மாலை சூடிப் புனிதனைப் போற்றி செய்து,
பேச்சுகள் பலநிகழ்த்திப் பெருந்தகைப் புலவர் தந்த
பாச்சுவை யருந்தி மக்கள் பரவச மடைந்தார் மாதோ!

பல்லிசை முழங்க வேத பாரகர் ஆசி கூற,
மெல்லிளங் கன்னி யர்தம் விரலொடு குரலுங் கூட்டி,
நல்லிசை வழங்க, மன்னர் ஞாலத்தில் அரிய தாகச்
சொல்லிடும் பொருள்கள் ஏந்திச் சூழ்ந்திடச் சுத்தன் வந்தான்.

அலைவளர் மணிக ளெல்லாம் அடுக்கடுக் காக வைத்துக்
கலைவளர் அழகை யெல்லாங் காட்டிடும் பளிங்கு வீட்டில்,
சிலைவளர் தோளி னானைச் சேர்த்தரி யணையி லேற்றி,
மலைவளர் அருவி போன்று மங்கல வாழ்த்தொ லித்தார்....

தேன ளாவிய தென்றலி லே, புகழ்
வான ளாவிப் பறக்கு மணிக்கொடி
தான ளாவிய தாரணி மாளிகை
கோன ளாவிக் கொலுவி லிருந்தனன்.

மந்தி ரிகள் மருங்கி லமர்ந்திட,
வந்த வேந்தர் மணித்தவி சேற்றிட,
சுந்த ரிகள் சுடர்மலர்க் கொம்புபோல்
தந்த மாசனந் தாங்கி யிருந்தனர்.

260

குழலி சைத்தன கோடிக் குயிலென;
முழுவொ லித்த முகிலின் கணமென;
அழகின் ஆடலும் பாடலும் ஒள்ளும்
விழவு மாளிகை விண்ணக ரொத்ததே.
நகர ஜோதி நடமிடும் அச்சபை
சிகர ஜோதி யெனத்திகழ் செம்மலும்,
சகல நாதமுந் தாங்கி நடத்திடும்,
அகரம் போலங் கமர்ந்தனன் சாந்தமாய்.

வேக மான விகாரங்கள் சூழினும்
ஏகமான இதயத்தி லுன்றியே,
சோக மோகச் சூழலினிற் சிக்கிடாத்
தேகி போலுமத் தீரன் இருந்தனன்.

மண்ணின் வாழ்வினை மங்கலஞ் செய்திடும்,
பண்மொ ழியினர், பச்சை மயிலனார்,
தண்ம லர்க்குழல் தாங்கு மதியனார்,
கண்ம லர்கள் ஒருவனைக் கண்டவே.

பரிசு வழங்கல்

ஒருதனிக் காதலில் உள்ளம் பற்றியே
இருபது நூறுநல் லிளங் கயல்விழி,
அருணனைப் பார்த்திடும் அம்பு யங்கள்போல்,
முருகனைக் கண்டுள மோக மீறின.

280

தனப்பொறை விம்மிடச் சஞ்ச லித்திடும்
மனப்பொறை விம்மிட, மலர்க்கொம் பன்னவர்,
எனக்கிவன் எனக்கென இருகண் ணம்பினைக்
குனித்திரு புருவமுங் குறித்து வீசினார்.

மன்னவன் மன்னிள மைந்தன் வாழ்கெனாஅ
முன்னர்தம் பரிசினை முறையின் வைத்ததும்,
கன்னியர் நாணுடன் கலந்த பொன்னொளிர்
பன்னகையுடன் மணிப் பூவுந் தந்தனர்.

அமரரின் அமுதுடன் ஆசைத் தீயுடன்
கமலமும் குமுதமுங் கயலுங் கூடிய
விமரிசை மாதரின் விழிகள், சுத்தனின்
அமைதியை யறிந்ததும், அஞ்சிச் சென்றவே.

திருமிகு கன்னியர் சேனை, கோமகன்
தருமிகு பரிசினைத் தாங்கிச் செல்வதை
அருகிருந் தமைச்சுடன் அரசங் கண்டுளங்
கருகினன், காதலின் குறிப்பைக் காணிலான்.
பொறிபுல னடக்கிய புலவர் கண்ணையும்,
பறிகணை வேல்விழி படைத்த பாவையர்,

முறைமுறை முகமுகம் பார்த்து முன்னின்றும்,
அறிகிலர் இவன்மனம் ஆசை தூண்டவே.

300

காதலர் கண்கள்

இறுதியில் வந்த கன்னி ஏகலும், மன்னன் ஏங்கி,
உறுதியை யிழந்த போது, புதியநல் உயிரைப் போல,
முறுவலே முகமதாக, மூலத் தீச் சுடரைப் போன்ற
மறுவறு சாந்தன் பேணு மான்விழி யெதிரே நின்றாள்.

பெண்ணொடு பெண்ணளாவிப் பெருமைகள் பேசும் சுத்தன்
எண்ணமும் விழியும் உள்ளே யிருந்தனன், கெளரி வந்தாள்.
திண்ணென மின்சா ரத்தீ தெறிப்பது போலு ணர்ந்தான்.
கண்ணொடு கண்ண ளாவிக்கருத்துறக் கலந்த தம்மா !

அவளையே கண்ட கெளரி, அவளையே யெங்குங் கண்டாள்;
அவளையே கண்ட சுத்தன், அவளையே யெங்குங் கண்டான்;
இவனுக்கே அவள் பிறந்தாள் அவளுக்கே இவன் பிறந்தான்,
சிவனுக்கே உமை பிறந்தாள் என்றனன் சித்தி மானே!

பருவுட லிரண்டி னுள்ளே பற்றிய வுயிரொன் றாகி,
உருகிடுங் காதலர் தம் உளத்தினை உணர்ந்து மன்னன்
பருகிடும் ஆர்வத்தோடு பங்கய விழி பனிப்ப
ஒருநொடி பார்த்தான், “இந்த உலகினி உய்ந்த” தென்றான்.

கதிரிடுங் கமலக் கண்கள், கணையெனக் கூர்ந்த பார்வை,
மதிவளர் வதனம், செவ்வாய், மழையென மதர்த்த கூந்தல்;
முதியமுத் துருளும் வேய்த்தோள், மோகனக் கனவு தோற்றும்
புதியமின் னழகு வீசும் பூங்கொடி யாங்கே சென்றாள். 320

எழுந்தனன் மன்னவன் இசை முழங்கவே,
தொழுந்திரு முனிவரர் தூவ நன்மலர்,
எழுந்தனன் சுத்தனும் ஏறு போலவே;
ஒழுங்குறச் சபை யினர் ஊர்ந்து சென்றனர்.

நயம்பெறு செவிவிழி நாவி ருந்துடன்,
சயசய சயவெனத் தழைத்த பாட்டுடன்,
வியன்பெற நடந்தது விமலன் வந்தநாள்
பயனிளிப் பழுத்திடும் பகலைப் பார்ப்பமால். 328

3. கெளரி குலப் படலம்

சத்தியன்

நகைவிரி நாணச் செவ்வாய், நாட்டிய கடைக்கண் பார்வை,
முகைவிரி காதல் காட்ட, முனிமகள் சுத்த னுக்குத்
தகையுறு மனைவியாகத் தக்கவள் என்று தேர்ந்து
வகையுற மன்னர் மன்னன் இந்திரை மகிழ்ச் சொன்னான்:—

“மங்கலச் செய்தி கேளாய்... மங்கையர் மணியே, அன்று
சங்கரன் மணந்து கொண்ட தவத்திரு மகளே போன்று,
நங்குல மைந்த னுக்கு நற்றவக் கெளரி வந்தாள்,
பொங்கிய காதல் உள்ளம் பொருந்திய பொலிவைக் கண்டேன்.

மன்னவர் வந்து, தங்கண் மணியென வளர்த்த நல்ல
கன்னியர் தமையே சுத்தன் கடிமணம் புரிக என்றார்...
என்னினும் அவரைப் பாரான். இதயத்தில் அந்தக் கெளரி
தன்னையே நினைந்தான் சித்தி மரபினித் தழைக்க வந்தோன்!

போதரி விழிகள் கூடிப் புதுமனம் பொருந்தி யுள்ளே
ஓதரும் உவகை தூண்டி, இருவரும் ஒருவ ராகி,
ஆதியிற் பிரிந்தார் மீண்டும் அணியுறக் கலந்ததே போல்,
காதலிற் கலந்தா ருக்கே இல்லறங் களிப்ப தாமே.

தக்கவர் தம்மைக் கொண்டுந் தகுமுறை சோதித் தன்னோர்
பக்குவக் காத லெல்லாம் பளிச்செனக் கண்டேன்: இன்று
மிக்கவுன் மனம றிந்தால், கௌரிக்கு நமது வீடே
புக்ககம் ஆகும்” என்றான் புன்னகை பூத்த வாயான். 20

இந்திரை

தன்னுணர் முனியை நாளுந் தரிசனஞ் செய்யும் போது,
மின்னுயிர் வல்லி தன்னை மெத்தநான் அறிந்த துண்மை;
என்னினும் அவளைப் பற்றி முனிவன்பால் இனிது கேட்ட
பின்னரே முடிவு செய்யப் பெறுவது நலம தாமே...

மனத்திற்குப் பிடித்த போதே மணவினை சிறப்பாம்; என்னின்
இனத்திற்கும் பிடித்து விட்டால் இன்னமுஞ் சிறப்ப தாமே.
சனத்திற்கும், அமைச்ச ருக்கும் சார்ந்தசிற் றரச ருக்கும்,
அனைத்திற்கும் இனிதாம், என்றாள் அரசனுக் கறிவு போன்றாள்.

சத்தியன் சாந்த முனிவரை அழைத்து வருதல்

நலமது வென்று வேந்தன் ஞானவா னந்த னான
குலகுரு வுடனே சென்று சாந்தனைக் கூட்டி வந்து,
நிலவுயர் பீட மேற்றி, நிகழ்ந்தவை யனைத்துஞ் சொல்லி,
இலகுறு கௌரி காதை யியம்பிட வேண்டி னானே....

சாந்த முனிவன் சொன்ன கௌரி சரித்திரம்

நும்பெருங் கருத்தினை நுவலு முன்னரே,
அன்புள காதலர் ஆர்வம் ஓர்ந்தனன்.
என்பெருஞ் செல்வியின் இயல்பைக் கேட்டபின்
இன்பமே யெய்திடும், எண்ணங் கூடுமே.

திருமாவளவன்

அமிழ்தினும் இனிய தமிழ்மொழி வளரும்
தென்னாட் டினிலே முன்னாட் செழித்த
சேர சோழர் செம்பியர் மூவரும்
ஓர்குல மாகவே உலகினை யாண்டார். 40
அத்தகை வேந்தருள் இத்தலம் புகழும்
திருமா வளவனின் சீர்த்திகள் கேளீர்:
இளஞ்சேட் சென்னி யீன்ற கரிகால்
வளவன் இளமையில் வஞ்சப் பகைவரின்
கூற்றிற் கொடிய கொலைவாள் துரத்த
மாறுவே டத்துடன் மறைந்து மறைந்தே
ஊர்தொறும் சுற்றி உலகையும் அறிந்தே,
வீறு பெருக்கி, வியன்பெரும் படையும்
சேர்த்துக் கருவூர் சேமமா யிருந்தான்.
மன்னனைத் தேர்கென மக்கள் விடுத்த
உறையூர் யானை உற்றவன் கழுத்தில்
மாலை சூட்டி வணங்கிடக் கண்டோர்,
இவனே கோமான் என்று மகிழ்ந்து,
பொன்முடி சூட்ட நன்னகர் கொணர்ந்தார்.
புல்லிய வஞ்சப் பொறாமைப் பகைவர்
ஓல்லெனத் தாக்கி ஒழியெனக் கடுஞ்சிறை

இட்டுத் தீயிட் டெரித்திடத் துணிந்தார்.....
 அஞ்சா வளவன் அனற்சிறை தப்பி,
 பிடர்த்தலை என்னும் பீடுடை மாமனால்
 படைத்திறல் கூட்டிப் பகைவரை ஒருங்கே
 போரில் வீழ்த்திப் புலிக்கொடி நாட்டி,
 ஊரெலாம் போற்ற உறையூர் ஆண்டான்.
 அறிவுந் திருவும் அன்பும் வீரமும்
 வழுவா நெறியும் வாய்மையுங் கொண்டு
 மன்னுயிர்க் குடலாய் மன்னற வுயிராய்,
 ஆயமுங் குழுவும் அரசரும் சூழத்
 தேயம் புரந்தான் சீரிய கோவே.
 கடற்படை நிலப்படை கணக்கறக் கூட்டி,
 அடக்கிப் பகைவரை அரசை விரித்தான்.
 செருசெரு வென்றே தினவெடுத்த தலையும்
 பொருமத மறவப் புலிகளைக் கொண்டே,
 வாளுறு சேரனை, வலிமிகு குறும்பரை,
 வேளிரைக் கொயில்—வெண்ணியில் வீழ்த்திச்
 செந்தீப் பறக்கும் சினவா ளுடனே
 நாகரை வடுகரை நானில வேந்தரை
 வேகமா யடக்கி, வீரத் திருவுறத்
 தென்னா டெல்லாந் தன்னா டாக்கிய
 பின்னே வடக்கே பெரும்படை நடாத்தி,
 வச்சிரம் அவந்தி மகதம் வணக்கி,
 உச்சப் பனிமலை உயரச் சென்றே
 புலிக்கொடி தன்னைப் பொலிவுறத் தீட்டி
 நலிவிலாத் தமிழிசை நாட்டினான் இவனே.
 வங்கப் போரிற் சிங்களம் வென்றான்
 பொங்கும் பொருளாற் பொதுநலஞ் செய்தான்.
 பழம்பதி புகாரிற் பட்டினங் கட்டி
 வளம்பெறக் கப்பல் வாணிகஞ் செய்தான்.
 காவிரி யணையாற் பூவளஞ் செய்தான்
 நாவாய் நடத்தி நன்னிதி குவித்தான்.
 சோனகர் யவனர் சீனகர் ஆனோர்
 கோனகர் வணிகர் கொழுத்திடச் செழித்தார்.
 கழகங் கண்டு கல்வியை வளர்த்துப்
 பழகிய புலவர் பாடலும் பெற்றான்.
 உருத்திரங் கண்ணனார் உரைத்த பாலையும்
 திருத்தகு கண்ணியார் செப்பிய படையும்
 புவிக்கிவன் புகழைப் புகலுவ தாமே.
 கவிக்கினி தாகிய கரிகால் வளவன்
 சொல்லறத் துடனே வில்லறந் தாங்கி,
 இல்லறந் தனிலும் இன்ப மிகுந்தான்.
 புதல்வர் நால்வர் புதல்வி யொருத்தி
 மதிமிகப் பொலியத் துதிமிக வாழ்ந்தார்.

60

80

100

செங்குட்டுவன்

அருமைப் புதல்வி ஆதி மந்தியும்
 பெருங்கலைச் செல்வி, விரும்பிய காதலால்,
 பாட்டும் பரதமும் பயின்ற சேரன்
 ஆட்ட னத்தியின் அரசியா னாளே.
 சேர சோழர் சேர்ந்துவாழ்ந் தாரே.
 தமிழர் சிங்கம் இமய வரம்பன்
 நற்சோணை யுடனே நல்லறந் தாங்கி,
 இருபெரு மக்களை ஈன்றான்... ஒருவன்

செருநர் அஞ்சும் செங்குட் டுவனே.
இளந்திரு மைந்தன் இளங்கோ முனிவன்,
நலங்கெழு சிலப்பதி கார நவின்றோன்,
புவியர சவனே; கவியர சிவனே.
கவியர சிசைத்த கதையினைக் கேளீர்;

கண்ணகி காதை

சீர்பெறும் புகாரிற் செல்வக் கோவலன்,
பார்மிகப் போற்றும் பத்தினி கண்ணகி
தன்னுடன் இல்லறந் தாங்குநன் னாளில்,
பண்ணுடன் பரதமும் பயில்விலை மாதாம்
மாதவி யழகில் மயங்கி, மணந்த
காதலி தன்னைக் கண்பா ராமல்,
சிற்றின் பத்திற் சிந்தை யிழந்தே, 120
பொற்றிரள் போக்கிப் புலனழிந் தானே...
களவுறு காமக் கணிகையின் வஞ்ச
உளமறிந் தவளை உதறித் தள்ளிப்
பொற்புறு மனையிற் புகுந்து கோவலன்
அற்புதக் கற்பின் அணங்கைப் புகழ்ந்து
“மாசறு திருவே, வேசை மயக்கால்,
ஏசுறு நடையால் எல்லாம் இழந்தேன்...
வறுமை யுற்றேன், மதுரைக் கேகிச்
சிறுமை தீரச் செல்வ வாணிகம்
புரியக் கருதினேன் தருக நல்விடை,
அரிய கற்பின் அரசீ” என்றான்...
கண்ணகி வந்து கணவனை வணங்கி,
“எண்ணிய கருமம் இயற்றிடத் துணையாய்
வருகிறேன் யானும் மணிப்பொற் சிலம்பைத்
தருகிறேன் விற்றுத் தழைப்போ” மென்றாள்.
“அதுசரி” யென்றே ஆங்கவர் நடந்து,
மதுரைக் கேகி, **மாதரி** குடிலில்
தேவி யிருக்கவோர் சிலம்பை விற்க,
மேவினான் மதுரை வீதியிற் கோவலன்.
சிலம்பைக் கண்டோர் திருட்டுத் தட்டான், 140
நிலம்புகழ் செழியன் இலம்புகுந் “தரசே,
பாண்டிமா தேவியின் பரல்மிகு சிலம்பை
வேண்டித் திருடி விற்க வந்துள
களளைப் பிடித்தேன் கையுங் களவுமாய்;
உள்ளமெப் படியோ உரைத்தது செய்வேன்...”
என்னலும் பாண்டியன் ஏதோ நினைப்பாய்க்
“கொன்று கள்வனைக் கொணர்க சிலம்” பெனக்
காவலர் பணிந்தார்; கோவலன் மாண்டான்!
தேவிகண் ணகியும் சென்றாள் கொலைக்களம்,
கண்ணீ ருகுத்தாள்; காய்சினம் பொங்க
மண்ணாள் பாண்டியன் மனையிற் புகுந்தாள்.
உண்மை யுரைத்தாள்; உள்ளவோர் சிலம்பைக்
கிண்ணென வுடைத்தாள் கிளரும் அரதனப்
பரலையும் பாண்டிமா பத்தினி சிலம்புள்
தரள மிருப்பதுந் தனித்தனி காட்டி,
“காணாய்! எனது கணவன் கள்ளனா?
வீணாய்க் கொன்றாய் மாணா வேந்தே”
என்றுகர்ச் சித்தாள்; மன்றம் அதிரவே!...
ஒன்றுந் தோன்றா நின்ற பாண்டியன்
“யானோ வேந்தன்! யானே கள்வன்!”.... 160

ஏனோ கொன்றேன் ஏழையை” என்று
தரையில் உருண்டு தன்னுயிர் நீத்தான்.
அரைநொடி தன்னில் அரசியும் இறந்தாள்,
கற்புக் கனலைக் கண்ணகி ஏவி,
நற்பதி மதுரையை நாச மாக்கி,
அறவழி நின்றே யமைதி சேர்ந்தாளே,
வீரா வேசமாய் விரைந்து நடந்தே,
சேரநா டேகித் திருச்செங் குன்றில்
பத்தினிக் குரிய முத்திபெற் றாளே....
இத்திருக் கதையை இளங்கோ வடிகள்
சிலப்பதி காரச் செய்யுளாய்க் கோத்தே
உலப்பறு காலம் ஒளிரவைத் தாரே.
சேரன் இமாலயஞ் சென்றுகற் கொணர்ந்து,
வீரபத் தினிக்கு வியன்பெறுங் கோயில்
கட்டிச் சிலையை நட்டு வணங்கினான்,
எட்டுத் திசையும் இசைமுழங் கிடவே!
மாதவி கேட்டாள் மகளுடன் துறந்தாள்—
காதலைப் பகவன் கழலடி வைத்தே...
மாதவி மகளாம் மணிமேகலையும்
மணிபல்லவத்தின் மலரடி தொழுதே
அமுத சுரபி அருளாற் பெற்றே
அன்னதானங்கள் அன்புறச் செய்தே
புத்தன் கருணையைப் புகலடைந்தென்றும்
அறவழி நின்றாங் கமைதி சேர்ந் தாளே.

180

இளஞ் செழியன்

இசைநெடுஞ் செழியன் இறந்ததும் அவன்மகன்
திசையெலாம் புகழும் சேயிளஞ் செழியன்
அரியணை வகித்தான்; அவன்பின் வந்தவன்
எரிசினப் படையுடன் எதிர்த்த பகைவரைத்
தலையா லங்கான் சமரில் அழித்தே,
கலைபெறு புலவர் கவியிசைத் தோதவே
அடும்பகை முடிந்ததும் அமைதியை நாட்டி
நெடும் புகழ்ச் செழியனாய் நீடுவாழ்ந் தாளே!
சேர சோழச் செழியர் சேர்ந்தே
வீரத் தமிழகம் விரைவுட னமைத்தார்.
திருமணக் கலப்பால் ஒருகுல வுணர்ச்சி
பெருகிட நாளும் பீடுற வாழ்ந்தார்.
சேர சோழத் திருமர புதித்த
நாரியை மணந்தான் வீர பாண்டியனே...

மாணிக் கவாசகர்

அவன்வழி வந்தார் அளப்பறு வீரர்,
அரிமர்த் தனனே ஆற்றலிற் பெரியான்
வாதவூ ரடிகளை மந்திரி யாக்கிப்
போதிய நிதியுடன் போர்ப்பரி வாங்கத்
தொண்டிக் கனுப்பினான்; பண்டைப் பயனால்,
தொண்டிபோம் வழியே, தூயமெய்க் குருவை
மந்திரி யடைந்து மணிவா சகராய்
சிந்தனை யெல்லாம் சிவமய மாகித்
துறவறம் பூண்டு, தொகையறு நிதியால்
அறவினை யுடனே ஆலயப் பணியும்,
செய்து மன்னன் சினத்திற் காளாய்

200

வெய்துய ரடைந்ததும், வெஞ்சிறைப் பட்டதும்,
நரிபரி யாகியும், பரிநரி யாகியும்,
கரையுடை வைகை கதங்கொண் டூரை
உண்ணப் புகுந்ததும், ஊரார் அனைவரும்
மண்ணைக் கொட்டி மன்னவன் ஆணையால்
கரைகட் டியதும்; அரனருள் ஆங்கே
விரைந்தொரு கூலியாய் விளையா டியதும்
வன்னிபிட் டிற்கு மண்சுமந் தவனே
தென்னன் பிரம்படி தீட்டப் பெற்றதும்,
அந்தப் பிரம்படி அரசன்மேற் பட்டதும்,
பிந்தக் கூலி பிடிமண் போட்டு

220

மறைந்ததும், வைகை வடிந்ததும் கண்டே
இறைவன் செயலை இனிதுணர் பாண்டியன்
சிவனடி யாரைச் சிறைவிடு வித்ததும்,
அவனையே பாடி அருள்மணி வாசகர்,
சிதம்பர சோதியைத் திருவாச கப்பொருள்
இஃதெனக் காட்டி இறையொளி கலந்ததும்....
மன்ற மேறிய மாணிக்க ஜோதி
எனுநாடகத்தில் இனிதுறக் காண்பீர்.
வரகுண பாண்டியன் வழிவழி வந்த
மரபுள மைந்தன் மாற வர்மன்.
வீர மைந்தன் விக்கிர மனுக்குப்
பாரி னியல்பும் பரசிவ நேசமும்
சொல்லி, "மகனே, இல்லறந் தாங்கி,
நல்லியல் மைந்தர் வல்லவ ரானதும்,
அவனிச் செல்வம் அவர்க்கே தந்து,
சிவனடிச் செல்வமே சேரத் தவஞ்செய்.
வழிவழி யாய்மணி வாசகம் போற்றி,
அழியுட லுக்குள் அழியாப் பொருளையே
பற்றியுன் மரபு பழுதற வாழ்" கெனச்
சொற்றபின் அருட்பெருஞ் சோதியை நாடினான்...
தலைமுறைக் கொருவர் தவவினை பூண்டே,
அலைமன மடக்கி, யருள்வழி நின்றார்.
அவர் மரபினிலே சிவமணி வந்தார்
சிவமணி நல்ல தவமணியானான்
சிவமணி மரபிற் சிறியேன் வந்தேன்
நானென் மகனை நாட்டியென் னிடத்தில்,
ஊனங் கடந்த ஒருவனை நினைந்தேன்.
இந்தக் காலம் வந்தது கலகம்.
நந்தமிழ் நாடு நலிந்தது நானுமே.
போட்டி பொறாமைப் புல்லர் எழுந்து,
நாட்டைப் பிறர்க்குக் காட்டிக் கொடுத்தார்.
அன்னியர் நாட்டில் ஆக்கம் பெற்றார்.
என்னவர் அனைவரும் இகலிலே மாண்டார்.
என்மகள் பார்வதி பெண்மக வீன்று,
மின்னென மறைந்தாள்.... இன்னலைத் தாண்டி
அப்பெண் மகவை அன்புடன் காத்தேன்....
இப்போ தென்னுடன் இருப்பவள் அவளே...
கலகக் காட்டைக் கடந்துபஞ் சவடியில்,
இலகுமா தவரிடை இவள்வளர்ந் தாளே!

240

கௌரியின் பெருமை

இவளே கௌரி இவளென் குலமகள்...
தமிழக வரசின் அமுதச் செல்வி

260

தணலுந் தூய தவம் பெறு கன்னி
 சுடச்சுட நோற்ற சுடர்மணிப் பாவை
 வடிவழ குடனே வரத்தால் வந்த
 அருளழ குடையாள்; ஆண்டவன் அன்பே
 பொருளெனப் போற்றும் போத முடையாள்;
 தாரா யோகமும், சாத்திர ஞானமும்,
 பூரண சக்தியும், பொலிவுறுங் கற்பினாள்.
 அண்டையி லிருப்பினும், அருட்கன லேறும்
 குண்டலி சக்திக் கொழுந்தே யனையாள்.
 காவியக் கலையும் ஓவியக் கலையும்
 ஆவியை உருக்கும் அமுதயாழ்க் கலையும்,
 வேதக் கலையும், விரிதமிழ்க் கலையும்,
 மாதவக் கலையும் மாசறப் பயின்றாள்;
 தூவினைப் பெரியார் தொண்டுகள் செய்தாள்;
 தீவினை யாளரைத் தீபோற் காய்வாள்,
 வீரருக் குரிய போர்க்கலை யறிந்தாள்;
 தீரருக் குரிய செய்கையுந் துணிந்தாள்.
 இளகிய மனத்தினாள், ஈகையிற் சிறந்தாள்,
 பழகிய நற்குணப் பாவை யிவளே....
 கண்ணுக் கினியாள், கருத்திற் கினியாள்,
 பண்ணுக் கினியாள், பணிகளுக் கினியாள்,
 சொல்லறங் காக்கும் நல்லறச் செல்வி,
 இல்லற மறிந்த கல்வியும் பெற்றாள்.
 தொல்பெறுந் தமிழகந் தோற்றிய வீரச்
 செல்வி யிவளே, செந்திரு வனையாள்.
 சித்திமா மரபின் செங்கதி ரான
 சுத்தனுக் கிவளே சத்தியா வாளே.
 கண்டதுங் காதல் கொண்டனர் இருவரும்,
 பண்டை நாளிற் பழகிப் பிரிந்தவர்.
 இருவரும் உண்மையில் ஒருவரே யாவார்.
 அருக்கனுங் கதிரும் அனையார் இவரே...
 சீரிய கௌரியின் பேரியல் பனைத்தும்
 நேரிலே காண்பீர்; நிகழ்த்துவ திவையே...
 இப்பெரு மணாளர் இல்லற வாழ்வால்
 ஒப்பறு நலங்கள் உலகினுக் காமே...

280

இவ்வகை முனிவன் சொல்லக் கேட்டதும் இன்புற் றாங்கே,
 எவ்வகை யானும் கௌரி எங்குடிக் கேற்ற கன்னி,
 நவ்விளங் குமரனுக்கு நலம்பெறுந் துணைவி யாவாள்.
 செவ்விய திரும ணத்தைச் செய்குவோம் என்றான் வேந்தே..300

இந்திரை மனமு வந்தாள், உறவினர் இனிதே யென்றார்;
 தந்திரக் கிழவர் சென்னி யசைத்தனர்; சனங்க ளெல்லாம்,
 வந்தது சேம மென்றார்; நாடெலாம் வாழ்த்தொ லிக்கத்
 துந்துமி முழங்கக் காண்போம் சுத்தகல் யாண நாளே! 304

4. சம்மதப் படலம்

அனைவரின் விருப்பமும் அறிந்த சத்தியன்,
 தனயனின் விருப்பமுந் தான் அறிந்திட,
 முனிவரர் இருவரின் முன்னும் சுத்தனை
 வினவினன் சம்மதம் விதியின் வண்ணமே.

சத்தியன்

நன்மன வுலகெலா நவிலு நாயக,
கன்மனக் கலியனின் காலன் போன்றனை;
என்மர பொளியென எழுந்த ஞாயிறே,
உன்மன முவந்திடுஞ் செயலொன் றுன்னினேன்..
முந்தையர் முறைப்படி முனிவர் சொற்படி,
மந்திரர் மனப்படி, மரபு வாழ்வோர்
செந்திரு மகளினைத் திரும ணஞ்செய
வந்தது மங்கல வசந்த நாளிதோ!

ஞானமுங் கல்வியு நல்லொ முக்கமும்,
வானெனக் கருணையும், வனப்புங் கொண்டவள்,
தேனென இனித்திடுந் தீஞ்சொற் கிஞ்சகம்...
மானென மயிலென வளரு மேனியாள்...

வீரமு நீதியும் விரிந்த கல்வியும்,
ஆரமு தக்கவி யணியுங் கொண்டொளிர்,
சேரருஞ் சோழருஞ் செழிய ரும்வந்த
தீரரின் குலத்தினள் தெய்வக் கற்பினாள்...

வரம்பெறு வரகுண வழி வந்தநன்
மரபினில் வந்தவள்; மாமுனிவரின்
கரம் வளர் கற்பகம்; கடவுட் சிந்தையின்
சிரம் வளர் சத்திய சக்தித் தீபமே

தென்னகம், சிங்களம், தீவு கள்பல
தன்னகங் கொண்டதோர் தமிழ் கத்திலே,
இன்னியல் நீதியை இலக நாட்டிய
மன்னவர் மரபினை வாழ வைத்தவள்.

நால்வரை வணங்கிய நல்ல தொண்டர்கள்,
மூலரைக் கண்டவர் முனிவர் ஆசியைச்
சாலவும் பெற்றவர் தவம் பயின்றவர்,
சீலரிச் செந்தமிழ்த் திருவின் முன்னவர்.

அறிவினிற் சிறந்தவள் அருள்சி றந்தவள்,
நெறியினிற் சிறந்தவள்; நேய மிக்கவள்,
பொறிபுல னடங்கிய புனித சக்தியாம்
அறமகள் உனக்கென வமைந்த செல்வியே.

கண்கவர் சுந்தரி, கற்புத் தீயனாள்,
பண்கனி ரசம்பொழி பவள வாயினாள்
தண்முகில் மார்பிடைத் தாவு மின்னனாள்,
எண்ணுதற் கினியவள் இணையி லாதவள்....
அவ்வியல் அணங்குனக் கமைந்த தேநலம்,
திவ்விய மைந்தனே செஞ்சொற் கொண்டலே,
இவ்வகை யுன்மனம் இசைந்து நிற்குமேற்
செவ்விய திருமணஞ் செய்த லாகுமே...

அரிய தந்தை யறியத்தன் உள்ளத்தை,
விரிய லர்முகம் வேல்விழி நாட்டவே,
உரிய மைந்தன் உரைகளைத் தேர்ந்துடன்
பிரிய மாகப் பிழையறப் பேசினான்:—

சுத்தன்

வணக்கம் என்னை வளர்த்தநல் ஐயனே!
கணக்க நிந்து கனிந்துரை செய்தனை...
மணக்க வேண்டும் வயதிலுன் சொற்படி
இணக்கம் வேண்டுவ தென்கட னாகுமே.

புரிந்து நன்மணம் பூமியைத் தாங்கயான்,
பிரிந்து நீயதைப் பேரின்ப வாழ்வினிற்
பரிந்து மெய்யருள் பற்றிப் பணிசெய்வாய்..
தெரிந்த துன்மனந் தெய்விகத் தந்தையே...

தந்தை சொல்லுந் தமிழிளங் கன்னிகை
எந்த வாறும் இனியவள் என்னினும்,
சொந்த மாகவுன் சுத்தனுக் கேதனைத்
தந்தவள் எனிற் சம்மத மாகுமே...

60

ஒருத்தி அன்னவ ளேயென் னுயிர்த்துணை
ஒருத்தி யன்னவ ளேயென துள்ளமாம்.
ஒருத்தி யேயென் னுலகமும் வாழ்வுமாம்.
ஒருத்தி கெளரி யெனக்குறு சக்தியே.

எவளென் முற்பவத் தென்னொ டிணைந்தவள்,
எவளென் ஆர்வங்கள் எல்லாந் தெரிந்தவள்,
எவளென் உள்ளத்தி லேயிடங் கொண்டவள்,
அவளென் வாழ்வின் அருந்துணை யாவளே...

பிறக்கும் போதும் எனக்கெனத் தோன்றினாள்.
இறக்கும் போதும் எனக்குயிர் ஈசுவாள்....
சிறக்கும் போதென் சிறப்பிற் கணிசெய்வாள்.
துறக்கும் போதுந் துறவினைத் தூண்டுவாள்.
பொன்னியே யவள் பூமுக நோக்கிடின்,
மின்னலே யந்த மென்மலர்ப் புன்னகை;
அன்னமே நடை; ஆரமு தேமொழி;
சொன்ன மேயவ ளின்சுடர் மேனியே...

கண்ணில் யோகக் கனலுகுங் கண்மையாள்,
பண்ணில் வேதப் பயனூறும் பாட்டினாள்,
எண்ணின் என்னுயிர் இன்புறும் அன்பினள்
பெண்ணின் சக்தி பிறங்கிடும் பெண்மையாள்.

80

கண்டதும் எனுட் காதல் பொழிந்தனள்,
விண்ட முல்லை முறுவலை வீசியே,
உண்டி யீந்தனள், என்மன முண்டனள்,
குண்ட லிக்கன லேறுங் கொழுந்தனாள்...

இமைய வெற்பில் இறைவனுக் கேதவம்,
அமைய நோற்றவள்; அன்பினிற் கூடிய
உமையைப் போன்ற ஒருத்தியென் கண்களின்
இமையுங் காட்சியும் இன்பமும் ஆனவள்.

தந்தை கூறுந் தளிரிளஞ் செல்வியென்
சிந்தை கொண்ட திருமக ளேயெனின்
எந்தை சொல்லுக் கிரண்டிலை; அன்னவள்
அந்தண் சாந்தன் அளித்த கவுரியே.

சத்தியன்

செவிகுளிர் வார்த்தை சொன்னாய் செல்வனே உன்ம னத்தில்

எவளைநீ காத லித்தாய் அவளையே யியம்பு கின்றேன்...
தவமுனி மகிழ்ந்தான்; உன்னைத் தந்ததாய் மகிழ்ந்தான்; ஐய
சிவனுடன் உமையும் போலக் கௌரியைச் சேர்ந்து வாழ்வாய்!

சத்திமான் சாந்தன், செல்வி சங்கரி தந்த செல்வி,
பத்தினிக் குணங்க ளெல்லாம் பழுதறப் பழுத்த பாவை,
உத்தமி உனக்கே வந்தாள்; உடலுடன் உயிரும் போலச்
சுத்தநீ வாழ்வாய் அந்தச் சபமணி மகிழ நன்றே... 100

சுத்தன்

சித்திரத் தெழுதொ ணாத செழுந்திரு மகளைக் கூடிப்
புத்தமு தனைய போகம் புசிப்பதென் இன்பம்; என்னின்
இத்ததி கடமை யொன்றென் எதிரினில் எதிர்ந்த தையே
அத்தை யான் முடித்தா லன்றி ஆறுதல் அடைவ தாமோ?
உலகெலாங் கலிய ரக்கர் உயிர்களை நடுக்கி யாண்டு,
கலகமே வாழ்வாய்த் தீய கருமமே வளர்க்கின் றாரே...
நலமெலாந் தேய்ந்த திந்த நாட்டிலும் பேய ரக்கர்
கொலைநடம் புரிகின் றாரக் கொடுமையை யறிகு வோமே...

உரைக்கொணாத் துன்ப மேவி, உலகெனைக் கூவு தம்மா...
அரைக்கணம் பூமி தேவி அழகையைத் தாங்க மாட்டேன்...
இரக்கமென் உயிரை உந்தி யிழுத்தது தந்தாய்... தீய
அரக்கரை முடித்த பின்பே அணங்கினை மணந்து வாழ்வேன்...

தொல்லைசெய் அதர்மக் காட்டைத் தூருடன் அறுத்துத் தள்ளி,
இல்லையென் றிகலை நூறி, இத்திரு நாட்டி லெங்கும்
நல்லறஞ் செழிக்க நாட்டி, நானிலம் வாழ்ந்த நாளே
இல்லறம் புகுவேன்; எந்தாய், இதுவென திச்சை யாமே...

தேசமே எனக்கிப்போது தெய்வமும் வாழ்வு மாகும்;
மாசறு பிரமசாரி யாகவே மாதா சேவை
தேசுறச் செய்துவெற்றித் திருக்கொடி நாட்டி யுன்றன்
ஆசியைப் பெற்ற பின்பே அடுத்தது முயலுவேனால்... 120

தீதகக் கலிஞன் இந்தச் சித்தியை நோக்கு கின்றான்..
பாதகப் பகையைத் தீட்டிப் பழுதுறப் பிரித்து நாட்டைச்
சூதரின் கூட மாக்கிச் சூழ்ச்சிசெய் தரசர் தம்மை
மோதவிட் டிடையிற் கொள்ளை யடித்திட முளைத்து விட்டான்.

அத்தகைக் கொடியோன் போரில் அடியொடுஞ் சாய்ந்தபின்பே,
எத்தகை யாரும் இங்கே இன்புற லாகு மன்றோ!
சித்தியின் பெருமை நாட்டிக் கலியனின் சிறுமை காட்டி
அத்தின மேயுன் இச்சை அழகுற முடிப்பேன் எந்தாய்!

மைந்தன் இவ்வகை மொழிதலும் மன்னவ னாங்கே
நைந்த சிந்தைய னாகவே "நலமெது" வென்றே
ஐந்த டக்கிய முனிவனின் அருண்முகம் பார்த்தான்;
பைந்த மிழ்முனி பழுதறு நலத்தினைப் பகர்ந்தான்.

சாந்தன்

அற்புதம் உனது சிந்தை... அற்புதம் உனது வாழ்க்கை!
கற்பகக் கொம்ப னாளைக் கடிமணம் புரிவ தாலே
நற்பலன் பெருகும் ஐய, நானதற் கிசைந்த தெல்லாம்
பொற்புறச் செய்வேன் என்றான் பொலிதவக்காந்தம்போன்றான்
தேகத்தால் அனுப விக்குஞ் சிறியசிற் றின்ப மென்னே!
யோகத்தால் அனுப விக்கும் உள்ளின்ப வெள்ள மொன்றே

போகத்திற் சுத்த போகம்; அப்பெரும் போகந் தன்னை
தாக்கத்தால் உண்ணு மட்டுந் தருவளுன் சக்தி கௌரி.... 140

சுத்த னேசுப காரியந் தொடங்குக வுடனே...
எத்தகை யிடருங் கெடும்; இனியவுன் விரதம்
சத்தியம் பலிக்கும்; கலி சாய்ந்திடும் அதற்கே
உத்த மப்பெருந் துணைவியாய் உற்றனள் கௌரி.

பெருத்த காதலிற் பேரின்பம் பெருகிடக் காணும்
ஒருத்தி, கௌரியின் உள்ளத்தைக் கொள்ளுகொண் டவனே,
திருத்த மாகவுன் கருத்தினைத் தீட்டியங் கனுப்பாய்;
பொருத்த மாம்விடை பொலிவுறக் கிடைத்திடும் உடனே.

நாளை நல்லநாள் நாண்மலர்ச் சோலையில் வீரக்
காளையே, வந்து கௌரியைக் கலந்துகொண் டுனது
மூளையே யவள் மூளையென் றறிந்தநீ நல்ல
வேளையே மண வினைநிறை வேறிட விரும்பாய்!

என்ற லும் "இனி தினி" தென இணங்கினான் புனிதன்;
"நன்று நன்" றென மன்னனு நகைமுகம் பொலிந்தான்
ஒன்றி யுள்ளமும் உள்ளமும் உறுதிகள் பூண்டு
மன்ற லுக்கிசைந் தெழுந்ததை மகிழ்வுறக் காண்போம்... 156

5. கௌரி காதற் படலம்

காதல் வாழிய ! காதலர் வாழிய!
காத லின்பக் கனல்வள மோங்குக!
காதலே யிந்தக் காணுயிர் வாழ்க்கையாம்.
காத லின்றியிக் காசினி யில்லையே!

விண் சுரந்து, விளைகனி தானியம்
மண் சுரந்துயிர் உண்டு வளர்வதும்,
பண் சுரந்து பறவைகள் ஆடலும்,
கண் சுரந்து கனிந்திடுங் காதலால்....

கண் கனிந்து கருத்தை யுணர்த்திடும்,
உண் கனியென் றுதடு நகைத்திடும்,
பண் கனிந்து பலகலை தந்திடும்,
விண் கனிந்த சுகமும் விளைக்குமே....
வான் சுடர்களும், வன்ன வசந்தமும்,
கான் மலர்களுங் காதற் கடிதமே!
மான், மயில்கிளி, மாங்கனி வாய்க்குயில்,
தேன்வண் டன்னந் திருமிகு தூதரே!

சோதி ஞானச் சுடரென நம்பியை
நாத சக்தியென் றன்புறு நங்கையைக்
கோதி லாது குலாவித் தியானித்தால்,
காத லுங்கட வுட்கன லாகுமே!

20

கௌரியின் காதல்

விண்ண முதென மெத்தவும் இன்னியற்
பெண்ண முதம் புனிதப் பிரானையே,
கண்ணை நெஞ்சைக் கவர்ந்த சிவனென்றே,
பண்ணு டன்பரிந் தேத்திப் பணிந்தனள்,
இருளைப் போக்கும் இரவியைப் போலவே,

அருளைத் தூண்டிடும் அன்புள நெஞ்சிலே,
தெருளைக் கொண்ட சிவசக்திக் காதலின்
பொருளைக் கண்டனள் புண்ணியக் கௌரியே!

மாத வனை மனத்தில் உயிரென
ஓதி ஒன்றி யுணர்ந்த நிமையுடன்,
கோதை, மீரை யிராதையுங் கொண்டதோர்
காதல் கௌரியின் காதல் விளக்கமே.

மண்ண கத்தினில் வாழியிர் யாவிலும்,
விண்ண கத்தில் விளங்குஞ் சுடரிலும்,
கண்ண கத்திலுங் காதல் ஒருவனை
எண்ணி யெண்ணி யிதயந் துடித்தனள்.

பொன்னைக் காணின் புனிதன் உடலென்பாள்,
மின்னைக் காணின் மிளிர்நகை யென்னுவாள்.
தன்னைக் காணின் அவனெனச் சாற்றுவாள்,
கன்னி, தூயனைக் கண்ட கவுரியே.

40

மலை யருவி மணாளன் இசை யென்பாள்,
அலை கடலவ் வருட்கட லென்னுவாள்.
கலை மதியிரவி யவன் கண்ணென்பாள்.
தலை சிறந்த தனிப்பெருங் காதலால்.
வான வட்டம் வளைத்த உலகெல்லாம்
ஞான நாயகன் ஆலயம் என்னுவாள்.
மோனக் குன்றவன் உள்ளத்தில் ஊன்றியே
தியான மோனச் சிவமெனச் சாற்றுவாள்.

பாடு வோர்கள் அவன்புகழ் பாடுமின்,
ஆடு வோர்சுத்த ஓமென்றிங் காடுமின்,
தேடுந் தொண்டரெந் தெய்வத்தைத் தேடுமின்,
கூடும் இன்ப நலமெனக் கூறுவாள்.

குளிர்மதி சுடுவ தில்லை; குமுதமும் பழிப்ப தில்லை;
நளிர்வனத் தென்றல் மேனி நைந்திடத் துளைப்ப தில்லை;
களிமிகுங் கடவுட் காதல் கண்டவர் இயற்கைக் குள்ளே
ஒளிமிகும் உயிரின் வள்ளல் ஒருவனைக் கலந்து வாழ்வார்.

கௌரி தேவி காலை அருவியாடிச் சுத்தனை நினைத்தல்

தென்றலை உபசரித்துத் தேன்மண மூட்டுஞ் சோலை,
அன்றில்கள் கொஞ்சுஞ் சோலை, அருவியில் ஆடிக் கௌரி,
பொன்றிருக் கதிர்கள் வீசிப் பூத்திடும் அருணன் உள்ளம்,
தன்றிரு வுள்ள மான தலைவனைத் தியானித் தாளே! 60

காண்இயற் காட்சி யெல்லாம் காதலா வுனது கோயில்.
பேண்உயிர் உள்ள மெல்லாம் பெருமநின் சந்நி தானம்;
நாண் மலர் அனைத்தும் அன்பு நாதன் பூ சனையா மென்றே
மாண் உயிர் வாழ்வுனக்கே மகிழ்வுற நிவேதிக் கின்றேன்!

நாவினுக் கரிதாம் ஆர்வ நயனநீர் பெய்து, நீண்ட
காவியக் கனவில் நட்டுக் காதலை வளர்த்தேன்.. அன்புப்
பூவினைக் காணு வேனோ? புனிதவன் சித்தம் யாதோ?
ஓவியத் தெழுதொ ணாத ஒருவனே ஒப்பி லானே!

அளவிலா உள்ளந் தன்னில் ஆறென ஊறும் ஆசை,
வளமுலை விம்மப் பாய்ந்து, வளர்ந்ததுன் உணர்வி னாலே-
களவிலாக் கன்னி யாசைக் கடலினைக் காணு வாயோ?

எளியவர்க் கிரங்கி நாளும் இனியன புரியும் வேந்தே!

வேலையாய் விம்மி யாடும் வெண்ணிலாப் போல வந்தாய்.
சோலைவாய்க் குயில்க ளுக்குள் சொருபத்தைப் பாடு கின்றேன்
மாலைவாய் வசந்தத் திற்கென் மங்கல யாழி சைப்பேன்!
காலைவாய்ப் புட்க ளுக்கென் கனவுறு கதைகள் சொல்வேன்.
முல்லையின் முறுவல் வீசி மோகத்தீ யூட்டு கின்றாய்.
சில்லெனத் தென்ற லேறித் திசை திசை பவனி செல்வாய்!
எல்லையில் வானத் துன்றன் இச்சையை எழுதிக் காட்டிச்
சொல்லற வந்து வந்தென் சோகத்தைத் தூண்டு கின்றாய்! 80

கறவொலி கேட்டுப் புட்கள் கண்விழித் திசைக்கு நாட்டில்,
மறவொலி யரக்கர் மாய வடிகணை தொடுத்த வீரா!
அறவொளி வீசந் தூய அருள்விளை யாடல் செய்வாய்.
மறையொலி அமுத வாயா! என்னுயிர் மணியே போற்றி!

என்பணி யெதுவு மில்லை... என்னைநான் உனக்கே தந்தேன்..
உன்பணிக் காளாய் இந்த உலகினிற் பிறந்தேன் ஐயா..
அன்பணி துரையே, என்றன் ஆருயிர்க் குயிரே, யுன்றன்
வன்பணி புரிந்தே வாழும் வாழ்வெனக் கருளு வாயே!

நாயகா உன்னைக் கோடி ஞாயிறாய்க் கண்ட போதே,
போயது கவலை மாறிப் புதுநலப் பிறவி பெற்றேன்..
ஆயுளும், யானும், எந்தை அருளிய சக்தி யாவும்,
நேயனே தூயனே ஓம்...! நின்னதே நினக்கே தந்தேன்!

சுத்தன் கடிதம்

இவ்வகை யாகக் கெளரி இறைவனை யெண்ணி யெண்ணி,
நவ்விளங் கொங்கை விம்மி, "நாத ஓ நாத" வென்றே
செவ்வரிக் கண்ப னிப்பத் தேன்மலர் சேர்த்து வந்தாள்.
அவ்விடம், தோழி அன்புக் கடிதமொன் றளித்தாள் மாதோ!
ஆவலாய்ப் படித்தாள் கெளரி; ஆழியைக் கண்ட சீதா
தேவியே யானாள்; மார்பிற் சிரத்தினில் வைத்து மீண்டும்
காவியங் கண்ணீர் வாரக் காதலன் கடிதந் தன்னைப்
பூவினால் அருச்சித் தன்பு பொலிவுறப் படித்தாள் மாதோ! 100
"அன்புக் கிளியே, ஆர்வக் குயிலே,
நின்புது வாழ்க்கை நிலவுக நன்றே!
ஆன்மக் காதலின் பான்மை யறிந்த
மான்விழிப் பாவாய், தேன்மொழிச் செல்வீ,
புதனே நமக்குறு புதுமண நாளாம்.
அதன்முன் என்மனம் அறியக் கேளாய்!
பூமியில் ஆண்பெண் பொருந்திய வாழ்வு
காமிகள் வாழ்வினும் கருத்துயர் வாழ்வாம்.
ஆதி சக்திதன் ஆடல் வளரவே
காதல் என்னும் கனலைப் பரப்பினாள்.
இயற்கைக் காதல் இன்பமே யாகும்.
மயக்குங் காமம் மனத்தைக் கலக்கும்.
அடர்வனத் தீயும், அடங்காப் புலியும்,
இடர்தரும் பாம்பும், கடற்புய லும்போல்,
சீறுங் காமச் சிக்கினில் வீழாப்
பேறுபெற் றோரே பெரியவ ராவர்
இருவி காரம் பெருகிய வுலகில்
நிருவி காரராய் நிலவுவார் அவரே!
நிணவுடற் போகம் கணமிருந் தகலும்;

மணவினை யென்பது மன்னுயிர்க் கலப்பே. 120
 இரண்டு கம்பிகள் இணைந்துமின் சாரம்
 திரண்டு பரவுந் திறமே போல,
 ஆணின் அறிவும், பெண்ணின் அன்பும்,
 பேணிக் கலந்து பெருவாழ் வாகும்.
 ஆணிற் பெண்ணும் பெண்ணிலே ஆணும்
 பூணிற் பொன்போற் பொருந்துவ தாமே.
 ஆணுட் சிவமும், பெண்ணுட் சக்தியும்
 காணும் போதே காதல் இனிதாம்.
 தேகங் கடந்த தேகியிற் கூடும்
 யோகமே வாழ்வின் உட்பொரு ளாமே!
 யோக வுணர்வில் ஏகமாங் காதலர்
 சோக மோகச் சுழியிற் சிக்கார்.
 உதயக் கதிர்போல் இதயக் குகையில்
 வதியும் தூய வாய்மையே நாமாம்.
 அதுவே சக்தி யாகிய பெண்மை.
 அதுவே சுத்த மாகிய ஆண்மை.
 அதுவே யானும், அதுவே நீயும்.
 அதுவே விகார மற்ற சாட்சியாம்
 உலகுயிர்க் குலங்கள் ஒருயிர்ப் பான்மையே,
 பலபல தோற்றம் பலவாம் ஒருமையே; 140
 இந்த வுண்மை இனிதுநீ யறிவாய்;
 அந்தவுள் ளுண்மையில் அன்புடன் கூடி,
 எடுத்த கருமம் முடித்த பிறகே,
 அடுத்த கருமம் பிடித்து முயல்வோம்,
 பஞ்ச வடியிற் படையுடன் வந்த
 வஞ்சக் கலியன் வருவான் மீண்டும்;
 நாடெலாம் பாவக் காடெனச் செய்தான்
 கேடெலாந் தீரக் கிளரமர் புரிவோம்...
 இருளை விலக்கி இறைவன் சக்தியாம்
 அருளைத் துலக்கி, அறத்தை நாட்டி—
 என்னுயிர்ப் பணியை இயற்றும் வரையில்
 அன்னை சக்திநீ அருந்தவத் துணைவியே...
 என்பதை முன்பே யியம்புகின் றேனே;
 சுத்தனுக் குன்மனந் துலக் கிடுவாயே.

கௌரியின் பதில்

உள்ளம் பொங்கி உரைகடந் தன்பு
 வெள்ளம் பெருக விமலனைப் போற்றிக்
 கலையில் காக நிலைபொரு ளதனை
 மலையில் காக மனங்கடந் துணர்ந்து,
 “சுத்த ஓம்” என்றே தொழுதுதன் கொள்கையும்
 இத்தகைத் தென்றே எழுதினாள் கௌரி... 160
 “என்னுயிர்க் குயிரே, என்விழிக் கொளியே!
 உன்மனம் ஒன்றே என்மன மாகும்,
 ஊடும் பாவும் கூடியே ஆடை;
 பீடுறும் ஆண்பெண் பிழையறக் கூடி,
 ஈருட லுக்கும் ஒருயி ராகி,
 பாடும், வளரும் பயிரும் போலே,
 இகமும் பரமும் இணைந்திட வாழ்வதே
 சுகமாம்; அதுவே சுத்தான்ம வாழ்வாம்.
 ஆண்பெண் உறவை ஆன்ம வறவாய்
 மாண்புறச் செய்யும் வழியும் அறிவேன்...
 வேதாக மத்தின் சாதனத் தாலே

ஆதார சக்தியை மீதேற்ற வல்லேன்..
கண்ணனும் ராதையும் பண்ணிய யோக
உண்மை யறிவேன்; ஒளிர விளக்குவேன்.
ஆதலால் இருவரும் ஆன்மீக வுறவால்,
பேதமில் லாத பெருவாழ் வடைவமே.

எண்ணுவ துன்றன் எண்ணம்; இயற்றுவ துன்றன் இச்சை;
பண்ணுவ துனது நல்ல பணிகளே.. பலன்க ளெல்லாம்
நண்ணுவ வுனக்கே, ஐயா! நானுடல்; ஆவி நீயே
கண்ணுளே காணுங் கண்ணா, கவுரியின் கருத்தி தாமே! 180

சுத்தனும் வந்து கண்டான்; சொல்லற நகைத்தான் மெல்ல
இத்ததி சாந்தன் வந்தே இருவரின் உளமும் போற்றி,
மெத்தவும் ஆசி கூறி, மேதினி யனைத்தி னுக்கும்
உத்தம வுறவைக் காட்டி, “ஓங்குக நீவிர்” என்றான்.
மூவரும் ஆங்கே தியான மோனத்தில் மூழ்கி நின்று,
சீவமும் பரமும் ஒன்றித் திளைத்தபின், சுத்தன் “இந்தப்
பூவிலே ஆன்ம நேயம் பூரணம் பெற்று வாழ்ந்த
தேவரு முண்டோ?” வென்னத் திருமுனி யருளு வானே. 188

6. இராமகிருஷ்ணப் படலம்

(சாந்த முனிவர், இராமகிருஷ்ண பரம ஹம்ஸரின் தூயவாழ்வையும், அவர் அருளால்
விவேகானந்தர் செய்த அரிய பணிகளையும் விளக்குகிறார்.)

காப்பு

பத்திச் சுடரோங்கிப் பற்றற்ற வாழ்வோங்கிச்
சத்திச் சுடரோங்கிச் சண்டியருட் — சித்தனாம்,
சாரதா நாதன் ஐயபரம ஹம்ஸனவன்
பாரதான் மாவெனவே பார்.

கல்லாத கல்விவளர் கடலே யானான்
கலங்காத காளியருட் செல்வன்; சித்தி
எல்லாமும் வல்லவனாம்.... இயற்கை யாக
எம்மதமும் சம்மதமாய் ஏற்றுக் கொள்ளும்
சொல்லாளன், சொற்கடந்த பெருமை யாளன்;
சுத்தான்ம நேயத்தின் சுடரே யானோன்;
எல்லாமாம் பரம்பொருளை யெங்குங் கண்டோன்;
இராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸன் இருதாள் போற்றி!

கால நிலை

நமது புண்ணிய நாடொரு காலத்தில்,
அமைதி கெட்டுள் ளறிவை யிழந்தது.
சமய வாதச் சமர்க்கள மானது—
மமதை பேசிய மாய மயக்கினால்.

கஞ்சிக் கல்வியும் அன்னியக் கல்வியே..
அஞ்சிச் செய்வினை அன்னியர் சேவகம்;
நெஞ்சி லான்ம நிறைவு வறண்டதும்
பஞ்சை யாயினர் பாரத தேசத்தார்....

20

சிறந்த மேலவர் செப்பிய நன்னெறி,
மறந்த னர்பிற மாயைக் கடிமையாய்,
அறந் துறந்தனர்; ஆத்தம சக்தியாந்
திறஞ் சிதைந்தனர் திவ்விய நாட்டினர். . .
பொய் மினுக்குடன் போலி நடைகளும்
மெய்ய றிவை விழுங்கிட, மானிடர்...
வெய்ய துன்புற்ற வேளையில் வந்தனன்,

துய்ய ஹம்ஸன் அருட்சுடர் போலவே...

பிறப்பு

பூமியின் முலைப்பால் போன்று பொங்கிடும் இமயக் கங்கை,
ஓமென வுயிர் செழிக்க ஓடிடும் வங்க நாட்டில்,
காமரு புக்கூர் என்ற கண்களித் திலகும் ஊரில்,
காமமி லாத ஞானக் கதிர்மணி உதித்தான் மாதோ!

வரநதி போன்ற தூயர், எளியவர், வாய்மைச் செல்வர்,
பரமனிற் சித்தம் வைத்த பத்தராம் குட்டி ராமும்,
சரள சுபாவ முள்ள சந்திர மணியும் செய்த
விரதநற் பயனால், இந்த முனிக்கனி விளைந்த தம்மா!

பால பரமஹம்ஸர்

சிந்தனை தூயன், செய்யுஞ் செய்கையிற் றூயன், வாக்கில்,
அந்தரங் கத்திற் றூயன், அன்பினிற் றூயன், அன்னோன்;
சந்ததம் ஹரிநா மத்தைச் சாற்றியே ஆடிப் பாடும்,
விந்தையைக் கண்டு நல்லோர் வியந்திட வளர்ந்தா னம்மா! 40

மாலடி மனதை வைத்தான்; வாக்கினைத் திருநா மத்தில்;
சாலவும் விளையாட் டெல்லாம் சரிதைநா டகத்தில் வைத்தான்,
சீலமெய் யன்பர் நேயஞ் செய்வதிற் சித்தம் வைத்தான்..
ஞாலத்தின் கோல மெல்லாம் ஞானமாய்க் கண்ட சேயே!

கண்ணனை நடிக்கும் போது கண்ணனே யாவான்; நெற்றிக்
கண்ணனை நடிக்கும் போது கயிலையஞ் சிவனைப் போல்வான்.
பெண்ணென நடிக்கும் போது பெண்மணி ராதை யாவான்...
மண்ணுல கெல்லாம் ஈசன் மயமெனக் கண்ட சேயே!

அஞ்சறு மனத்தான், மற்றோர் அரட்டினுக் கிணங்க மாட்டான்.
பிஞ்சிளஞ் சொற்க ளாலே பெரியவே தாந்தம் பேசி,
நெஞ்சினை அள்ளும் தெய்வக் கதைகளை நீளச் சொல்வான்...
அஞ்சிலே ஐம்ப தாண்டின் அறிவினை விளக்கி னானே!

துறவிகள் வரவைக் காணத் துறுதுறுத் தோடிச் செல்வான்;
உறவுகொண் டவரைப் போலே உடையணிந் தன்னை முன்னே,
“ஹர ஹர” வென்று நிற்பான்... ஆனந்த நடனஞ் செய்வான்.
வரமிகு ஞானி, ஆடும் வயதிலே விளங்கி னானே!

இயற்கைக் கல்வி

பிள்ளைக்குப் பூணூற் போட்டுப் பெற்றவர் கல்வி கற்கப்
பள்ளிக்குச் செலவி டுத்தார்... பளிச்செனப் பிரம்பினாலே
சுள்ளடி வாங்கி ஏட்டுச் சுவடியைப் பாடம் பண்ணும்
சள்ளையை வெறுத்தான்; சீவ சகபர வண்மை கண்டோன்! 60

கலைமிகு புலவர் வாதங் கண்டுகண் டனங்கள் செய்வான்;
உலையெனப் பொரியுஞ் சொல்லை உமியென ஊதித் தள்ளி,
மலையென மாண்பு மிக்க வாய்மையைத் தெளிவித் தென்றும்
நிலைபெறும் கடவுட் கல்வி இதுவென நினைக்கச் செய்வான்..

“காலட்சே பத்தி னுக்குக் காலரை சம்பா திக்க
நாலெழுத் தறியாப் பிள்ளை நமக்கென்ன பயனாம்” என்றே..
ஓலமிட் டண்ணன் வாவென் றுடனழைத் தேகி, அந்தக்
காலத்தில் அவனே வைத்த கல்கத்தாப் பள்ளி சேர்த்தான்.

“ஈட்டுதற் கென்றே கற்கும் இழிமனக் கஞ்சிக் கல்வி,
ஏட்டினைத் துளைக்குங் கல்வி, எனக்கினி எதற்கே” யென்று

மூட்டையைக் கட்டி வைத்து, முன்செய்த படியே பிள்ளை
ஆட்டமும் பாட்டும் அன்பும் ஆர்வமுங் கொண்டே நின்றான்...

செல்வரின் மனையிற் பூஜை செய்குவான்; பாடி யாடி
நல்லறக் கதைகள் சொல்லி, நாழிகை கழித்து வந்து,
மெல்லவோர் புத்த கத்தை மெல்லுவான் கருத்தே யின்றி;
தொல்லையி தென்று மூத்தோன் சுடுமொழி கூறுவானே...

அண்ணல் ராமகுமார்

துடிப்பினை யடக்கிப் பாடஞ் சுறுசுறுப் பாய்க்கல் லாது
தடிப்பது நன்றா யில்லை... தம்பிநீ உறுதி சொல்லாய்...
படிப்பதுன் விருப்பா?... சும்மா பள்ளிக்கு வருவ தாக
நடிப்பதுன் விருப்பா? தெய்வ நாமமுன் விருப்பமொன்றா? 80

தம்பி கதாதரன் (இராமகிருஷ்ணர்)

அண்ணா சற்றே அன்புடன் கேளாய்;
உண்மையே சொல்வேன்... உலகியற் கல்வி
வேண்டேன் எனது விருப்ப மெல்லாம்
ஆண்டவன் அறிவே... அருளே... அன்பே !
புத்தகச் சுமையாற் சித்தந் தெளியுமா ?
தத்துவப் பொருளைத் தருக்கந் தருமா?
கண்டா லன்றோ காசியின் புண்ணியம்.
உண்டா லன்றோ உட்பசி தீரும்.

கனியை எண்ணினால் இனிமை தெரியுமா?
கனியைச் சுவைப்பதே இனிமை தருவதாம்...
உண்ணுமுன் கூச்சல் உண்ணும்போ துண்டோ?
பண்ணுந் தருக்கம் பார்த்தபின் உண்டோ?

பண்டிதக் கூச்சல் பரமனைத் தருமோ
உண்டிக் கேயவர் ஓலம் வைப்பார்.
பிணத்தையே நோக்கும் பிராந்து பறந்தும்;
பணத்தையே நோக்கும் பண்டிதக் கழுக்கு.

பழையபஞ் சாங்கம் மழையைச் சொட்டுமோ?
விழைவுறு புத்தகம் விவேக மளிக்குமோ?
கூவெனுஞ் சந்தைக் கூச்சலென் விளங்கும்....?
ஓவெனுந் தொலையில்; உறினே தெளிவாம்....

100

சுட்ட தோசை சுரீரென் னாதே...
எட்டிய பக்குவம் ஏடுபே சாதே...
அருந்தும் தேனீ ஆர்ப்பது முண்டோ?
பொருந்தும் ஞானி பொருபொருப் பானோ?

தியாகி யாவதே கீதா சாரம்.
விவேகி யாவதே வேதாந்த சாரம்...
பாகவ தத்தைப் பலமுறை படித்தும்
மோகம் விடாத மூடனாற் பயனென்?
கண்டதைக் கற்றுக் கடமட வென்னேன்..
உண்டோர் உண்மை; உள்ளறிந் துரைப்பேன்...
அதுவே ஆன்மா... அதுவே அனைத்தும்
பொதுவாம் அதுவே பொருளெனக் காமே...
என்று தம்பி எதிர்த்தறி வறுத்த,
ஒன்றுந் தோன்றா நின்றான் அண்ணனே! . . .
“இப்படிப் பேசி எழுத்தறி யாதான்
எப்படிப் பிழைப்பான்” என்றனர் தமரே!

தக்ஷிணேஸ்வரம் காளி கோயிலில்

இத்ததி தக்கிணேசம் இரசமணி ராணி “ஜய சக்தி ஓம் காளிக்கே நான் சமைத்தநல் ஆல யத்தே நித்திய பூசை செய்ய நீர்வர வேண்டு” மென்ன உத்தமத் தம்பி யோடும் அண்ணலும் உடனே சென்றான். 120 சலசலத் தோடுங் கங்கைக் கருகிலே அந்தி சந்தி கலகல வென்னப் புட்கள் கனியுண்டு பாடுங் காவில், பொலிவுட னமைந்த கோயிற் பூசையில் ஞானத் தம்பி, உலகையே மறந்தான்; சக்தி உருவையே நினைந்தான் மாதோ.

நானெனும் உணர்வே யின்றி, நானிலப் பற்றே யின்றி, தானென வள்ளந் தோறுந் தன்னையே காட்டி நிற்கும், ஞானவா னந்த ஜோதி ஞாயிறின் கதிரே யாகி மோனத்தின் விளக்க மான மூலசக் தியை நினைந்தான்!...

மூத்தவன் இறந்த பின்னர், பூசனை முழுதுந் தானே தீத்தகும் ஆர்வம் பொங்கச் செய்தனன்; செய்த கூத்தைப் பார்த்தவர் அதிச யித்துப் “பைத்தியம்” என்றே சொன்னார்... ஆர்த்தனை யறிந்த செல்வர் இருவரே யாகி னாரே...

மாண்புறு ராணி, நல்ல மாப்பிள்ளை **மதுர நாதர்**, நாண்மலர் போன்ற தூய நல்லபூ சாரி வாழ்விற காண்புதுக் கோல மெல்லாம் காளியின் விளையாட் டென்று வீண்பழி மறுத்து, வேண்டும் உதவிகள் விரும்பிச் செய்தார்..

கான்மலர் மாலை சூட்டிக் கையினால் அட்ட சோற்றைத் தேன்மலர் தூவித் “தாயே திருவமு துண்” ணென் றார்ப்பான். ஊனுயி ரில்லாக் கல்லென் றுன்னிடான்; உலகை யெல்லாம் ஈன்றளித் தானும் சக்தி இதுவென நம்பி னானே... 140

முறையீடு

“உருவென உள்ள தாயே... ஓம் ஜய காளி சக்தி... ஒருமொழி பேசாய்... அம்மா உனக்கு நான் பிள்ளை யன்றோ! இருளிலும் பகலும் உன்னை இதயத்திற் கூவு கின்றேன்; வருமொழி சொல்லா தேனோ மௌனமா யிருப்ப தென்னே!

“கண்ணெலாம், கண்ணிற் காணுங் காட்சிக ளெல்லாம், பாடும் பண்ணெலாம், பாட்டளிக்கும் பயனெல்லாம், பாரி லுள்ள பெண்ணெல்லாம், பெண்ணுளத்தின்பெட்பெல்லாம்இடம்விரிந்த விண்ணெல்லாம் தாயே... நீயே வீரிமா தங்கி காளீ !

திங்களாய் நிலவு கின்றாய்; தினகர ஜோதி யாகி, மங்களப் பகல ளிப்பாய், மீனணி வான மாகி, எங்குமே பரவி நிற்பாய்; இமாலய முடியி னின்று கங்கையாய் ஓடி வந்து, கருணையாய்ப் பயிர்வ ளர்ப்பாய். காரிருள் உடுத்துக் கோடிக் கனல்மணி மலர ணிந்து, வீரிநீ மின்ன கைத்து, மெல்லிய தென்றல் வீசிப் பாரெனுங் குழந்தை தன்னைப் படுத்துநன் றுறங்கச் செய்வாய்; ஆர்வமே பற்றிக் கூவும் அடியனுக் கருள்வ தென்றோ?

தந்திரம் அறியேன்; யோக சாதனம் அறியேன்; வேத மந்திரம் அறியேன்; பொல்லா மமதையு மறியே னம்மா! இந்தக்கல் லுருவி லேநீ இலகிடும் உண்மை தன்னை முந்துநான் அறிவேன்; பிள்ளை முன்வரக் கூசு வாயோ? 160

எங்குமுன் கண்கள் கண்டேன்; என்னிலை காணா தேனோ? எங்குமுன் செவிகள் கண்டேன்; என்முறை கேளா தேனோ?

பாரத சக்தி இரண்டாவது பாகம்

எங்குமுன் ஒலியைக் கேட்டேன்; எனக்கொரு மொழியிலாயோ?
எங்குமுன் கருணை கண்டேன்; எனக்குநீ யிரங்கா தேனோ?

நேசித்துத் தைல தாரை நிகரவே உனைநினைத்துப்
பூசித்துத் தெண்ட னிட்டுப் புண்ணியப் புகழே பாடி,
ஆசித்தேன் அருளை; அம்மா அம்மஓம் காள், காள்!
வாசித்துக் காணா ஞான வாரியே போற்றி, போற்றி!

உருகினான் இராம க்ருஷ்ணன், உருவிலே திருவைக் காணக்
கருதினான்...கவலை கொண்டு, காளியின் அடியிற் கண்ணீர்
பெருகினான், பிள்ளை போலப் பேசினான், உறக்க மின்றி
“வருதிநீ வருதி” யென்று வாயைவிட்டலறி னானே...

சக்தி சாக்ஷாத்காரம்

தன்னினை வகன்றான்; காலந் தன்னையு மறந்தான்; சக்தி
அன்னைஓம் அன்னை யென்றே அமுதமு தயர்ந்தான்; ஓர்நாள்
“இன்னநா ஞானைக்காட் டாயேல், இனியுயிர் பிழைக்கமாட்டேன்
உன்னடி எனதி ரத்தம் ஊற்றுவே” னென்றெ முந்தான்.

ஒன்றுநீ யுண்டு; சக்தி... ஒளிந்தினும் விளையா டாதே...
நன்றுனைக் காணா வாழ்வு நரகவாழ் வதனை வேண்டேன்..
இன்றுநீ இரங்கா விட்டால், இதேஅரி வாளால் என்னைக்
கொன்றுநான்பலிகொடுப்பேன் இதோபலிகொடுத்துவிட்டேன்!

வாளினைக்கமுத்தில்வைத்தான்; அழுத்துமுன் மயக்கங்கண்டான்.
“காளி ஓம் சக்தி, கோடிக் கதிரொளிக் கனலை வீசி
நீளதிர் மின்னலென்ன நின்மல யோகி நெஞ்சம்
ஆளவே புகுந்து கோயில் அமர்ந்தனள் உலகு வாழ.”
சுற்றிலுஞ் ஜோதி மின்னல்..சுடர்க்கடல் குளித்தெ முந்து,
“பெற்றனன் பெற்றேன் உன்னைப் பெருந்திருக் கருணை யாலே
உற்றெனுட் கோயில் கொண்டாய், ஓம் சக்தி ஓம் ஓம்” என்றே
முற்றுணர் பரம ஹம்ஸன் முத்தனாய் எழுந்து நின்றான்.

”எத்திசையும் உன்முகமே யிலகக் கண்டேன்.

எப்பொருளும் உன்மயமே யென்னக் கண்டேன்.

சித்தமிசை உன்ஞானத் தீபங் கண்டேன்.

சீவசக பரமான ஒன்றைக் கண்டேன்.

சத்தியமே யென்வாக்கில் வளரக் கண்டேன்.

சர்வமத சமரஸமாம் பொருளைக் கண்டேன்.

சுத்தசுதந் தரசக்தி சொரூப மான

சயம்சச்சி தானந்தச் சுடர்கண் டேனே!

ஐக்கியானுபூதி

ஊனுட லுள்ளே சக்தி புகுந்ததும் உயிரின் வாழ்க்கை
ஏன்வந்த தெனத்தெ ளிந்தான் இருவினை யுலக மெல்லாம்
ஆன்மக்கோ டுகளைச் சூழும் இருளினை யகற்றி, ஞானத்
தேன்பொழிந் தியதத் தாகந் தீர்த்திட வேண்டி னானே. 200

முன்னிலும் சாதனங்கள் முதிர்ந்தன; பரம ஹம்ஸன்
அன்னையின் அருளின் மூழ்கி, ஐக்கியப் பட்டு ணர்ந்து,
நன்மலர் தனக்கே தூவி “நான்சக்தி” யென்பான்; பூனை
தன்னையும் “அம்மா” வென்று தளிகையை யூட்டு வானே!

இருளடர் சோலை யொன்றில், இரவெல்லாம் ஐந்தா லின்கீழ்
அருளினை நினைந்து நிற்பான் ஆடையு நூலு நீப்பான்...
பொருளறி யாத மாந்தர் பொக்கெனச் சிரித்துப் பித்தம்

பெருகிய தினிமேற் பேயாம் எனப்புறம் பேசினாரே...

பெண்பொரு ளாசை கொண்ட பேய்மத மாயப் பித்தர்
திண்புறத் துறந்த தூய தேவரைப் பித்த ரென்பார்...
பண்புறு கங்கை கண்டும், பன்றிக்குச் சேறே நன்றாம்...
புண்பொருக் குண்ணும் ஈக்குப் பூமது சுவைப்ப துண்டோ?

திருமணம்

கண்டனள் பெற்ற தாயும்... கடிமணஞ் செய்தாற் பிள்ளை
கொண்டவே தாந்தப் பித்தம் குறைந்திடும் என்று தேர்ந்தே.
பெண்டிரை வைத்தி ருக்கும் பெற்றவர் தம்மைக் கேட்டாள்..
“ஒண்டொடி இவளே” யென்று காட்டினான் உரிய மைந்தன்.
“சீரமர் ஜயராம் பட்டி தன்னிலே செழித்த நல்லாள்,
காரமர் கருணைச் செல்வி, கருவிலே திருவைக் கண்ட
சாரதா தேவி யென்னுந் தளிரினம் பாவை யேயென்
தார”மென் றுரைத்தான்; அந்தத் தையலே அமைந்தா ளம்மா!220

சமத்துவ சாதனம்

திருமண மான பின்பே திரும்பிய பரம ஹம்ஸன்
ஒருமன வறுதி நாட்டி யோகத்தில் ஈடு பட்டான்..
அருகிருந் ததனைக் கண்டார் ஆயிர மடங்கா யின்னும்
பெருகிய தந்தோ ஞானப் பித்தெனச் சிரித்தார் மாதோ!
“அன்னைஓம் சக்தி”யென்றே, அரிவையர் காலில் வீழ்வான்
பொன்னைமண் ணென்று நீரிற் போட்டுப்போ மாயை யென்பான்
மின்னுயர் சரிகைச் சால்வை மதிக்கிலான் மிதித்து நீப்பான்.
தன்னுயர் சாதி நூலுந் தாங்கிலான் சமதை பெற்றான்...
ஒருக்குலம் உலக மாந்தர் என்பதை உணர்ந்தே முற்றும்,
திருக்குலச் சேரி புக்கு, தெருக்களைச் சுத்தம் செய்வான்..
கருக்குண மான பாசம் கழன்றிவ்வா றிருக்கும் சித்தன்
இருக்கையை நாடி யோர்நாள் எழுந்தனள் அந்தண் மாதே...

பைரவி பிராம்மணி

பண்புள ஞானச் செல்வி பைரவி யென்னும் பேராளர்,
எண்படி யோக மெல்லாம் எளிதினிற் பெற்ற நல்லாள்;
விண்சுடர் போன்ற தூய விரதனைக் கண்ட போதே...
நண்புரை கூறி “நீயே நான்கண்ட கண்ணன்” என்றாள்.
“சத்திஓம்” எனவ ணங்கித் தாயிடம் பிள்ளை போலே,
“பித்தனென் றென்னை மற்றோர் பேசுவார்” என்றான் யோகி..
அத்திரு நங்கை “நீயே அவதரித் துலகைக் காக்கும்
சித்தன்; யான் தாந்தி ரீகச் சித்திகள் ஈவேன்” என்றாள். 240
பெண்ணுடன் பழகல் காமப் பிழையினைப் பெருக்கு மென்றே
உண்மைநன் றறியா மாந்தர் உரைப்பரவ் வுரைபொய் யாமே..
கண்மனந் தூய தானால், காமப்பேய் எட்டி நிற்கும்...
பெண்ணிடம் யோக சக்தி யின்பமே பெறுவ தாமே...”
என்றலுங் “குழந்தை போலே, என்னைநீ நடத்தாய்” என்ற
வன்றவக் கதிரைச் சக்தி மைந்தனென் றினிது போற்றித்
தன்றிரு யோக சக்தித் தணலினைப் பெய்து நாளும்,
“வென்றனை தாந்திரீகம் விளைபயன் உனக்கே” யென்றாள்.
சாதனப் பயலுங் கண்டு சாத்திரப் பயலுங் கண்ட
வேதியர் முன்னே யோக வித்தகி “பரம ஹம்ஸன்,
தீதினின் றுலகைக் காக்கத் திருவவ தரித்த கண்ணன்
போதசத் குருவே” யென்று போற்றினாள் புலவர் போற்ற.

“தத்துவ ஞான மின்றித் தனித்தனி யகந்தை மீறிச்
சத்திய சன்மார்க் கத்தைத் தவறியின் றுலகு மாயப்
பித்தமே பிடித்துச் செய்யும் பிழைகளைத் தீர்க்க வந்தான்...
இத்ததி இந்தக் கண்ணன்” என்றனர் அறிந்த மேலோர்.

தோதாபுரி

சக்தி யோகத்தின் சாதனம் யாவிலும்
சித்தி பெற்றவன், சின்மயத் தாயிடம்,
அத்து வைதச் சமாதி யளித்திடும்
வத்துவைப் பெற வேண்டி வணங்கினான்... 260

தன்னைத் தந்து சரண்புகு தூயவர்
என்ன வேண்டினும் ஈயும் பரம்பிகை,
தன்னைக் கண்டதோர் தத்துவ ஞானியை
முன்னி ருத்தினள் முத்திப் பிழம்பெனா..

கட்டி லாதவன், காற்றினைப் போன்றவன்,
நெட்டை வைரச் சிலையினை நேர்பவன்
நிட்டை நின்று நிலைத்த தோதாபுரி..
அட்டமா சித்தி மான் அவ தூதனே.

தூய ஞானத் துறவி பராசக்தி
சேயைக் கண்டு திகைத்து, மகிழ்ந்துடன்,
வாய்மை யின்பறி வான சொரூபத்தை
நீய் றிந்திட நிட்டை பயிலென்றான்..

சக்தி கட்டளை தாங்கித் தனயனும்,
சுத்த மான துறவற மேந்தியே,
வத்து ஞான வரத்தினைப் பெற்றனன்..
அத்து வைதத் துறவியின் அன்பினால்..

கரும பந்தங் கழற்றி யெறிந்தனன்.
இருமை யற்றதன் இன்பப் பொருளிலே
ஒருமை யுற்றந்த உண்மைக் குருவினால்
நிருவி கற்ப சமாதி நிலைத்தனன். 280
பத்து மாதம் பயிற்சி யளித்தபின்,
சித்தன், உத்தமச் சீடனின் சீடனாய்ச்
சக்தி தத்துவந் தானறிந் தேகினான்...
பத்தி யோகி பழுத்தனன் ஞானியாய்...

ஆறு மாதம் சமாதி யமர்ந்தபின்,
ஊறுஞ் சைதன்ய ஊற்றைப் பெருக்கியே,
வேறு வேறு சமயம் வியன்பெறக்
கூறு மொன்றைக் குறித்துள் ஞானர்ந்தனன்.

மதானுபவம்

கிருத்துசன் மார்க்கஞ் சென்றான்; கிருத்துவின் காட்சி பெற்றான்,
திருத்தகு குரானைப் போற்றித் தீனிஸ்லாம் சித்தி பெற்றான்...
பொருத்தமாம் பெண்வேடத்திற் பொலிவுறு ராதை போன்றான்;
நிருத்தமே செய்யும் போது நிமையென நிலவி னானே.

சாரதா பூஜை

ஆய்வுறு மதங்க ளெல்லாம் அறிந்தபின் மனைவி தானுந்
தாயெனக் கண்டான்; அன்னை சாரதா தேவி, காளி
கோயிலுக் குற்று, நாதன் யோகத்திற் குலவித் தானுந்
தூயவ ளாகி, அன்புத் தொண்டுகள் செய்து வந்தாள்.

பெற்றதன் பெண்ணுக் கோர்தாய் பிரியமாய் அனுப வங்கள்
கற்றளித் திருவ தேபோல், கடவுளங் கல்வி யெல்லாம்
பற்றறப் புகட்டி நாதன் பக்குவப் படுத்திச் சக்தி
உற்றெழச் செய்து, தேவி நீயென உபாசித் தானே! 300

“மாதரில் அன்னை கண்டு, வணங்கிடுந் தூய நேயா,
கோதறுத் தென்னை யாண்டு கொண்டனை; குருவுந் தாயும்
நாதனும் உலகும் செல்வ நலங்களு நீயே; உன்றன்
பாதமே மோட்ச” மென்றாள் பத்தினித் தெய்வ மாங்கே...

புண்ணியா போற்றி! யோக பூரணா னந்தா போற்றி!
மண்ணெனப் பொன்னை நீத்த மாசிலாத் துறவி போற்றி!
பெண்ணினில் அன்னை கண்ட பெரியனே, எனது ஞானக்
கண்ணனே போற்றி! கண்ணின் கதிரொளி யானாய் போற்றி!

பிடித்தனை யென்க ரத்தைப் பெற்றனன் புதிய வாழ்க்கை.
படித்ததெல் லாமுன் சித்தப் படிசெயும் பணிவே யெந்தாய்!
தடித்தகா மாரிப் பேய்கள், சங்கடஞ் செய்யா துன்றன்
அடித்திரு மலரை நெஞ்சில் அனுதினம் வழிபட் டேனே!
அடக்கரும் புலனை வென்றாய்...அருந்தவ முனிவர் தேவர்
கடக்கரும் வெய்ய காமக் கடலினைக் கடந்தாய்; உன்னைத்
தொடத்தகுந் தூய தன்மை தொண்டுடன் அளித்தாய்; ஞானப்
படகென வந்து நானும் பவக்கடல் கடக்கச் செய்தாய்!

வென்றனை மனத்தை; அன்பு வெறியெழத் தாயைக் கூவி
நன்றவள் அருளைப் பெற்றாய்; ஞானமா மழைபொழிந்தாய்...
குன்றொளிர் விளக்கே, காளி கோயிலின் குருவே, பாரில்
என்றுமுன் சக்தி யோங்கி யிலகுக புதிய வாழ்வே! 320

பரமஹம்ஸர் வணக்கம்

இத்தகை அன்பு செய்யும் இனியநன் மனைவி தன்னை,
முத்தனாம் பரம ஹம்ஸன், முன்அவ தரித்து நிற்கும்
சத்திதாய் என்று வாசச் சந்தனம், பூக்கள் கொண்டு
பத்தியாய்ப் பூசை செய்து, பரமவா னந்த னானான்!

மாதவம் நீயே; சொல்லு மந்திரம் நீயே; யோக
சாதனம் நீயே; தெய்வ சக்தியு நீயே; ஆத்ம
போதமு நீயே; சுத்த போகமு நீயே; ஜோதி
நாதமு நீயே; உன்னை நம்பினேன் ஞானத் தாயே!

தேவியே வணக்கம்; மூலத் தீயமே லேற்றி யென்றன்
ஆவிபே ரின்பத் தேனை அருந்திடச் செய்யும் வீறு
மேவிய சுத்த சக்தி வெள்ளமே, கள்ள மின்றிப்
பூவடி மலரைப் பற்றித் தியானித்தேன் புனித வாழ்வே!

ஆலயத் திருக்கு மன்னை, அடியனைப் பெற்ற அன்னை,
ஞாலத்தில் ஆடும் அன்னை, ஞானத்தைத் தூண்டும் அன்னை,
காலத்தையாரும் அன்னை, கருணைபூத் தன்பே யான
கோலத்தைக் கொண்டு யோக சித்தியைக் கொடுத்த தாளின்றே!

தீயநெஞ் சுடனே தீண்டத் தீமையே யாகும்; என்றுந்
தூயநெஞ் சுடனே மாதைத் தொழ்த்தொழத் தூய்மை யாகும்.
பேய்மதக் காமம் போற்றிற் பேயெனத் துயரஞ் செய்யும்;
தாயெனத் தியானஞ் செய்யச் சச்சிதா னந்த மாமே! 340

தாரத்தைத் தியான யோக தாரையென் றாக்கி மூலா
தாரத்தீ உச்சிக் கேற்றி ஆனந்த னான வள்ளல்,
காரொத்த மடமை நீங்கிக் காசினி வாழ ஞான

தீர்த்தி னாலே நாளுந் திருவுப தேசஞ் செய்தான்...

உபதேசம்

வாருங்கள் விரைந்து ஞான மைந்தர்காள்! அருட் பணிக்குச்
சேருங்கள்! கவலை தீரத் திவ்விய மருந்திங் குண்டு...
வாருங்கள் அன்புச் சேய்காள்! வாரியென் அறிவுத் தேனைத்
தாருங்கள் உலகிற் கென்றே சக்திமான் அழைத்தான் மாதோ!

வந்தனர் அழைப்பைக் கேட்டு மஹா சத்தி அருளே யிங்கு
தந்த மெய்ப் புதல்வர் அன்புத் தங்கமே யாம்வி வேகா
னந்தர், பிரம்மா னந்தர், சாரதா னந்தர் இன்னோர்;
மந்திர வாக்கினாலே மஹாகுரு வுபதே சித்தான்;

தாயின் அன்பும் , சேயின் எளிமையும்,
பூவின் மகிழ்வும் புலரியின் அமைதியும்,
நீர்க்குட நங்கை நேரிய நினைவும்
பார்க்கிறை யான பரமா தருவாய்!....
ஒருமின் சக்தி உலப்பறு விளக்காம்;
ஒருபர சக்தியே உயிர்க்குயி ராமே—
மண்ணொன் றேயாம்; மட்குடம் பலவாம்;
பொன்னொன் றேயாம்; பொற்கலன் பலவாம்.
உலையா உயிர்களும், உலகும், வாழ்வும்,
அலையும் கடலும் அனைத்தென் றறிவாய்.
பட்டணம் சேரப் பாதை பலவாம்.
உட்பொருள் ஒன்றை உறுவழி பலவாம்,
பகல்நட் சத்திரம் பார்வைக் கில்லை.
அகத்திரைக் கில்லை ஆண்டவன் காட்சியே.
எண்ணெ யின்றேல் எரிவிளக் கென்னாம்?
மண்ணுயிர் ஈசனை மறந்தால் என்னாம்?
ஒன்றிலாச் சன்னம் ஒருமதிப் பாமோ?
இன்றேல் இறைவன் இகசுக மென்னே?
அரசன் ஆளை அனுப்பி யாளுவான்.
ஆண்டவன் குருவை அனுப்பிக் காப்பான்.
உண்டார்க் கேகற் கண்டு சுவைக்கும்;
கண்டா ருக்கே கடவு ளின்பமாம்.
தேன்மலர் தேடித் தேனீ வருமே;
ஞானியைத் தேடி நல்லோர் வருவரே,
தூணைப் பிடித்துச் சுற்றும் பிள்ளைபோல்,
மாணிறை பற்றி மண்ணகத் தாடு.
பலாப்பிசின் எண்ணெய்ப் பதத்திலொட் டாது,
உலகிருள் இறைவனை உன்னிலொட் டாதே.
தொளையெண் ணாதே; தோசையை உண்ணு;
சளசளக் காதே; சாதனம் பண்ணு...
பக்கிரி கேட்பதோர் பைசாப் பிச்சை;
பாச்சா கேட்பது பலபைப் பிச்சை.
கரியினை நாய்கள் கண்டு குரைப்பதே
பெரியரை உலகோர் பரிகா சிப்பதாம்.
கணவனும் சுற்றமும் கணித்து நடக்கும்
மணமகள் போலே மதங்களைப் போற்று.
யானைகண் டோமெனும் அந்தகர் போலே,
தானே தனதே எனத்தருக் காடேல்,
நீரிலே படகு படகிலே நீரோ?
பாரிலே ஞானி ஞானியுட் பாரோ?
வீசுங் காற்றில் விசிறி வேண்டுமோ?
தேசறு பொன்னைத் தேய்க்க வேண்டுமோ?

360

380

அடங்கிய ஞானி சடங்குகள் வேண்டான்
 ஆழ வெட்டினால் அகப்படும் ஊற்று.
 மேகப் பற்றெனத் தேகப் பற்றும்
 சொரியச் சுகமாம் பின்னே துயராம்.
 பேரா சைக்கிவ் ஓர்கா ணாது;
 பாரா சைக்குப் பணங் காணாதே. 400
 பாலில் வெண்ணெயும், தயிரில் வெண்ணெயும்,
 போல்வர் பாசரும் பற்றறு புலவரும்.
 விழித்த வீட்டிலே பழித்த திருடனோ?
 விழித்த மனதில் விழைவும் நுழையுமோ?
 தூண்டு கோலும் துருத்தியும் போலே
 சான்றவர் நேசம் சக்தியை வளர்க்கும்.
 உரிக்க உரிக்க உள்ளியும் தோலே;
 விரிக்க விரிக்க வெறுமையே மாயம்.
 மின்மினி யைவிட மீன்கள்; சந்திரன்:
 மீன்களைக் காட்டிலும் சூரியன் வெளிச்சம்
 திங்களைக் காட்டிலும் பொங்கிடும் ஒளியே..
 எங்கள் தேயென் றிறுமாக்காதீர்.
 கடிக்கா விடினும் காரமாய்ச் சீறினால்
 அடிக்குத் தப்பலாம் அஞ்சும் பாம்பே!
 தாயார் அழைக்கத் தாவி வந்திடும்
 சேய்போல் ஈசனைச் சேர ஓடிவா!
 இளைய மூங்கிலே வளைவ தெளிதாம்.
 முதுவேய் வளைத்தால் முறிந்து போகும்....
 இளங்கிளி தனக்கே உளங்குளிர் பேச்சாம்,
 அதுபோல் இளமையில் அறிவுநன் றேறும், 420
 இரசக்கண் ணாடி நிசமுகங் காட்டும்,
 வசமுள தூய மனம்அருள் காட்டும்,
 உள்ளே தேடி உள்ளதைக் கண்டால்,
 உள்ளமும் அதுவே, உலகமும் அதுவே...
 உன்னை நீயறி, உன்னையே பற்று
 பின்னே உலகைப் பிழையிலா தறிவாய்...

இன்னியற் கதைக ளாலும், எளிதறி உவமை யாலும்,
 நன்னய மொழிக ளாலும் நகைச்சுவை ததும்பப் பேசி,
 தன்னுளே ஞான சக்தி தந்ததை அளந்த ளந்தே
 மன்னுயி ருலகுக் கீந்தான் மகாதவ யோக சித்தன்...

சேய்களுந் தெரிந்து கொள்ளுந் தெளிவுடன் எளிதாய்ப் பேசி,
 வாய்மனங் கடந்த சுத்த வத்துவின் இயல்பு காட்டி,
 நோய்மன மடக்கி, யந்த நுண்பொரு ளறியச் செய்து,
 சேய்களைப் பரம ஞான தீரர்க ளாக்கி னானே...

“வேதமே வடிவங் கொண்டு விரும்பிநாம் உய்ய வேண்டிப்
 போதனை செய்த” தென்பார்; புதுமையாய்ப் பழைய ஞானம்
 ஈதலில் இவன்போ லில்லை” என்னுவார், சீடர் “அன்புச்
 சோதியே சுடரே” யென்று தொழுதடி பணிந்து நிற்பார்.

பேய்மதக் காமக் கள்வர், பித்தர்கள், குடியர் ஆன்ம
 நேயத்தை யறியார், தெய்வ நிந்தைசெய் அகந்தை யாளர், 440
 தாயினுங் கருணை மிக்க தயாபரன் அன்பி னாலே,
 தூயவ ராகி யுண்மைத் தொண்டுகள் செய்தா ரம்மா!

ஆறுகள் எல்லாஞ் சேரும் அலைகடல் போலே தெய்வம்
 வேறுவே றாகத் தோன்றும் விரிமத மதிலே சேரும்;

நீருடன் பனியைப் போல நிர்க்குண சகுண பேதம்...
நாருடன் மணிபோ லேநா னாவகை யுலக மாமே!

உள்ளிபோல் உலகம்; ஆடி உறுதுகள் போலு மாயை
கிள்ளைபோல் நெஞ்சம்; ஈசன் கிளர்ந்தெழுங் கற்ப கம்போல்
உள்ளூற வுன்றி ஆசா பாசத்தை உதறித் தள்ளிக்
கள்ளமில் அன்பு செய்வார் கடவுளைக் காணுவாரே. 450

7. விவேகானந்தப் படலம்

இல்லறத் துறவி யாகும் இந்தமா முனியின் சீடர்
பல்லருண் மணிகளுள்ளே பரிதி போல் விவேகானந்தன்
எல்லையில் இசைகள் பெற்றான் என்றலும் சுத்தன் ஆங்கே
“சொல்லுக எந்தாய் அந்தச் சுடர்மணி சரிதை” யென்றான்...

கங்கையணி சிவனருளால் கல்கத்தா தத்தர்குல மணியாய் வந்த
வங்கமணி, நல்லடியார் சங்கமணி, வரம்பெற்ற வேத ஞானச்
சிங்கமணி, பரம ஹம்ஸச் சீடர்மணி, நவபார தத்தின் வீரத்
தங்கமணி யானவிவேகானந்தத் தவமணியைச் சிந்தை செய்வாம்

பாரின்பக் கலைபயின்றும் படர்கவலைக் கடல்கடக்கும்படகிலாது
“பேரின்பப் பெருக்கான பிரமத்தை நேராகப் பிறங்கக் காட்டி,
யாரின்பமளித்திடுவாரெனயாங்கும் பரபரத்து பரிதிபோலே
நேரின்பப்பொருள்கண்டநிறையின்பஹம்ஸனடி நின்றானம்மா

“அருவான கடவுளைநீர் அறிவீரோ? காட்டியெனக் கருளுவீரோ
திருவாரும்பெரியாரே?” எனக்கேட்குந்தீரனைமுன்கண்டு, ஞானக்
கருவான கடவுளை நான் கண்ணாரக் காண்கின்றேன்; காட்ட
வல்லேன்;

உருவான திருவருளால் உணர்வாமென்றானந்த உண்மை
கண்டோன்.

“தண்ணீரில் மூழ்கியவன் மூச்சுக்குத் தவிப்பது போலார்வமீறிக்
கண்ணீரில் நீந்தியருட் கரைசேரக் காதலுறும் அன்ப ருள்ளம்
கண்ணாடி போலாகி மனவாக்கைக்கடந்தொருகடவுள்காட்டும்
உண்ணாடிப்பாரென்றுள்ளு ணர்வெழுப்பிப் பரமகுரு
வுதவினானே 20

கல்லெல்லாம் பிரமமயம்காடெல்லம்பிரமமயம்;கண்ணாற்காணும்
புல்லெல்லாம் பூவெல்லாம் பூச்சிபுழு விலங்கெல்லாம்
புமான் க ளெல்லாம்,
சொல்லெல்லாம், செயலெல்லாம், சொற்கடந்த
நினைப்பெல் லாம், சொரூபமான
எல்லெல்லாம் பிரமமயம் எங்கெங்கும் பிரமமயம் என்றான்சீடன்

பணியாலும் தவத்தாலுந் தியானத்தின் பயனாலும் பக்தியாலும்
தணியாத பேரின்பத் தாகத்தைத் தணித்தான்ம சித்திபெற்ற,
மணியான நரேந்திரனை மாசற்ற குருநாதன் தனது சக்திக்
கணியாக்கி, அன்பாக்கி, அருளுற்றி ஆனந்த னாக்கினானே!
வழக்கறிஞ ராந்தந்தை மரணத்தின்பின்குடும்ப வருத்தத்தாலே,
உழக்குற்றுப்பசிகவலை அமைதியினை உண்ணும்போதருமைச்சீடன்,
“கிழக்குற்ற ஒளியென்னக் கிளர்ந்தகுரு தேவாவென் கேடு தீரப்
பழக்குற்ற உன்வாக்காற் பரசக்தி பரிந்தருள வேண்” டென்றானே

இவ்வாறு கேட்குமியல்பெனக்கில்லை நீயேகேள் என்னஹம்ஸன்
முவ்வாறு ஜயகாளி சந்நிதியில் முழந்தாளைப் பணிந்து தன்னை
எவ்வாறு வறுமையிடர்செய்கிறதென்றியம்பிடவுமியலாஞானச்
செவ்வாயி னின்றந்தச் சிந்தனையே வரவில்லை செய்ததென்னே!

“அன்பினை மிகவுந் தாராய் ! அறிவொளி தூண்டி மாயத்
துன்பினைத் தீராய்; சக்தி, சுதந்தரச் செல்வ மீவாய்;
இன்பத்தி லின்பமாகும் இடையறாத் தியான மீவாய்;
உன்பர மென்று வாழும் உறுதியை நல்கு வாயே!” 40

என்னையா னறிந்து மண்ணில் இலகுயிர்க் குயிராய் நிற்கும்
உன்னையா னறிந்துன் னாடல் உலகையா னறிந்துன் சக்தி
தன்னையான் அடைந்துன் இச்சை தாங்கிடுந் தொண்ட னாகி
மன்னுயிர்க் குதவி செய்யும் வாழ்வைநீ யருளு வாயே!

கற்பக நிழலைச் சார்ந்தும், காஞ்சிரங் காய்கேட் பாரோ?
அற்பமாங் கீரை வேண்டி அரசனை யிறைஞ்சு வாரோ?
கற்பனைச் செல்வம் வேண்டிக் கடவுளைத் தொடரு வாரோ
சிற்பரஞ் சோதி யின்பஞ் செறிந்திட நோற்குந் தூயர்?....

உட்கினேன் வறுமையாலே என்னினும், உன்னை வேண்ட
வெட்கினேன்; குடும்ப மெல்லாம் விடுத்தனன் உனக்கே யென்று
மட்பொருள் வெறுத்த ஞான மணியினைப் பார்த்து நாதன்
“நட்புள தெய்வத் தொண்டர் நலிந்திட மாட்டார்” என்றான்.

“மற்றொன்றும் வேண்டேன்உன் மனமே என்றன்
மனமாகி வாழ்ந்திடவே மனது வைத்தேன்.
பற்றொன்றும் வேண்டேனிப் பாரில் வந்த
பயனெல்லாம் பரம்பொருளை யறிந்து தூய
நற்றொண்டும், நல்லடியார் உறவும் என்றே
நானறிந்து கொண்டேனிந் நாளில் ஐயா,
முற்றின்பப் பெருக்கே, யென் மோகந் தீர
முன்னிற்குங் குருவேயுன் னிருதாள் போற்றி!....” 60

என்றி றைஞ்சிடும் அன்பன் இதயத்தில்,
வன்ற வக்குரு சக்தியை வார்த் “தினி
ஒன்று மேகுறை யில்லை விவேகத்தால்
வென்று லகை விளங்” கெனக் கூறினான்....

மஹாசமாதி

முத்தி பெற்ற முனிவரன் மெய்த்தவர்
சித்தி பெற்ற திருத்தலஞ் சுற்றினான்;
பத்தி யேறிடப் பாடினன் ஆடினான்.
சக்தி பற்றிடச் சாதனம் ஒதினான்.

தாக மென்றவர் தாகந் தணித்தனன்;
மேகம் போலவே மெய்யரு னூற்றினான்.
தேகந் தன்னை மறந்திடுந் தீமையால்,
வேக மாகப் பிணியும் விளைந்ததே....

தொண்டர் தாகந் துடைத்திடும் பேரன்புக்
கொண்ட லான குருவின் உடலுக்கே
கண்ட மாலை கடுமையாய் வந்ததைக்
கண்ட சீடர் கலங்கித் தவித்தனர்.

கருத்து முற்றுங் கடவுளுக் கீந்தவன்
மருத்து வன்கடு வாளுறக் கீறினும்
வருத்த மின்றி, வருபவர் யாவர்க்குந்
திருத்த மாகிய செம்மொழி செப்புவான். 80

தன்ன தன்புத் தவமணி மைந்தரை
முன்னி றுத்தி “என் சக்தியுன் மூலமே...
மன்னு லகு மகிழ்ப் பணி செய்யும்...
மின்னுட லினி வீழ்” மென் றோதினான்...

தார மாகிய சாரதைக் கோர்பகல்
ஈர அன்புடன் "என்றவ சக்தியே...
கோர நோயுடல் கொண்டுமண் ணாயினென்?
நேரி லுன்னுள் நிலைத்திருப் பே" னென்றான்.

"நம்பு; நல்ல நரேந்திரச் செல்வனே,
என்பு தோலுடல் இன்றிறந் தாலுமே,
உன்பொன் னுள்ளத்தில் ஊற்றியென் சக்தியை
அன்ப ருக்கருள் செய்குவல் யா" னென்றான்.

தனி யிருத்தித் தனிப்பெருஞ் சீடனை
"இனி யென் சக்தி யிருப்பதுன் னுள்" ளென
நனி யதனை முழுவது நல்கியே
"புனித, பூமியில் அற்புதஞ் செய்" யென்றான்....
பெற்றவர் பேணாக் காதல் பேணிய ஞானத் தந்தை...
நற்றவச் சீட ருக்குத் தன்னையே நல்கி, "மீண்டும்
உற்றிந்த உலகைக் காப்பேன் ஓம்சக்தி, காளி" யென்றே...
பற்றிய தேகந் தன்னைப் பற்றற உதறிச் சென்றான்.... 100

"தத்துவ விதையை நட்டுச் சமரசக் கங்கை பாய்ச்சி,
சக்தியின் ஊட்டந் தந்து, தன்னலக் களையை வாங்கி,
நித்தியம் அன்பு பூத்து, நின்மல ஞான மான
முத்தியைப் பழுக்க வைத்த முதல்வனே போற்றி போற்றி!

சூழ்மத நதிக ஞாண்ட தூயமெய்க் கடலே போற்றி!
ஆழ்ந்துளே அறிவின் முத்தை அள்ளிநீ யளித்தாய் போற்றி!
ஊழ்வினைப் பாச மெல்லாம் உதறிய முத்தா போற்றி!
வாழ்க நீ, அன்பு வள்ளால் வரகுரு நாதா! போற்றி !"

ஆசியைப் பெற்ற சீடர் அன்பினால் உருகி யாங்கே
காசிபூர் மயானந் தன்னிற் கடன்முறை நடத்தி, வந்து
மாசிலான் என்பின்மேற்ச மாதியொன் றமைத்து, நானும்
பூசித்தார். பாரநாகூர் வீட்டிலப் புனித ரேற்றை.

அடியவர் இராமக்ருஷ்ண சங்கமொன் றமைத்து நானும்,
மிடிதுயர் பொறுத்து ஞான மேன்மைக்கே தியானஞ் செய்து,
கடியவை ராக்கி யத்தாற் கலங்கறு பக்தி செய்து,
துடிமன மடக்கித் தூய துறவறஞ் சாதித்தாரே!

குமரி முனையில் தியானம்

தலைமைவைத் தன்பர் சங்கம் தவசித்தி யடையச் செய்து,
தலமுயர் பரத நாட்டைத் தனியனாய்ச் சுற்றிப் பார்த்து,
மலையினு மாண்பு மிக்க மாசிலா விவேகா னந்தன்
அலைகடற் குமரி முன்னே தியானத்தில் ஆழ்ந்தான் மாதோ!120

பாரின்பப் பசுஞ்செல்வப் பயனளிக்கும் பாரதமே, பரமஞானப்
பேரின்பக்கனிபழுத்தபெரியதவப்பொழிலேயுன்முகத்திலேநான்
ஓரின்பங் காணாமல் வறுமையிருளேகண்டென் உளந்துடித்தேன்!
நேரின்ப ஓளிதுலக்கி நன்பெருமை நிலைநாட்டநினைக்கின்றேனே!

துணிவான துறவளிக்குஞ்சுதந்தரத்தைஉனதுசுடர்தூண்டுகின்ற
பணிவானதிருப்பணிக்குப்பரிவாகநிவேதித்தேன்; பாசமெல்லாம்
அணியாகச் சூட்டியுள் தன்பான அருளாசி யடைந்த போதே,
தணியாத மனத்தாகந் தணிந்தெனது சன்மசா பல்ய மாமே!
உருவாக வந்தென்னை உய்வித்த ஒப்பில்லாக் கருணை யாளன்,
குருநாதன் அருளாலே குமரித்தாய் முன்கொண்டவிரதம்வெற்றி

பாரத சக்தி இரண்டாவது பாகம்

தருமுண்மை; கடல்கடந்துதனம்பொழியு வெண்ணாடு சார்ந்து
செல்வத்
திருமொண்டு வந்துனது குறைதீர்ச் செயல்புரியுந் திட்ட மீவாய்

சிக்காகோ செல்லல்

சிந்தித்த செயல்கூடச் சிக்காகோ சர்வமத சங்கஞ் செல்லச்
செந்தமிழர் மணிகளுடன் சேதுபதி மஹராசன் செல்வமீந்தான்.
வந்தித்துச் சாரதையைப் பாரதியை வீரமுனி வங்க மேறி...
சொந்தத்தாய் புகழோங்கச் சுகபோகத் தொழிலோங்கு நாடு
சேர்ந்தான்.

“கடல்கடந் துற்றேன் உன்றன் கருணையாற் கடமை காக்கத்
திடமுள துணைநீ யன்புத் தெய்வமே, அனாதை யிங்கே
இடமில்லேன், பணமு மில்லேன் அறிமுகம் எவரும் இல்லேன்...
அடியனை நடத்தாய் தேவா அனைத்துமுன் பாரம்” என்றான்.

செல்வர்வாழ் சிக்காக் கோவில் செல்வர்கள் இனிது கூட்டும்,
பல்மதச் சங்க மேடை பாரதத் துறவி யேறத்
தொல்லைகள் முளைத்த தெல்லாம் திருவருள் துணையினாலே,
வெல்ல ஓர் மாது வந்தாள் விவேகனும் வெற்றி கொண்டான்...

சர்வமத சபைப் பிரசங்கம்

சீர்திருந் திருச்சபையில் வேதாந்தச் சிங்கமன்று பொழிந்த
செஞ்சொல்,
ஆரமுதக் கடல்போலே அவையதிரக் கரமதிர “ஹாஹா”
வென்றே

பேரதிரப் புகழதிரச் சமரஸத்தின் பண்பதிரப் பெருமைபெற்றே,
ஊரதிரப் பாரதத்தின் ஒளியதிர, உலகதிர ஓங்கிற் றன்றே!

சலநிதியி லேநதிகள் சலசலத்துப்பாய்ந்தெல்லாஞ் சமதையாகும்
உலகமதமெல்லாமும் உள்ளுண்மை ஒன்றினிலே ஒன்றி நிற்கும்
இலகுபொதுப் பொருளுக்குச் சாதிமதபேதமிலை என்பதெண்ணி
கலகமற ஒருகுலமாய்க் கலந்தினிதுகருத்தொன்றிவாழுவோமே.
மெத்தவுல காயத்தின் மினுக்கினிலே மோகித்த மேலைநாடாம்
வித்தமிகும் அமெரிக்கா, யுத்தமிகும் ஐரோப்பா வியக்கவெங்கும்
அத்துவிதப் பொருள்காட்டி அருள்காட்டி, ஆன்மசுதந் தரத்தை
நாட்டி,

சுத்தமிகு வெள்ளன்பர் தொடரவே தாய்நாட்டின் கரையைத்
தொட்டான்!

புதுமையிது புதுமையெனப் புலவோர்கள் போற்றி செயச் சேது
நாடன்

இதுபெரிய சம்பவமென் றெழுப்பியதோர் வெற்றித்தாண்
முன்னே நின்று

முதுகடலைக் கடந்தொலித்த முனிஞான முரசென்னும்
விவேகானந்தன்,

பொதுநலஞ்செய் யோகத்தைப் புரிந்திடவே பாரதரை

அழைத்தான் மாதோ! 160

பாம்பனில் விவேகானந்தர் பிரசங்கம்

“பாரதத் தாயே ஞானப் பரிதியே எழுந்து நின்றுன்
பூரணக் கதிரை யெங்கும் புண்ணியம் பொலிய வீசாய்!

காரிருள் இன்றிக் கட்டுங் கவலையும் இன்றித் தெய்வ
வீரரின் அரசி யேயுள் வெற்றியால் உலகம் வாழ்க !

இமயம்போல் எழுந்து நில்லாய்! இணையிலாத் தாயே போற்றி,
சமயங்கள் அனைத்தும் ஆனாய், சாத்திரம் எல்லாந் தந்தாய்.
எமனையும் வெல்ல வல்லாய், இனியிந்த உலகுக் கெல்லாம்,
அமரவாழ் வருள வாராய், ஆத்தம சக்தி நீயே..

மண்மிசை யுனது மக்கள், வறுமையால் மடமை நோயால்,
புண்ணுழன் றடிமைத் தீயிற் புழுவெனத் துடிக்க லாமோ?
உண்ணநல் லுணவு தாராய், உயர்நலக் கல்வி தாராய்!
கண்ணினீர் பெருகு மம்மா கதியிலார் தம்மைக் கண்டால்!

தங்குயிர் உலக மெல்லாம் தாமெனக் கண்ட மேலோர்
உங்களுக் குள்ளே யுள்ள உண்மையே கடவுள் என்றார்,
இங்கினிச் சண்டை வேண்டாம். இந்தியர் ஆத்ம ஞானச்
சிங்கம்போல் எழுந்து வாரீர் பொதுஜன சேவை செய்வோம் !

உடலினை உறுதி செய்வீர்! உருக்கெனத் தசைவ ளர்ப்பீர்!
கடமையைக் காப்பீர், கஞ்சிக் கலயமும் அறிவும் ஏந்தி,
மடமையும் பசியுந் தீர்ப்பீர். மாண்புற வுழைப்பீர்; நானும்
திடமனங் கொண்டு வீர தீரராய் வாழ்வீர் மாதோ! 180
அன்னநல் லுபதே சங்கள் அருளிவி வேகா னந்தன்,
சென்னையில் மடம மைத்துச் சீடரை மிகவுங் கூட்டித்
தன்னறி வுடனே சேவா தருமமும் உணர்த்தி ஹம்ஸன்
பொன்னடி பணிந்தான் வாழும் புண்ணியப் பலனு மீந்தே...

“ஒன்றுநீ யுண்மை யென்னில் ஒளிந்தினி யாடல் ஏனோ,
இன்றுனைக் காட்டேல் வாளால் என்னையே பலிகொ டுப்பேன்,
என்றுளத் தார்வம் பொங்கி இறைவியைக் கதறிக் கண்ட
வன்றவக்கொழுந்தே,என்றன் வணக்கத்தை யுனக்கே தந்தேன்!

“என்செயல் எதுவும் இல்லை. ஏழையேன் உனது மைந்தன்,
உன்செயல் புரிய வந்தேன்; பலனெல்லாம் உனக்கே எந்தாய்!
இன்சொலோ டாசி கூறி அனுப்பினை என்னை அன்னை...
நின்னருள் போற்றி தேவி, சாரதா நிமல சக்தி !

தன்னைத்தா னறிந்து பொங்கும் சச்சிதா னந்த ஊற்றில்
என்னைத்தான் ஆட்டி, உன்னை என்னுளே வைத்தாய் போற்றி!
பொன்னைத்தான்மதியாய்தெய்வப்பொருளையேமதித்தாய்எங்கள்
அன்னையப் பனுமாய் வந்தாய் அருட்குரு நாதா போற்றி!

உலகெலாம் குருவை ஓத ஓய்வறு தொண்டு செய்தே,
பலபல சங்கங் கண்டு, பாரிசை மிகச்சு மந்தே,
நலமுள குருவ றைக்க நலியுடற் சமையை நீத்துப்
பொலிவுறும் ஆத்மா வாகப் போயினன் அறிவா னந்தன் !” 200

இத்தகைப் பெருமை யெல்லாம் இராமகி ருட்டி னன்செய்
சத்திசா தனத்தால் வந்த தன்மையை அறியக் காட்டி
முத்திமா முனிவன் சாந்தன், அதுசெயு முறையுங் கூறி,
அத்தின வுபதேசத்தை அத்துடன் முடித்தான் மன்னோ!

“சத்திய ஞானானந்த வெள்ளமாய்த் தழைத்தென் மீது
நித்தியக் கருணை பூண்ட நிமலசத் குருவே போற்றி,
இத்தினஞ் சொன்ன தெல்லாம் என்னுயிர்க் கின்ப” மென்றே
சுத்தனும் கௌரி தாதை துணையடி பணிந்து சென்றான்... 208

8. ஊர் மகிழ் படலம் சத்தியன்

வெள்ளமும் விளைநிலப் பயிரும் போலவே,
உள்ளமும், உள்ளமும் ஒன்று கூடியே,
அள்ளமு தளித்திடும் அன்பு வாழ்க்கையைத்
தெள்ளுற வளர்ப்பது தெய்வக் காதலே!
எங்குல வுயிரெனும் இரவி மைந்தனின்,
மங்கல நாளிது... மகிழ்மின் யாவரும்!
தங்கருத் தொன்றிய தகுதி யாளர்கள்,
பொங்குநற் புதுமணம் புரிந்து வாழ்மினோ!

ஒருதனி மைந்தனுள் ளவக்குஞ் சீரிய
திருமண நாளிது சிறக்க வேண்டியே,
இருபதி னாயிரம் இல்லம் நல்கினேன்...
பொருளற மின்பமும் பொருந்தி வாழவே...

சித்திமாள்

நன்மண ஓலைகள் பறந்த நாடெலாம்...
பொன்னகர் பொலிந்தது போகநாடென
இன்னிசை எழுந்தன; ஈகை யோங்கின,
மன்னுயிர் வளம்பெற மகிழு நாளிதே!

பாரத முனிவர்

பக்குவப் பயிருக்குப் பருவ மாரிபோல்,
சுக்கிரன் புதன்குரு சூரியன் மிளிர்,
மிக்கநல் ஓரையில் மேவும் இல்லறம்,
மக்களுக் கினிதெனும் வாய்மை காண்பமால்.

20

சத்தியன்

இல்லற வீரருக் கினிமை யாகிடும்
நல்லறத் தொழில்பல நாட்டு நாளிதே..
செல்வத்தைப் பயன்பெறச் செய்யு நாளிதே...
அல்லலைத் தீர்த்திடும் அமுத நாளிதே....

ஈதலின் பொருளையும், ஈகை யோங்கிய
காதலின் பொருளையும், காதலோங்கிய
மாதரின் பொருளையும், மாதர் சக்தியால்
ஆதகும் பொருளையும் அறிஞர் கூறுமின்!

வண்மையும் உண்மையும் வாய்ந்த மன்னவன்,
கண்ணெனு மைந்தனின் கடிம ணத்திலே,
எண்ணறு நல்வினை யியற்ற நின்றனன்...
கண்ணிய அமைச்சவை கைகொ டுக்கவே!

மறவினைப் பாம்பென மறைந்து சீறிடும்,
உறவுள கலிஞனின் ஒற்றுஞ் சூழ்ச்சியும்
புறமதில் வரம்பிலும் புகாது சேனையைத்
திறமுற வைத்தனன் சித்தி மந்திரி.

“தங்குல கோங்குக! தருமம் ஓங்குக!
நங்குல மோங்குக! நன்மை யோங்குக!
பொங்குக ஜயம்! அருள் பொலிகவே!” யென
மங்கள பேரிகை மழையி னார்த்ததே!

40

உளங்குளிர் செய்தியைக் கேட்டவ் ஹரினர்,
கிளர்ந்தெழுந் திறைவனின் கீர்த்தி யோதியே,
இளந்திரு வரசனுக் கின்ப மோங்கவே,
வளம்பெறு கோயிலில் வணக்கஞ் செய்தனர்.

மனைதொறு மணவினை வந்த தேயெனப்
பனைகளை நட்நனர் பந்தல் வேய்ந்தனர்.
புனைமல ரணிமிகப் பொலியக் கோத்தனர்,
நனைமலர்க் கொம்புகள் செழிக்க நாட்டினார்.

சீரணி நன்னகர்த் தெருக்க ளெங்குமே
தோரணங் கட்டினர் கொடி துலக்கினார்.
பூரண கும்பங்கள் பொலிய வைத்தனர்:
வாரண முலவினர் வரிசை யாகவே!

அதிர்முர சொலியுடன் அடிமிதித்துப் போர்க்
குதிரைகள், மண்ணிலங் குலுங்கத் தாவின...
மதில்களைச் சுற்றிலு மல்லர் நின்றனர்
சதிவினை வாடையுஞ் சார்ந்தி டாமலே...

நீதிநன் னிருபனை நிமலர் வாழ்த்தினார்,
வேதங்கள் அவரவர் விதி முறைப்படி
ஓதினர்; சமரஸ வுள்ளங் கொண்டவர்,
வீதியில் வித்தகர் சொல் விளக்கினார்.

60

அருவியைப் போலிசை யார்த்து மன்னவர்,
பெருகிய பரிசனஞ் சூழப் பெட்டின்,
அருமணித் திரளுடன் அணுகி வந்தனர்,
வருகவென் றேற்றிட மன்னர் மன்னனே.

வங்களர், கேரளர், வடுகர், கன்னடர்,
அங்கியர், மாரதர், அங்கர், கூர்ச்சரர்,
சிங்கர்செந் தமிழர்கள் சித்தி மாபுரந்
தங்கினர் ஒருகுலத் தனய ரென்னவே!
சாதியுஞ் சமயமுஞ் சாத்தி ரங்களின்
பேதமும் பிறகிடப் பிறந்த யாவரும்,
தீதறும் பொதுநலச் சேவை தன்னிலே,
கோதற ஒன்றெனுங் கொள்கை பற்றினார்.

வகைவகை நடையுடை வாய்ந்த நாட்டினர்,
வகைவகை மொழியினர், மனமொத் தன்பினால்,
வகைவகை யாகிய வரிசை யேந்தியே,
தொகை தொகை யாகவே தோன்றி னார்கொலோ!

வந்தவர் வந்தவர் மனம கிழ்ந்திடச்
சிந்தையிற் களிமிகு சித்தி நண்பர்கள்,
“வந்தனம், வரு” கென வரவு கூறித்தம்
சந்தர மாளிகை துலங்க ஏற்றனர்.

80

சமபந்தி விருந்துகள், சந்தப் பூச்சுகள்,
கமகம கமவெனுங் கதம்ப மாலைகள்,
அமரரும் விரும்பிடும் அமுத கானங்கள்,
விமரிசை நடனங்கள் வீடு தோறுமே!

பைந்தமிழ்ச் செல்வர்கள், பாசங் கொண்டுதம்
சொந்தமாம் குலக்கொடி, சுத்த கௌரியை
வந்தனை யன்புடன் வாழ்த்திப் போற்றியே
ஐந்தமிழ் வளங்களை அன்பி னீந்தனர்.

நவமணி வில்லிட, நயன ராசிகள்
அவனியின் அழகினை அதிச யித்திடத்
“தவம்பெற்ற தவமணி சாந்த கௌரியும்
சிவம்பெற்ற சுத்தனுந் திகழ்க நீ” டென்றார்...

முறைமுறை அவரவர் முந்து வந்துதம்
இறைவனை இளந்திரு வேந்தை ஏத்தியே
நிறைநலங் கூறினர்; நீள் வரிசையாய்க்
குறையறு செல்வங்கள் குவித்து நின்றனர்.

விண்ணகம் இதுவென விளங்கும் பான்மையாய்க்
கண்ணகங் களித்திடக் கவின்கெய் நன்னகர்,
எண்ணறு மின்பமுற் றிருக்கும் இந்தநாள்,
பண்ணவன் இல்லறம் பகரத் தோன்றினான்.. 100
அலையெனக் கூடிய அன்பர் கூட்டமும்,
தலைபெறு சுத்தனுஞ் சார்ந்து கேட்கவே,
நிலைபெறும் இல்லற நெறியைச் செப்பினான்
கலைபெறு மன்றினிற் கனலு மாமுனி. 104

9. இல்லற வொழுக்கப் படலம்

(பாரத முனிவர் இல்லறம் எப்படி நடத்துவது
என்பதைச் சொல்லுதல்)

இல்லறம்

இல்லற மாகும் இயலறஞ் சொல்ல
நல்லவாக் கருளுக தில்லைச் சிவனே!
அன்புறு பெண்ணும் அறிவொளிர் ஆணும்
பண்புறக் கூடிப் பழுதற வாழும்
இல்லற வாழ்வே இப்புவி வாழ்வாம்.
இல்லற மின்றி இல்லையிப் புவியே!

மனை

அகில மெல்லாம் ஆண்பெண் குடித்தனம்,
மனிதன் அன்பு மனைவியைப் பொருந்தி,
மக்களாய் விரிந்து, மன்னுயிர் அளாவி,
விளைநிலஞ் செழிக்கக் கிளைவிரி ஆறுபோல்,
பலதுறைப் பணியாற் பாரினுக் குதவிப்
பாருயிர் வடிவாம் பரமனை நாடி,
மாண்புறச் செய்வது மனைவாழ் வாமே.
வீட்டின் விரிவே நாட்டின் விரிவாம்.

காதல்

ஊடும் பாவும் ஆடையா வதுபோல்,
காத லிருவர் கண்ணுங் கருத்தும்
கூடி வாழவே வீடு வாழுமே!
ஆதி சக்தி, அகிலம் வளரவே
காத லென்கிற கனலைத் தந்தாள், 20
இயற்கைக் காதல் இன்பமே யாகும்.
மயக்குங் காமம் மனப்புய லாமே.
உள்ளுயிர்க் கலப்பின் உணர்வே காதலாம்.
அந்தக் காதல் ஆண்டவ னிடத்தில்
அமைந்து நின்றால் அருளின்ப மாமே.
மாணிக்க வாசகர் மாசறு காதலைச்
சிவனிடம் வைத்துச் சிவமய மானார்.
ஆண்டாள் காதலை அரங்க னிடமே

வைத்தவன் அருளை வாரி யணைந்தாள்.
இரண்டு கம்பிகள் இணைந்துமின் சாரந்
திரண்டு பரவுந் திறமே போல
ஆணின் அறிவும் அரிவையின் அன்பும்
பேணிக் கலந்து பெருகிய காதலால்,
அறம்பொரு ளின்பம் அடைவ தாகுமே.
ஆணிற் பெண்ணும் பெண்ணில் ஆணும்
பூணிற் பொன்போற் பொருந்துவ தாமே.

சதிபதி தத்துவம்

ஆணுட் சிவமும் பெண்ணுட் சக்தியும்
காணும் போதே காதல் இனிதாம்.
தேகங் கடந்த தேகியிற் கூடும்
யோகமே வாழ்வின் உட்பொரு ளாமே.
இதயக் குகையில் உதயக் கதிர்போல்
வதியும் தூய வாய்மையே நாமாம்.
அதுவே சக்தி யாகிய பெண்மை;
அதுவே சுத்தமாம் ஆண்மை யென் றறிவீர்.
உயிருக் கதுவே உள்ளுயி ராமே.
பயிருக் கதுவே பசப்பு மாமே!
உலகுயிர் அந்த ஒருயிர்ப் பன்மையே.
பலபல தோற்றம் பலவாம் ஒருமையே.
இந்த வுண்மையைச் சிந்தனை செய்தால்,
ஆண்பெண் ணுறவே ஆன்ம நேயமாம்.
ஆன்ம நேயம் அருட்கலப் பாமே.
பாரும் வளரும் பயிரும் போலே
இருவரைக் காதல் இணைப்ப தாகுமே,
ஒருவரை ஒருவர் மருவிய காதலால்
இருவரும் பூரணம் எய்திட லாமே.
இவ்வுள் ளுண்மை இருவரும் அறிந்தால்,
பெண் ஆண் உறவு பெருமை பெறுமே.
ஆணுக் குப்பெண் அடிமை யில்லையே.
ஆணும் பெண்ணிற் கடிமை இல்லையே.
இருவரும் காதலால் ஒருவரே யாவார்.
இருவரின் ஒருமையே இல்லறப் பெருக்கம்.
வள்ளுவர்க் கமைந்த வாசுகி போலே,
காந்திக் கமைந்த கஸ்தூரி போலே,
அருந்ததி வசிட்டருக் கமைந்தது போலே,
பரம ஹம்ஸரின் பத்தினி போலே,
காதலுங் கற்பும் கடவு ளுணர்வும்
பொதுநலப் பணியும் பொருந்திய வாழ்வே
சதிபதி யோக சாதன மாமே....

40

பெண்மையின் பெருமை

ஆணைப் பூரண மாக்கும் அருளே
உண்மைப் பெண்ணென் றுரைத்திட லாமே.
மாதெனக் காண்பது மகாசக்தி விளக்கம்,
அவளே வீட்டின் அரசியா வாளே
அவளே வாழ்வின் ஆனந்த மாமே.
அழகின் காந்தம், அன்பின் வசீகரம்,
சித்தங் குளிர முத்துத் திருநகை,
மயிலெனச் சாயல், குயிலெனப் பாட்டு,
கிளியெனப் பேச்சு, கிளர்ச்சி கொள்ளும்
அமுதச் செஞ்சொல், அளவிலாப் பொறுமை,
கணவனைப் பேணும் கற்பின் அற்புதம்,

அகமலர் மகிழ முகமலர்ப் பொலிவு,
கருத்தைப் பேசுங் கண்மலர்ப் பார்வை,
கவலை தீர்க்குங் கனிவாய் முத்தம்...
புலனுடன் மனமும் பூரித் துவக்கும்
அகப்புறப் புணர்ச்சி, ஆர்வங் கொண்ட
குழந்தைக ளாலே குலம்வளர் மாட்சி
உரிய மணாளனைப் பிரியா நேயம்,
பெற்ற மக்களைப் பேணுங் கருணை—
ஆஹா, பெண்ணின் அருமையென் சொல்வேன்!!

80

இல்லாள்

இல்லாள் வீட்டின் இலக்குமி யாவாள்.
வீட்டைத் தினமும் கூட்டி மெழுகி,
கோலம் போட்டுக் கொய்மலர் வைத்து,
பாத்திரம் பண்டம் பதவிசாய் அடுக்கி,
குறித்த இடத்திற் குறித்ததை வைத்து
ஆத்திரப் படாமல் அமைதி யாகத்
தேய்ப்பன தேய்த்துத் தேய்ப்பன தேய்த்தே,
உலர்த்துவ துலர்த்தி உடம்பை வளைத்து
வீட்டுக் காரியம் வியனுறச் செய்து,
குடங்குட மாக நடைநீர் சுமந்து
தீயை மூட்டித் திருத்துவ திருத்தி,
மூன்று வேளை முறையாய்ச் சமைத்து,
மக்களுங் கணவனு மகிழ்ந்திட ஊட்டுங்
காம தேனுவே கற்புள பெண்ணாம்.
வெளியில் அலைந்து வேலை செய்து
சம்பா திக்கும் தன்னுயிர்த் தலைவனை,
அன்பாய்ப் போற்றி அருந்துயர் மாற்றி,
மனங் கனிந்த மங்கல வுரையால்,
உள்ளந் தன்னை உருக்கும் பாட்டால்,
அழகு கொஞ்சம் அன்ன நடையால்,
நாணம் பூத்த நகைமுக நோக்கால்,
திருவிளக் கேற்றித் திரியைத் தூண்டி,
மனையின் வாழ்வு மங்கல மாகவே
சேய்களுங் கணவனுஞ் சேம முறவே,
கற்பகக் கையாற் கடவுளை வணங்கும்
உத்தமத் துணைவி பத்தினித் தெய்வமே.
மணாளனைத் தேடி வந்த விருந்தை
அறுசுவை யூட்டி அகமகிழ் விப்பாள்;
வரவிற் கேற்ற வகைசெல விட்டுப்
பக்குவ மான சிக்கனம் பேணி,
மந்திரி போலத் தந்திர முரைப்பாள்.
இல்லறஞ் செழிக்க நல்லது செய்வாள்.
இல்லை என்னும் ஏழைக் கீவாள்.
பரிவு கொண்டு பசிப்பிணி தீர்ப்பாள்.
உற்றார் உறவினர் உடம்பு படுத்தால்,
பதறிச் சென்று பச்சிலை கொணர்ந்து,
கஷாயந் தந்து கட்டிக் காத்துத்
தொண்டு செய்வாள்; அண்டையி லிருந்தே,
வருத்தந் தீர்க்கும் மருந்தே யாவாள்,
உயிராங் கணவனின் உடலாம் அவளே.
குறிப்பறிந் தொழுகுங் குலமக ளான
பெண்ணின் பெருமையைப் பேசப் போமோ!
மண்ணுக்கேற்ற மரத்தைப் போலப்
பெண்ணுக் கேற்ற பெருமையாம் வீடே.

100

120

ஆணின் பெருமை

ஆணின் பெருமை அளவில் தாமே..
 இல்லா ஞடனே இணங்கி வீட்டை
 நடத்து கின்ற நாயகன் அவனே.
 வாழ்வுப் பயிரின் வளநீர் அவனே.
 வீட்டறங் காக்கும் வீரன் அவனே.
 அகங்கோ ணாது முகங்கோ ணாது,
 செய்கடன் அறிந்து செய்முறை செய்து,
 சமய மறிந்து சாற்றுவ சாற்றி 140
 ஊருக் குதவும் ஒருதொழிலாலே,
 உண்ண வுடுக்க உழைத்துக் கொணர்ந்து,
 மனைவி மக்களை மனமுறப் பேணி,
 இன்முகங் காட்டி, இனியன சொல்லி,
 மனக்கசப் பின்றி மாண்புற நடந்து,
 இங்கித மறிந்து நன்கட னாற்றி,
 காத லெல்லாங் கருத்துற வைத்து,
 கனவிலும் பிறமனை கருதா துள்ளம்
 கொண்ட மனைவியே குலசக்தி யாகப்
 போற்றுந் தீரனே புருஷனா வானே.
 கற்பை இருவருங் காத்தல் கடனே.
 ஒருமனை யுடனே திருவுற வாழ்ந்து,
 காம வெறியைக் கட்டுப் படுத்தி,
 சீவ சக்தியைத் திண்புறக் காத்து,
 மனப் பொருத்தமும் தினப் பொருத்தமும்,
 வீரியத் தெம்பும், விரும்பு மிருவர்
 உடலின் உறுதியும் உள்ளக் கிளர்ச்சியும்
 இடமுங் காலமும் இயல்பு மறிந்தே
 நடப்பது நன்மை நயப்பது வாமே.
 மகப்பேறு வேண்டி உகப்புடன் கூடி 160
 மற்ற நாளிலே மாதா சக்திபோல்
 வாழ்க்கைத் துணைவியை மதித்தலே மாண்பாம்.
 நல்ல நாவைந்து செல்வர் வந்ததும்,
 காதலை யெல்லாம் கடவு ளிடமே
 பொருந்த வைத்துத் திருத்தித் திருந்தி,
 காமத் தைச்சிவ காமமாய் மாற்றுக!
 இல்லறப் பயனை எய்திய காதலர்
 பிறவிப் பயனைப் பெறுதலுந் தகவே.
 மக்களை யடைந்த மானிடப் பிறவி,
 கடவுளை யடையக் கருதலுங் கடனே.
 ஒருவரை யொருவர் திருவுறத் திருத்தி,
 இருவரும் பூரணம் எய்தலே வாழ்வாம்.
 ஒருவரை யொருவர் உண்விழை வன்றே.
 ஒருவரை யொருவர் உயர்த்தலே வாழ்வாம்.

மக்களை வளர்த்தல்

மக்களே மனையின் மங்கல விளக்காம்.
 மகவிலா வீடு மலரிலா மரமே.
 வித்தும் நிலமும் வீறுபெற் றாலே,
 முத்துக் கனிகள் முளைப்ப தாமே;
 நாதவிந்துக்களைச் சேதமாக் காமல்,
 காதலுங் கற்புந் தீதறக் காத்து, 180
 தனதுயிர் மனையைத் தானென வுணர்ந்து,
 நிறைமுறை யான நேசம் பேணி,
 உணவும் நினைவும் உறக்கமும் காத்து,

நல்லுட லெய்தி நன்மனங் காத்துப்
 பிணிதுயர் கவலை பெருஞ்சின மில்லாச்
 சாந்த வேளையிற் சதிபதி யானோர்,
 இராமன் கண்ணன் இராச ராசன்
 விசயன் சிவாஜி மீரா கோதை
 கம்பன் வள்ளுவன் காளி தாஸன்
 இனைய மகான்களை இதயத் தெண்ணின்
 சீரிய மக்கட் செல்வமுண் டாமே.
 மக்களை நல்ல வழியில் வளர்த்துத்
 தக்கவ ராக்குதல் தந்தைதாய் கடனே.
 இற்றைக் குழந்தை இனிவரும் மனிதன்,
 தாயையுஞ் சேயையும் நோயறக் காத்தல்
 பண்புறு நாட்டுப் பணியது வாமே.
 தாய்ப்பா லாட்டித் தக்க வயதில்
 நல்லுண லூட்டி, நனிவிளை யாட்டி,
 உடலைத் திருத்தி, உடையைத் திருத்திச்
 சிறுசிறு கதைகளாற் சிந்தனை யுயர்த்தி,
 இயற்கை யழகில் இன்புறச் செய்து,
 பிரம சரிய விரதங் காத்துக்
 காலம் போற்றுங் கல்வியைக் கற்றே
 சீல முள்ள தீரராய் வாழப்
 பிள்ளை வளர்ப்பது பெற்றோர் கடனே.

200

குடும்ப ஒற்றுமை

மனமும் குணமும் மாறு படாமல்,
 ஒன்றிய குலமே வென்றி யளிக்கும்.
 இசையுடன் சுருதி இணைவது போலே,
 குழலும் உயிர்ப்பும் குலாவிய தொப்பவே,
 பூவழ குடனே பூமணம் போலே,
 உள்ளமும் உள்ளமும் உருகிக் குழைந்து,
 செருக்கிலா நடையும் சினமிலா வுணர்வும்,
 கடுப்பிலா முகமும், கனிந்த முறுவலும்
 கரவாத் தெளிவும், மறவா நினைவும்
 அசடறு பேச்சும், கசடறு நேயமும்,
 காரியத் திறனும், கருத்தும் கவனமும்
 சிறுமை யில்லாச் சீரிய தன்மையும்
 வறுமை யில்லா வளமும் வண்மையும்
 அழியா முயற்சியும், அறிவுப் பயிற்சியும்,
 தொழிலால் வந்த தூயநல் லுணவை
 விருந்துடன் பகுத்தே அருந்திடும் இன்பமும்,
 ஆருயிர்க் கருணையும், அன்பும், அறமும்
 பாருயர் பொதுநலப் பணியும் பண்பும்
 அருங்கலைப் பயிற்சியும், அறிவுப் பயிற்சியும்
 அன்புப் பயிற்சியும் அருளுடன் போற்றி,
 ஒவ்வொரு மூச்சையும் செவ்விய வேலையில்
 உய்க்குந் திறனும், உட்புறத் தூய்மையும்,
 கொண்ட வாழ்வே குலத்திற் கினிதாம்.
 சண்டைசச் சரவே சாரா தாங்கே.
 பொழுதெலாம் பொன்னாம் புனிதவாழ் வதுவே
 இன்ப துன்பமாம் இல்லறத் தீயில்
 பட்டுப் பட்டுப் பழுதை விலக்கிச்
 சுட்டுப் பட்ட சுடர்ப்பொன் போலே
 அன்புயிர் உருகி அமைதி சேருமே,
 தன்னலச் செருக்கே இன்ன லாகுமே.
 உண்மைத் தியாகமே ஒற்றுமை யாக்கும்.

220

ஒற்றுமை யிருந்தால் வெற்றிமேல் வெற்றியாம்.

நாட்கடன்

திவ்விய ஜீவன சித்தி பெறவே
 ஒவ்வொரு நாளும் உயர்த்துக வாழ்வை.
 நாட்குறிப் பெழுதல் நல்ல பழக்கமாம். 240
 அறுமணி நேரம் அயர்ந்து, காலை
 நான்கு மணிக்கே நலமுட னெழுந்து,
 உடலும் குடலும் உடன்சுத்தி செய்தே
 மாவேல் ஆலால் மாதுளம் பூவால்
 பல்லை விளக்கிப் பத்து விழுங்கு,
 நன்னீர் அருந்தி நல்ல காற்றில்
 மூச்சை யிழுத்து முறையாய் விட்டு,
 உடலைப் பயிற்றிக் குடலைப் பயிற்றி,
 சுற்ற மெல்லாம் சுத்தஞ் செய்து,
 மனைமக் களுடன் வட்டமா யமர்ந்து
 பெரியார் அருட்பா பிரியமாய்ப் பாடி,
 இறைவனைத் தொழுதபின் இனமலர் கொய்து,
 தேய்ப்பன தேய்ப்பன திருவுறச் செய்து,
 புதுப்புன லாடிப் புத்துடை யணிந்து,
 மனதை யடக்கி வாழ்வை உயர்த்தும்
 அனுட்டா னங்களை அமைதியாய்ச் செய்து,
 மனைவியும் கணவனு மக்களோ டமர்ந்து,
 ஜெபமா லையிலே திருப்பெயர் ஜெபித்து,
 திவ்விய ஜோதியைத் தியானஞ் செய்து,
 கதிரை வணங்கிக் கடவு ளுணர்வுடன் 260
 அருட்பெரி யாரின் அமுதவாக் கருந்தி,
 பசிக்குத் தூய பண்ட மருந்திச்
 சுறுசுறுப் பாகத் தொடங்குக நாளே.
 ஒவ்வொரு மனிதனும் உழைத்தே யுண்க.
 கோடித் தொழில்கள் குவலயந் தருமே,
 உணவிற் காறு மணிப்பொழு துழைப்பைச்
 செலவிட வாழ்வு செழிப்ப தாமே.
 மாலை ஐந்தரை மணிக்கு வெளியே
 ஒன்றரை மைல்கள் உலாவி வரலாம்.
 வியர்க்க வியர்க்க விளையாடி வரலாம்.
 தேக சுத்தம் செய்து கொண்டு,
 தியானம் செய்து திருவிளக் கேற்றி
 இனிய பண்ணுடன் இறைவனைப் போற்றுக.
 பிறகு நல்ல பெரியார் நூல்களைப்
 படித்து, விளக்கிப் பயனை யறிகவே.
 பத்து மணிக்குப் பள்ளி கொள்கவே,
 தானியம் பருப்பு தயிர் பால் காய்கறி
 கடலை தேங்காய் கனிவகை தேர்ந்தே
 சுசிருசி யாகப் பசிக்குத் தருக !
 பட்சம் ஒருநாள் பட்டினி போடுக! 280
 மாம்பழ மாயினும் மலம்வைத் துண்ணேல்!
 ஐம்பூ தத்தால் அமைந்தது மேனி.
 ஐந்து பூதமே அதற்கு மருந்தாம்.
 மாசறு மனமே தேசுறும் உடலாம்
 மனமுட லுறுதியே வாழ்விற கின்பம்.
 வள்ளுவர் காட்டிய வழியிது வாமே.
 இன்னும் பொதுவிதி இயம்புவேன் கேளீர்.

பொது விதிகள்

உள்ளந் தோறும் உள்ள பொருளே
 அவன் அவள் நான்நீ அதுவென லாமே.
 உள்ளறி வுடனே உலகப் பணிசெய்.
 உள்ள மெப்படி அப்படி உலகம்,
 அறவழி சென்றால் அச்சமே யில்லை.
 உண்மையே அறத்தின் உயிர்நிலை யாகும்.
 அறத்தால் வருவதே அகமகிழ் வாகும்.
 பிறப்பினும் ஒழுக்கமே சிறப்புடைத் தாகும்.
 அடங்கி நடத்தலே அறிவிற் கழகாம்.
 நாணுவ நாணிப் பேணுவ பேணுக.
 நன்றிசெய் தாரை என்றுமே மறவேல்.
 நடுநிலை யாளர் கெடுவதே யில்லை,
 தீமையே புரிவார் செழிப்பது மிலையே, 300
 நல்லது பொல்லது நாவின் வருமே.
 இன்சொல் லாலே வன்சொல் மாற்றுக.
 புறங்கூ றாதே; பொறாமைப் படாதே;
 பயனில் லாத பதரைத் தள்ளு.
 முன்பின் னறிந்து நன்மொழி பேசு.
 உலகைத் திருத்துமுன் உன்னையே திருத்து.
 இனத்தைக் கெடுக்கும் சினத்தைக் கொல்லு.
 மனச்சாட் சிக்கு மாறுசெய் யாதே.
 புலா லுண்பது புண்ணை யுண்பதாம்.
 கொல்லா விரதமே கொள்கையிற் பெரிதாம்.
 கள்ளும் சூதும் களவும் பொய்யும்
 விலைப்பெண் முயக்கும் கொலைசெயும் வாழ்வை.
 கோள்சினம் பொறாமை குடியைக் கெடுக்கும்.
 தீயவர் உறவு நோயினுங் கொடிதாம்.
 புல்லறி வாளர் சொல்வழி செல்லேல்!
 அறிவுடை யாரே திருவுடை யாராம்.
 மாசறு நல்லார் நேசமே இனிதாம்.
 பெரியார் நேயம் பெருமைப் படுத்தும்
 அன்பால் ஆளை அறிந்துகொண் டிணங்கு.
 அருட்பெரு மானின் திருவடிப் பற்று. 320
 கற்றுக் கேட்டுக் கருதிநின் றொழுகு.
 முயன்று முயன்று முடிந்ததைச் செய்கவே.
 உழைத்துப் பிழைத்தே ஊருக் குதவு.
 பயிரைப் பேணி உயிரைப் பேணுக.
 உண்ண வுடுக்க உரிய தொழில்செய்.
 பிச்சை கேட்பவன் பெருமை யிழப்பான்.
 சோம்பலை விரட்டு; சுறுசுறுப் பாயிரு.
 ஆழ முயன்றால் ஆகாத தில்லை.
 உறுதியும் உழைப்பும் இறுதியில் வெல்லும்,
 பாட்டின் பயனைப் பங்குவைத் துண்ணு.
 ஈந்த வாழ்வே இன்ப வாழ்வாம்.
 ஈயாச் செல்வம் இன்னொரு நோயாம்.
 மழையைப் போல மன்னுயிர்க் குதவு.
 சுற்றத் துடனே பற்றுத லாயிரு.
 கண்ணோட் டத்துடன் கனிவுரை பேசு.
 பசிக்கே உண்டால் பலநோய் தீரும்.
 நாடும் வீடும் பீடுற வாழு.
 கொடுங்கோ லொழித்துச் செங்கோல் நாட்டு.
 நடுக்குங் கொடுங்கோல் படக்கென் றொடியும்.
 ஒவ்வொரு நாளும் உலகறிந் தொழுகு. 340

தாங்கிய நல்வினை தூங்கா தியற்று,
 ஆகுந் தொழிலை ஆராய்ந் தாற்று,
 காலமும் இடமும் கருதி வினைசெய்.
 தகுதி நோக்கித் தருவதைத் தருக,
 பலித்த மட்டும் பயனுள வினைசெய்
 தைரியத் தாலே சாவையும் சாடு.
 வீரம் வீரம் வீரம் வேண்டும்!
 பகைவர் அஞ்சப் பலத்தைப் பெருக்கு.
 பண்பிலாப் பகைவர் நண்பரே யாகார்.
 அரம்போல் உட்பகை ஆக்கந் தேய்க்கும்.
 காலன் வரினும் கவலைப் படாதே.
 ஆழி யென்றால் அலையு மிருக்கும்.
 பார்வாழ் வென்றாற் போரும் இருக்கும்.
 பொல்லரை ஒழிக்கப் போர்க்கலை வேண்டும்.
 மானங் காத்தலே மனிதத் தன்மை.
 உள்ள மட்டில் உலகம் உள்ளதே.
 உலகம் பொய்யென உறங்கா தெழுந்திரு,
 சுயநல மின்றிப் பொதுநலங் கருதி,
 மனத்துற வுடனே மக்களுக் குதவி,
 உள்ளுயிர் போலே உலகுயிர் கருதி,
 உள்ளின் விரிவே உலகென் றுணர்ந்தே
 உள்ளம் ஆன்ம வறையுளென் றறிந்தே,
 உள்ளப் போர்வையே உடலென் றெண்ணி
 சுத்தான்ம நேயத் தொடர்புடன் எல்லாம்
 இயல்புற வாழ்ந்தால் இன்புற லாமே.

360

மண்ணுயிர்க் குலங்கள் சுத்த சக்தியின் மக்கள் என்றே
 எண்ணுமின்; அறமும் அன்பும் இயற்றிடப் பொருளைச் சேர்மின்
 கண்ணினம் எனவே காதற் கருத்தினில் ஒன்று கூடிப்
 பெண்ணினப் பெருமை ஆணின் பெருமையாற் பொலிய வாழீர்!
 அளப்பறுங் கலைகட் கெல்லாம் அளவுகோ லான ஞானி
 விளக்கிய பொருளை நல்ல விளக்கொளி யென்னக் கொண்டு,
 துளக்கறு சிந்தை கூடிச் சுத்தகௌ ரியரும் ஆங்கே
 உளக்கருத் தொன்றி யவ்வா றொழுகிட விரதம் பூண்டார்... 373

10. திருமணப் படலம்

மணவறை

ஞால மின்புற நல்லவர் இன்புறக்
 காலம் இன்புறக் கௌரியும் சுத்தனும்,
 சீலம் போற்றுந் திருமண நாள்கொண்ட
 கோலங் கண்டு குளிர்ந்தன கண்களே !

தேயங் கொண்ட திருக்களெல் லாங்கலைக்
 கோயில் என்னக் குலாவு மணவறை,
 தூய கற்புந் துகளறு வீரமும்,
 நேயங் கொண்டு நிலாவிய தொத்தனர்.

வன்னச் சிற்பி வனைந்த மணவறை,
 பொன்னிற் பூத்துப் பொலிமணி யாலன்று;
 கன்னி கௌரி கனியிளம் பொற்பிலே
 மின்னிப் பூத்தெழில் வீசி மிளிர்ந்ததே!

பண்ண மைந்த பனுவலின் இன்னியற்
 கண்ண மைந்த கவினுறு மண்டபம்,
 திண்ண மைந்தநந் தீரனுக் கேற்றதோர்

பெண்ண மைந்த பெருமையைப் பேசிறறால்.

வேந்தர் வீரர், வியன்கலை வாணர்கள்,
சாந்தர் மேவுந் தரளப்பொன் மண்டபம்,
ஏந்தல் சுத்தன் இளந்திரு வீசிடுங்
காந்த மேவிக் கவர்ச்சி யளித்ததால்.
கள்ள மற்ற கலைவளர் நெஞ்சினைக்
கொள்ளை கொள்ளுங் கொழுமணி மண்டபம்;
வள்ளல் சுத்தன் மணத்திருக் கோலத்தால்
விள்ள ரியவிண் ணின்பத்தை வென்றதே!

20

தேனைச் சுற்றிய தீங்குரல் வண்டெனக்
கானைச் சுற்றிக் கவின்கெய் மலரெனக்
கோனைக் கோனின் குமரனைக் கூர்விழி
மானைச் சுற்றி வளர்ந்ததம் மாசபை.

மாசி லாத மதியிர வியெனத்
தேச லாவுந் திருமண வாளரை
ஆசையால் அளக்கும் விழி, அல்லியும்
வாச மாமரை வன்னமும் போன்றதே.

பொன் னழகுடன் பூத்தது ஞாயிறு
பொன் னழகு பொலிந்தது வையகம்.
பொன் னழகு புதுமணப் பந்தலில்!
பொன் னழகு பொலங்கொள் உடலெலாம் !

இயலற மெனும் இல்லற வாழ்க்கையின்
பயனும் பண்பும் பழுதறச் சொல்லிடும்
வியனி சைகளை வித்தகர் பாடினார்.
இயலி சையுடன் கூத்து மியங்கவே.

40

தங்க யாழ்குழல் சல்லரி மத்தளம்,
பொங்கு நாதசு ரம்பொழி நல்லிசை
மங்கல முரசம் மணி யோசையால்
எங்கு மின்பமெழுந்தலை வீசிறறே.

“நல்ல வேளை யிது” வென நான்மறை
வல்ல பாரத மாமுனி சாற்றினான்.
ஒல்லென் றோம்சுத்த ஓம்சக்தி ஓம்என
எல்லை யற்ற குரல்கள் எழுந்தவே.

மின்னைக் கூட்டி வியன்பெறச் செய்தநல்
அன்னங் கிள்ளை, அணிமயில் அன்னவர்,
இன்னி சைக்குயில் என்னப்பல் லாண்டுடன்
முன்வைத் தார்முளை யோங்கிய பாலிகை.
தோரம் ஆரந் தொகைதொகை யாகவே,
தார கைக்கணம் போலத் தழைத்திடும்,
சீர ணிந்த திருமண வேதிமுன்
பூரணக் குடம் பொற்புற வைத்தனர்.

தட்டுத் தட்டாய்த் தளிரிளம் பாவையர்,
அட்ட மங்கலம் ஆர்வமோ டேந்தியே,
வட்ட வேதிகை மாணுற வைத்தனர்...
எட்டுத் திக்கிலும் இன்பஞ் சிலிர்க்கவே!

60

மணாளர் திரு

கான்வளர் மானினள் கார் குழலினாள்,
மீன்வளர் விழியினள், மின்னி டையினள்,
தேன்வளர் மொழியினள், தெய்வக் கற்பினாள்,
வான்வளர் மதிமுகக் கௌரி வாழ்கவே!

கற்பனைக் கவிகளுக் கரிய காட்சியான்,
கற்பகக் கையினான் கருணை யாழியான்
சிற்பர மேசனைச் சிந்தை செய்பவன்
அற்புத வீரமும், அருளு மோங்கினான்.

வாய்மையும் தீரமும் வடிவு கொண்டவன்
தாயினும் அன்பினான்; தருண மாமழை
ஏயநல் லுலகிற்கே தன்னை யீந்தவன்;
சேயினும் தெள்ளிய உள்ளங் கொண்டவன்,

மணிவரைத் தோளினான்; வைர வாளினான்!
அணியினு மணிமிகும் அருள முகினான்;
தணிவறு மொய்ம்பினான், சக்தி ஜோதியான்
மணமகன் வாழிய சுத்த மன்னனே!

நவமணித் திரளுக்கு நகை யளித்திடும்,
தவமணிச் செல்வரைச் சபையு ளாரெலாம்,
“அவளுடை யழகிற்கும் இவன முகிற்கும்
எவளவு பொருத்த” மென் றிசைத்து வாழ்த்தினார். 80

ஓரையும் உள்ளமும் ஒத்த வேளையில்,
ஆரணம் ஓதினர் அறிந்த மேலவர்;
பாரத முனிவரன் பரனை யெண்ணியே
சீரிய கடன்முறை செய்ய லுற்றனன்.

(இதுமுதல் கலியாணச் சடங்குகளும் அவற்றிற்குரிய மந்திரங்களும் விளக்கப்படும்)

மணவறை வாழ்த்து

இகபர சுகமெய்தி இல்லற வளமோங்கித்
தகவுறு தம்பதிகள் சந்ததம் வாழியவே!
நறுமண வறைசேர்ந்த நலங்கிளர் தம்பதிகள்,
அறம்பொருள் அழகின்பம் அளவற ஓங்குகவே...

பகலுடன் கதிர்போலே, பாலுறு சுவைபோலே
அகநகு காதலர்கள் அமுதென வாழியவே...
மணவினை நிறைவேறி மங்கலம் பொங்கிடவே
கணபதி சிவகௌரி கழலிணை பணிவோமே!

திருவிளக்கெடுத்தல்

சந்தனங் குங்குமம் சாத்திப் பூவைத்தே,
சந்ததி தழைத்தவர் தங்கத் தீபங்கள்,
இந்திரை யுடன்வர இன்னி சையுடன்,
இந்திர தனுநிற மேந்தத் தூண்டினார்.

“மங்கள வள மோங்க, மணமகர் குலமோங்கப்
பொங்குக நல” மென்றே பொன்விளக் கேற்றிடுவோம்..
இருளிட ரச்சமெலாம், ஏகிட வேகமுடன்,
அருளொளி தனிற் கூடி அன்பர்கள் வாழியவே ! 100

விண்ணமு தளியாலே விளைபயிர் நிலம்போலே,
கண்கருத் தொன்றியநம் காதலர் வாழியவே
பொருள்செழித் துலகுதரும் போகமெ லாஞ்செழித்தே,

திருமனை வாழியவே தினகர சுபவொளிபோல்!

வழிபாடு

சுத்த சதாசிவனைத் தூரிய பரம்பொருளை
சக்தி மஹேஸ்வரியை ஜயமுறப் போற்றிடுவோம்..
புதுமலர் அணி சூட்டிப் பொதுநடப் பெருமாளை
வதுவரர் நலமோங்க வாழ்த்தி வணங்கிடுவோம்.

நிவேதனம்

மணவறை தனிலன்பர் வகைவகை யாய்வைத்த
அணிமணி யாவையுமே அருளிறை யேற்றருள்க!
மஞ்சளங் குங்குமமும், மலர்களி, சந்தனமும்,
பஞ்ச வமிருதமும், பால்தயிர் நெய்வகையும்,
வெற்றிலை பாக்குடனே விதவித வாசனையும்,
முற்றிய தேங்காயும், முளைநவ தானியமும்,
அறுசுவை யுண்டுகளும், அடுக்கிய வரிசைகளும்,
இறைவ நிவேதனமாய் ஏற்றருள் ஏற்றருளே!
பாத்திர வகையேற்றுப் பரமவுன் கிருபைக்குப்
பாத்திர மாக்கியருள் பாலி தயாநிதியே!
உடலுயிர் மனமுள்ளம், உடமைகள் யாவையுமே
கடவுளே யேற்றருளிக் காத்தெமை யாளுவையே! 120

புண்ணிய நீர் தெளித்தல்

உலகைக் குறிக்கவே இலையை விரிப்போம்
யாக்கையை வளர்க்கும் அரிசி பரப்புவோம்...
இதயங் குறிக்கப் பதுமம் செய்வோம்,
அதன்மேற் கலசமாம் அருளை நாட்டுவோம்.
மங்கல வாழ்வாம் மாங்கொத் திடுவோம்.
சிவத்தைக் குறிக்கும் தேங்காய் வைப்போம்
சந்தனங் குங்குமம் சாத்தித் தொழுவோம்,
கங்கை யமுனை காவிரி கிருட்டினை
சிந்துகோ தாவரி நருமதை சேர்ந்த
புண்ணியப் புனல்போல் பொங்குந் திருவருள்,
மனமுயி ருடலின் மாசினை நீக்கி,
வாழ்வுப் பயிரை வளமுறுத் துகவே.
புனிதன் பெயர்சொலிப் புண்ணிய நீரைத்
தெளிப்போம் அருளிற் குளிப்போம் யாமே!

அமுதுண்ணல்

பாலுந் தேனும் பழமும் பருகி
பாலுறு நெய்போற் பசுவினிற் கலந்த
அமுதனை நினைப்போம்; ஆருயிர் வாழ்வை
அமுதமே யாக்கும் அருளைவேண் டுவமே.

நவக்கிரக வணக்கம்

நவக்கிர கங்களை நலமுற வணங்குவோம்,
சூரியன் அருட்பெருஞ் ஜோதியைப் பொழிகவே! 140
சந்திரன் மகிழ்ச்சி தந்தருள் புரிகவே.
செவ்வாய் வீரத் திருவெமக் கருள்கவே!
புதன்எம் அறிவைப் பொலிவுறத் தூண்டுக!
வீறுந் திருவும் வியாழன் அருள்கவே!
சுக்கிரன் அருளுக சுகபோ கங்கள்.
சனியெமக் கருளுக சமநிலை யோகமே
இருளை விழுங்குக இராகுகே துக்கள்!

வானச் சுடராய் வயங்கு மிறைவன்
ஞானச் சுடரை நல்குக வெமக்கே!

தீ வளர்த்தல்

துங்கநன் மனையறந் துலங்க வேண்டியே
கங்கணங் கட்டிக் கடமை யறிந்து,
குலமரம் பூத்துக் கொழுங்கனி குலுங்க,
நலமுறப் பாலிகை வலமுற வணங்கினோம்.
சோபனம் பெரியார் சொல்லிக் கொடுத்த
கூறை யணிந்து, கோடியு டுத்தே,
இருவரும் அன்பால் ஒருமனப் பட்டே,
திருக்கரம் பற்றித் திருவலம் வந்துன்
முன்னே யமர்ந்தோம் மூலக் கனலே.
சக்திச் சுடரே, சாந்தச் சுடரே,
பக்தருக் கருளும் பாவனத் தீயே!
தாமத மாயை தன்னை விலக்கிச்
சேமந் தருவாய் சிவச்சுட ரொளியே!
அருட்பெருங் கனலே, ஆருயிர்க் கனலே,
இருட்டினை விரட்டும் இரவிக் கனலே,
நீயே சாட்சியாய், நிறையுடன் இருவரும்,
தூயநல் லான்ம நேயரே யாகி
இல்லற விரதம் ஏற்றோம் காவாய்,
நல்லற வீரரின் வல்லமை யாவாய்;
தேயம் வாழுந் திருப்பணி செய்வோம்...
ஆயுளும் ஆற்றலும் அளிப்பாய் போற்றி!
அருளும் பொருளும் ஆக்குவாய் போற்றி!
மருளும் மதியை மாற்றுவாய் போற்றி.
துன்பந் துடைத்துத் துயரை விலக்கி
இன்பம் பெருக்கும் எழிலே போற்றி.
உள்ளன் புடனே உன்னை வணங்கினோம்.
தெள்ளிய கருணை வெள்ளமாய் வருவாய்
மரபு விளங்கநன் மக்களைத் தருவாய்
உழைத்த செல்வமும், உழைக்கும் ஆற்றலும்,
உலகிற் கினிதாம் உத்தமத் தொழிலும்,
வந்ததைப் பகுத்துணும் சிந்தையும் அருளாய்
சீர்மை யருளாய், நேர்மை யருளாய்,
அயரா முயற்சியும், அமைதி யுள்ளமும்,
கட்டுங் கவலையும் அற்ற மனமும்,
வீரிய பலமும், வெற்றித் திறனும்,
மங்கல வாழ்வும் எங்களுக் கருள்வாய்.
ஆவிக் குயிராம் தேவனில் வாழும்
தேவ ஜீவனத் திருவெமக் கருளாய்,
உலக மெல்லாம் ஒருகுல மாக
அருள்வழி வாழும் ஆன்ம நேயராய்,
யோகமும் சுத்த போகமுங் கொண்ட
பூரண ராய்நர நாரண ராகவே
சாந்தமும், சிவமும், சக்தியும், பத்தியும்,
அழகும், அணியும், அமைந்து பொலியவே
நாங்கள் வாழ்ந்து நற்பணி புரியும்,
களிப்பைத் தருவாய் கடவுட் கனலே!
எங்கள் மனைக்கு மங்கள மருளாய்,
கடமையைக் காக்கக் கருத்தும் கவனமும்,
உடல்மனத் திட்பமும், உறுதியுந் தருவாய்.
கற்புடன் இருவரும் கண்ணுடன் மணிபோல்,

160

160

சேர்ந்து வாழுந் திறமையைத் தருவாய், 200
 ஒருவரை ஒருவர் உயர்த்திட வருளாய்...
 பாரெலாம் பரவிய பராபரக் கனலே,
 சித்தி யளிக்கும் சின்மயச் சுடரே,
 அரக்கரை யழிக்கும் உருத்திரக் கனலே,
 அமரவாழ் வளிக்கும் அருந்தவக் கனலே,
 முருகவே ளாக முளைத்த கனலே,
 குமுறிமே லேறுங் குண்டலிக் கனலே,
 போற்றி போற்றியுள் பூரண சக்தி
 ஓம்சு வாகஓம், ஓம்சுபம் எனவே!

ஓமெனத் தீயினைச் சுற்றி உத்தமர்,
 சேமமாய் வாழ்கெனச் செஞ்சொல் ஆர்த்திட
 மாமுனி மகளுடன் மாசில் சுத்தனும்,
 கோமளத் திருக்கரங் கோத்து நின்றனர்.
 ஏகமாய் இகபர மிணைந்த காட்சியோ!
 போகமும் யோகமும் பொருந்தும் பண்பிதோ!
 தேகமும் தேகியும் போலச் சேர்ந்துமை
 பாகனைப் போன்றனர் பரிதி போன்றனர்.
 அற்புத மணமகன் அம்பொன் மாலையைக்
 கற்பிளம் பாவையின் கழுத்திற் சூட்டுமுன்,
 சிற்பர மாத்மனைத் தியானம் செய்துதன் 220
 இற்புகு பத்தினிக் கிணைய சொல்லினான்.

திருமணவறுதி — சுத்தன்

அக்கினி முன்பும், ஆன்றோர் முன்பும்,
 பெற்றார் முன்பும், உற்றார் முன்பும்,
 உறுதி கூறி உயிரெனக் காப்பேன்...
 வாழ்க்கைத் துணையாய் வரிக்கிறேன் உன்னை...
 மனதை யறிந்தே மணவினை புரிந்தேன்.
 இல்லறத் தேரை இருவரும் நடத்தி,
 நல்லறங் காத்து நலமுற வாழ்வோம்.
 பொன்னுங் கலனும் பூவும் மணமும்,
 கண்ணுங் கண்ணுங் கலந்தது போலே,
 ஒன்று பட்டோம் என்றும் பிரியோம்.
 நீயென் உலகம், நீயென் உடலம்,
 நானுன் வாழ்க்கை, நானுன் உயிரே.
 உன்னலம் என்னலம், என்னலம், உன்னலம்;
 உனக்குறு துயரம் எனக்குறு துயராம்.
 பெண்மையிற் சிறந்த உண்மைத் துணைவீ,
 ஆண்மைக் கேற்ற கேண்மை யுடனே,
 மானே, உனது மானங் காப்பேன்.
 உடல்மனங் களிக்கக் கடமையைச் செய்வேன்.
 நீயென் சக்தி, நானுன் சிவமே. 240
 ஆத்தும நேயம் பூத்துக் கனிந்து,
 குடும்பந் தழைக்கக் குவலயந் தழைக்க,
 அறம்பொரு ளின்பமும் அருளும் பெருக,
 ஒன்றாய் இல்லற யோகம் புரிவோம்...
 வென்றித் திருவே வீட்டிற் கரசியே...
 சுத்த சக்தியாம் அர்த்தநா ரீசனை,
 மனதில் எண்ணி மணமாலை சூட்டினேன்...
 மங்கல மாகுக நங்குல வாழ்வே!....

மணமகள் (மாலை சூட்டி)

இருபா லுள்ளும் ஒருதா னாகும்,
இறைவா இன்ப நிறைவெமக் கருளாய்!
இவரே என்னுயிர் இன்புறுங் கணவர்.
இவரென் வாழ்க்கை இவரென் னவரே!
இவரே ஆணுடல் ஏந்திய நானாம்.
இவரென் இறைவர் நானவர் இயற்கை.
இவரே என்றன் இதயத் துடிப்பாம்.
என்னுளம் இவர்மனை. இவருளம் என்மனை.
என்மூச் செல்லாம் இவர்பணிக் கீந்தேன்,
வடமீன் போன்ற திடமனத் துடனே,
கற்பைக் காத்துக் கண்கருத் தொன்றி,
யோகத் துணைவியாய், போகத் துணைவியாய்,
அவர்குலம் பெருகவே அவர்மன மகிழவே,
வாழ்விலும் தாழ்விலும் வாழ்க்கைப் போரிலும்,
இணைபிரி யாமல் என்றும் வாழ்வேன்..
அக்கினி சாட்சி, ஆன்றோர் சாட்சி!
என்னை வளர்த்த முன்னோர் சாட்சி;
ஆயுள் மலர்களை அன்பு மாலையாய்த்
தொடுத்திவர் மார்பிலே சூட்டுகின் றேனே!
எனையிவர்க் கீந்தேன்... இறைவா போற்றியே!

260

பெரியார் வாழ்த்து

நீடுவா ழியரோ! நீடுவா ழியரோ!
பீடுறு நம்பியும் பெட்புறு நங்கையும்
கண்ணிரண் டென்னக் கருத்துறக் கலந்து,
புண்ணிய யோகமும் போகமும் பொலிய,
அன்பும், அறமும், அருளும் பெருகிப்
பண்பும் பயனும் பழுத்தினி தோங்கி,
இகபர சுகங்கள் எல்லாம் எய்தி,
மங்கல மாக வாழ்க வாழ்கவே!

பாரத முனிவர்

பண்ணுடன் சுருதி போலப் பகலுடன் கதிரே போலத்
தண்பயிர், அதனைத் தாங்குந் தரையையும் போலக் காணுங் 280
கண்ணுடன் மணியும் போலக் கெளரியும் சுத்த னாரும்
எண்ணுறு நலங்க ளெல்லாம் எய்திநீ டுழிவாழ்க!

சாந்த முனிவன்

உள்ளமே தில்லையாக, உயிர்தொறு நடனஞ் செய்யும்,
வள்ளலின் கருணை யாலே வளமையும் இளமை யின்பும்,
தெள்ளறி வாற்றல் யாவுந் திருவுடன் பெருகி நாளும்,
வள்ளியு முருக னும்போல் வதுவரர் வாழ்க மாதோ!

எல்லாரும்

நன்று வாழுக நன்மனை யறத்தினுக் குயிராய்
நின்று வாழுக! நிலவுல குயிர்களின் அன்பை
வென்று வாழுக ! பொதுநலம் விளங்கிட நீடு
மன்று ளானருள் ஓங்கிட மணாளர்வா ழியவே!

இந்திரை, பெண்மணிகள் ஆலத்தி யெடுத்து

பொலிக பொலிக புதுமண வாழ்க்கை..
நலிக தீமை, நன்மையே வளர்க!

அழிக துன்பம் அமுத கங்கைபோல்
பொழிகபே ரின்பம் பொங்குக சுபமே!...

சத்தியன்

அருமை நாட்டிர், அரியீர், பெரியீர்...
என்னுயிர்ச் செல்வன், இத்திரு நாட்டின்
மன்னுயிர் நாளை வாழ்த்திடு மன்னவன்,
சித்தி மரபின் சிரோன்மணி யான
சுத்தன் எங்கள் சுடர்பெறு மைந்தன்,
சாந்த முனிவன் தவத்திற் பழுத்துப்
பழந்தமிழ் மரபின் பாக்கியக் கனியாம்
கௌரியை, மாசறு கற்புச் செல்வியை
அறிவும் திருவும் அருளும் பெற்ற
பெண்மைக் கணியை உண்மைக் காதலால்,
அரசியாய்ப் பெற்றான்... ஆண்டவன் அருளால்...
இனியுல கிற்கெலாம் இன்பமே யாகும்.
இவ்வுல கெல்லாம் இன்பவீ டாமே:
மன்னுயிர்த் தொண்டே இன்னுயிர் வாழ்வாம்,
என்னுங் கொள்கை இருவருங் கொண்டார்.
உத்தம முனிவர் உரைத்தநல் லாசியும்,
அரசர் வாழ்த்தும் அமைச்சர் வாழ்த்தும்,
பெற்றோர் வாழ்த்தும் பெற்றதம் பதிகள்,
ஏந்துந் திருநாள் இதோவரும் புதனாம்...
ஆதலின் அரசரும், அன்பரும், அறிஞரும்,
அணிநகர்க் கணியாய் அதுவரை யிருந்தே
சுடர்நேமி தாங்குஞ் சுத்தகொள ரியரை,
ஆசீர் வதித்தே அருள்புரி வீரே!
சத்திய னுரைத்த மாற்றம் "சரிசரி" யென்று மற்றோர்,
மெத்தவும் ஆமோ தித்து, விரிமலர் தூவித் தூவி
"சுத்தமா மன்னன் வாழ்க! சுந்தரக் கௌரி வாழ்க! 320
இத்தினம்போலேஇன்பம்என்றுமேபொலிக!" வென்றார். . .

சித்திமான்

வன்மனக் கலியர் மாய வலையணு காத வண்ணம்,
நன்மண வைப வத்தை நாமின்று கண்ட வாறே..
மன்னுயிர்க் கினிமை செய்ய வதுவரர் அடுத்த வாரம்
பொன்னுறு மகுடந் தாங்கிப் பொலிகநீ டூழி மாதோ!

திருமணவழகு

வாயுரை கடந்தது மனங்க டந்ததே,
ஆயிரம் விழிகட்கும் அரிய காட்சியாம்,
தூயனும் கௌரியும் துலங்குஞ் செவ்வியில்
கோயில்கொண் டழகெலாங் கொலுவி ருந்தவே.
மலையெனக் குவிந்தநல் லாசி மாமலர்!
மலையெனப் பரிசுகள் வரிசை யாகவே!
கலைகளின் விளக்கமும் கான வெள்ளத்தின்
அலைகளும் அழகுடை அமுதக் காட்சியே!
"சோபனம் சோபனம் சோபனம்" என
நாபதி னாயிரம் நன்றி சைத்திட,
தூபமுந் தீபமுந் துலங்கும் பந்தலில்
பூபதி மகிழ்ந்திடப் புனிதர் ஆடினார்...

நலங்கு

கானக் குயிலார் கனகங்குழை மாதர்

தேனிசை பாடத் திருமண நல்லார்,
 மானிணை போல மயிலிணை போல, 340
 நானம் பூசி நலங்குவைத் தாரே!
 கூவிக் கூவி நெஞ்சு மான குயிலிழைக்கு துன்னையே..
 தாவித் தாவி ஆர்வவெள்ளந் தழுவுதுன்றன் ஆவியை..
 இன்ப மான வாசத் தென்றல் இனியதூது சொல்லுமே..
 அன்புக் கூட்டிற் கிஞ்சுகமுன் ஆசைபற்றிப் பேசுமே.
 வாரும் வாரும் பூசு கின்றேன் வாரிவாரிச் சந்தனம்..
 தாரும் தாரும் தாமரைக்கை தாருமோர் மலர்நகை..
 செங்குழம்பு தீட்டுகின்றேன் சேவடி மலரிலே..
 மங்கல மலர்முடித்து வாசநீர் தெளிக்கிறேன்..
 செண்குகட்டி யாடுவேன்.. சிரித்தமா முகத்தினைக்
 கண்டுகண் குளிர்ந்தியாழிற் காதலின்பம் பாடுவேன்...

பூச்செண்டாடல்

கண்டார் உள்ளங் களிகூத் தாடச்
 செண்டாடினரே திருமண வாளர்..
 தேன்மலர்கள் கொய்துகொய்து செண்குகட்டி யாடுவோம்.
 வான்மலர்க ளூடுசெல்லும் வாண்மதி முகத்தியே.
 வந்து வந்து செல்லு கின்ற வாழ்க்கை மின்னைப் போலவே..
 உந்தி உந்திப் பந்தடிப்போம் — உள்ள மின்ப மோங்கவே!
 எற்றியெற்றிச் சுற்றிடும் இருவினைக் கவலையை,
 வெற்றிவெற்றி யென்றுவேக மாகப்பந் தடிப்பமே!
 பாம்பின்மேல் நடம்புரிந்த பங்கயத் திருவடி 360
 தாங்கி, அச்சம் நீங்கித் தாவித் தாவிப்பந் தடிப்பமே!
 செம்பொன் அம்ப லத்தில் ஆடுஞ் சீவநாதன் பாதத்தை
 நம்பிநம்பி யாடுவோம் நமச்சிவாய ஓமென்றே!
 சித்திமன்னர் வெல்கெனத் திசைகள் ஆர்க்கஆர்க்கவே..
 சுத்தசக்தி சக்தியென்று சொல்லிப்பந் தடிப்பமே....

திருவூஞ்சலாடல்

தேனாகி ஆனந்தத் தெளிவு மாகித்
 திருத்தொண்டர் துணையான தெய்வ மாகித்
 தானாகித் தன்மயமே எவையு மாகிச்
 சக்தியுடன் சிவபெருமான் ஆடி ருஞ்சல்...
 வானாகி வளியாகி, ஒளியு மாகி,
 வாழியிருக் குயிராகி, வளமையாகி,
 ஆனந்த நடனசபா பதியு மாகி,
 அமிர்தவல்லி யோடுசிவன் ஆடி ருஞ்சல்...
 அன்புறுதி யென்கின்ற கால்கள் நாட்டி,
 ஆர்வமெனும் சங்கிலிகள் அமையப் பூட்டி,
 இன்பமிகு தியானமெனும் பலகை நீட்டி,
 இதயேசன் எங்களுடன் ஆடி ருஞ்சல்...
 பெண்ணாகி ஆணாகிப் பிரபஞ்ச மாகிப்
 பேசரிய தூரியபர பிரம மாகி, —
 கண்ணாகிக் கதிராகிக் காட்சி யாகிக்
 கதியாகும் அருட்சோதி ஆடி ருஞ்சல்...
 எத்திக்கும் அருளாட்சி இலகி வாழ்க!...
 எந்தாயின் இசையோங்கி யென்றும் வாழ்க!
 தித்திக்குந் திருநாமச் செல்வம் வாழ்க!
 தீயகலி யச்சமறத் தேசம் வாழ்க !
 பத்தர்செயும் அருட்பணியின் பயன்கள் வாழ்க!
 பரிசுத்த சன்மார்க்கப் பண்பு வாழ்க!

நித்தியமாம் அருளாட்சி நிலவி வாழ்க !

நீழீழி சுத்தசக்தி ஆடி ருஞ்சல்...

சித்திரத் தெழுதொ ணாத செழுந்திரு மதி முகத்தாள்,
முத்துருள் பவள வாயாள், முதல்வன்பால் உயிரை முற்றும்
வைத்தவள் அன்பே யான வடிவினள், கமலக் கண்ணாள்,
பத்தினித் தெய்வம் சுத்த பரமனின் அருளால் வாழ்க !

“நலமெலாம் உருவெடுத்த ஞாயிறு போன்ற செல்வன்,
நிலமெலாம் வளம்பெற் றோங்க நிருதரைச் செற்ற வீரன்,
அலகிலாத் திறமை சான்றான், அருளினாற் பிறந்த வள்ளல்,
பொலிக நம் சுத்த” னென்றே பூமழை பொழிந்த தம்மா!

பல்கிய வுவகை எங்கும் பரவிடக் கற்று நின்ற
நல்லவர் வாழ்த்தெ டுக்க, நாதசா கரத்தி னூடே,
செல்லுமா னந்தத் தோணி யிரண்டென வதுவ ரர்கள், 400
மல்லிகை ரோஜா மேவு மலரணை சென்றார் மாதோ!

மன்றினுக் கினிது கூறி, மன்னவர் மன்னன் ஆங்கே
பொன்றிணிப் பரிசில் ஈந்து, பொதுநலம் பலவும் போற்றி,
நன்றிகள் யாங்கு மேற்று, நன்மண மான தென்றே
வென்றிகொள் முரசு மார்க்க வியன்மகிழ் வெய்தி னானே!

பொம்மெனக் கீத மெங்கும்! புதுப்புது விளையாட் டெங்கும்!
கொம்மையந் திருவின் மிக்கார் குடமுலை குலுங்கத் தாவிக்க
கும்மிகள் அடித்தார்! நல்ல குரலுடன் விரலுஞ் சேர
ஜிம்மென வீணை மீட்டித் தேனிசை யளித்தார் மாதோ!

பகவனை அன்பு செய்யும் பாகவ தோத்த மர்கள்,
இகபர சுகங்க ளீயும் இல்லறக் கற்பின் மிக்க
பகவதி கெளரி, சீதா, பத்மினி, திரு, சாவித்ரி
குகனுடன் வள்ளி காதை குயிலெனப் பாடினாரே!

வாசுகி கற்பின் செல்வி, வள்ளுவர் மனை யொழுக்கம்,
தேசுறு குறளின் மாண்பு தெளிவுறச் சாந்தன் ஆங்கே
பேசிடக் கேட்டா ரெல்லாம் பெரும்பய னடைந்தோ மென்றார்,
மாசறு கதைக ளாலே மணவினை முடிந்த தம்மா! 417

11. வாழ்க்கைப் படலம்

பொய்யறு மனத்தைப் போலே புண்ணிய நதியின் பாங்கர்,
துய்யவெண் சலவைக் கல்லாற் சுடருறச் சமைத்த வீடு...
மொய்ம்மலர்ச் சோலை தன்னை முத்தமிட் டாடுந் தென்றல்,
பையவந் தினிது வீசும் பரிமள வசந்த வீடே...

பலமுயர் தென்னை, வாழை, நாரத்தை, பலா, மா, பாக்கு
நலமுயர் வில்வம் வேம்பு நாவல்சண் பகங்க டம்பு
புலமுயர் பசும்ப யிர்கள் பூஞ்செடி வகைசெ ழித்துத்
தலமுயர் சித்தி பூமி தாங்கிய ஜயவீ டம்மா!

ஓவ்விய வாசல் கூடம் உள்ளறை, முற்றம்; ஓங்கும்
செவ்விய மாடி யெல்லாம் சிற்பநூல் அறிந்த மேலோர்
இவ்வகை இன்ன தாயின் இதுசுப வீடாம் என்றே
அவ்வகை யமைந்த கோயில் அழகின—திருக்கை யம்மா!

எத்திசை நோக்கி னாலும், இனமணி யுடன்செம் பொன்போல்,

பத்திசேர் பூக்கள் காணும்; பழங்களின் செழுமை காணும்.
சுத்தகௌ ரியரைக் கூவுஞ் சுதந்தரப் புட்கள் காணும்;
சித்திரப் பவன மெல்லாந் திருநட மாடக் காணும்.

கொடுவெயிற் காலந் தன்னிற் குளுகுளு வென்றி ருக்கும்
கடும்பனி மழைக்கா லத்திற் கதகத வென்றி ருக்கும்;
நெடும்பக விரவு மாங்கே நித்திய வசந்த மாகும்;
தொடும்பரு வங்க ளாறுஞ் சுகத்தையே விளைக்கு மன்றே... 20

முத்தணி வானில் இன்பம், முழுமதி நிலவில் இன்பம்,
பத்தரை மாற்றுப் பொன்போற் பளிச்சிடும் பரிதி யின்பம்,
புத்தலர் நகையில் இன்பம், புள்ளிசை யின்பம்... இங்கே
எத்திசை நோக்கி னாலும் இன்பமே காண லாமே...

மலைநிமிர் மாண்பில் இன்பம்; வளநதிப் பாட்டில் இன்பம்;
இலையடர் காளி லின்பம்; இளமையின் வனப்பில் இன்பம்...
கலைப்பெறுஞ் சலவை காட்டுங் கனவினில் அழகின் இன்பம்...
நிலைபெறு முலகை யின்ப நிலையமென் றிலக்கு மம்மா!

இத்தகை யின்ப வீட்டின் இன்னுளத் துடிப்பே யாகி,
முத்தியே பரமபோக உடல்கொண்ட முறையைப் போலே,
பத்தினி யுடனே சுத்தன் பண்ணுடன் பனுவல் போலே
சத்தியும் சிவனும் போலே தவத்திரு வாழ்க்கை சேர்ந்தான்.
மனங்கொண்ட மாண்பி னாலே, மங்கலக் காதற் செல்வர்
தினங்கொண்ட விரத மேவுந் தீங்கலை வாழ்வை நோக்கிக்
கனங்கொண்ட கரும்பு வில்லுங் கணைகளுந் தளர விட்டே,
அனங்கனும் திகைத்து நின்றான்.. முனிவரும் அதிச யித்தார்!

ஈருடல் இயற்கை யாலே எய்தினும் இரண்டு பேரும்,
ஓருயிர், ஓரன் போங்கும், ஒருமையிற் கலந்து நாளும்,
பாருயர் பணிகள் செய்து, பகவனைப் பத்தி செய்து,
வேருடன் கிளையும் போல விரிந்தநல் வாழ்க்கை சேர்ந்தார்.40

சேவகர் ஏவல் செய்யச் சேடியர் பணிந்து நிற்கப்
பாவலர் துதிகள் ஓதப் பாடகர் இசைக்க, நல்ல
நாவலர் செவிகள் கொள்ளும் நாவிருந் தருத்தத் தூயர்
சீவனம் சிவபோ கத்தின் சிகரவிண் போன்ற தம்மா!

பண்ணமை யாமும் பாட்டும் பரதமும், கூத்தும் சூழப்
பெண்ணின் முறுவல் சூழப் பெருஞ்சுவை விருந்து சூழக்
கண்ணினைக் கவரு கின்ற காட்சிக ளெல்லாஞ் சூழப்
புண்ணிய வசந்தம் போலப் பொலிந்ததப் புனிதர் வாழ்வே!

மானினத் துடனே செல்லு மான்மத மணமே போலும்,
தேன்மது வண்டி னுள்ளே சிலம்புமோங் காரம் போலும்,
கான்மலர் சூடுங் காலைக் கனிமுகச் சாந்தம் போலும்,
வான்சுதை யினிமை போலும் வளர்ந்தது மாசில் வாழ்வே!

பனிமலர்க் காலை அன்னார் பங்கய விழியை நோக்கும்;
கனிமுக அருணன், அன்னார் கடவுளைத் தியானஞ் செய்து,
புனிதநான் மலர் சொரிந்து பூசனை செய்யக் காணும்;
இனியநல் லிசை யருந்தி இரவித்தேர் நடக்கு மன்றே.

மரபுள கடன்கள் செய்து மலர்கனி கொண்டு தூயர்
அரியமெய்த் தவரை நாடி அடிபணிந் தமர்ந்து, ஞான
விரிவுரை கேட்டு வந்து, வேகமாய்த் தேச சேவை

புரிசுவர் பலனை யீசன் பொன்னடிக்கென்று தந்தே! 60

உடலினை உழைப்பில் வாட்டி, உயிர்க்கனல் பெருக்கி நாளும்,
சுடர் விடப் பசித்த போது சுசிருசி யாக வுண்பார்;
படபடப் பின்றி நல்ல பயனுறப் பேசு வார்கள்;
இடம்பொழு தறிந்து செய்யுஞ் செய்கையை யினிது செய்வார்.
இன்னுண வருந்தும் போதும், இரவினில் உறங்கும் போதும்,
தன்னறம் பயிலும் போதும், தனித்திருந் தெண்ணும் போதும்
உன்னதப் பொருளின் போக்கை, உலகுயிர் பெறுநல் வாழ்வை
மன்னுயிர்ச் சேமந் தன்னை மறந்திலார்; துறந்தி லாரே!

தந்தையாய், குருமார், சாந்த மாமுனி, தம்மைச் சேர்ந்த
பந்துவர்க் கங்கள் போற்றப் பகலிர வின்றித் தூயர்
சிந்தையைச் சிவத்தில் வைத்துச் செய்தகு செய்கை யெல்லாம்,
அந்தரங் கத்தில் அன்பும் ஆர்வமுங் கொண்டு செய்தார் !

அவள் விழி யவனுட் காணும், அவன்விழி யவளுட் பார்க்கும்.
அவன் மனம் அவளுட் பேசும், அவள் மனம் அவனுள் எண்ணும்
அவன்செயல் அவளைப்போற்றும், அவள் சக்தி அவனைத்தூண்டும்
தவஞ்செய்த தழலிற் கூடுஞ் சதிபதி வாழ்வி தம்மா!

வெய்யிலில் ஆடுவார்கள் வீழ்புனல் மூழ்கு வார்கள்;
கொய்மலர் மாலைசூடிக் குளிர்வன முலாவு வார்கள்;
துய்யனைத் தியானிப் பார்கள்; சுற்றிடும் சித்தந் தன்னைப்
பையவுள் ளடக்கி யோகம் பயிலுவார் துயிலு முன்னே... 80

உடலினில் உறுதி கொண்டார்; உள்ளத்தில் உறுதி கொண்டார்
கடமையைக் காக்கும் போது கருத்தினில் உறுதி கொண்டார்;
இடம்பொரு ளேவல் கண்டே எதனையும் இயற்ற வல்லார்;
தொடங்கியசெயல்கள் வெற்றி துலங்கிடக் கண்டாரம்மா!

“கண்ணினுள் மணியே, முத்தே, காதலி னுயிரே, இன்பப்
பண்ணினு மினிய சொல்லாய்! பருகிடத் தெவிட்டாத் தேனே!
விண்ணவர் அமுதே” யென்று வியப்புறப் போற்றிச் சுத்தன்
பெண்ணினுக் குள்ளே யுள்ள சக்தியைப் பெருமை செய்வான்...

“என்னுயிர்க் குயிரு நீயே... என்விழிக் கிரவி நீயே...
மன்னவா, நெஞ்சி லுள்ள மாசிலாப் பொருளு நீயே...
என்னவா, எனது வாழ்வின் இகபர சுகமே” என்று
தன்னவன் மகிழ்க் கெளரி சாற்றுவாள், போற்று வாளே...

பாலுடன் தேனும் போலப் பண்புடன் கலந்த தூயர்
வேலனும் வள்ளி யும்போல், வீறுபெற் றிலகி நாளும்,
சீலமுந் திருவும் சக்தித் தீக்கன லொளியும் ஓங்கி
ஞாலமும் வானும் போலே நலம்பெறத் துலங்கி னாரே!
திறமிகு சுத்தன் இந்தத் தேசத்தை யாள வேண்டி
அறமிகு செங்கோ லாட்சி அரசன்பால், அமைச்ச ரின்பால்,
மறுவறக் கற்றான்; போரின் மாகலை தேர்ந்த வீரன்,
விறன்மிகு விஜய னோடு வெல்படை நடத்தி னானே... 100

வலைவிரித் தெங்கும் ஒற்றர் வஞ்சகக் கலகந் தூண்ட,
தலைதெறித் தாடு கின்ற தாமத வரக்க னானோன்,
நிலையழி கலிஞன், ஆன்றோர் நீதியைக் குண்டு வீசிக்
கொலைசெயுங் கொள்ளை நோய்போற் கொழுத்ததை
வழுத்துவானே.

நச்சராப் போன்ற நெஞ்சன், நல்லதை வெறுக்குந் தீயன்
பச்சைமோ கினிபி டித்த பாதகன் காமக் கள்ளன்,
துச்சமாங் கலியன் செய்யுஞ் சூழ்ச்சியைத் தூள் தூளாக்கும்
இச்சையே கொண்டு சுத்தன் இணையிலாப் படைகள் சேர்த்தான்

போர்க்களம் புகுந்த வீரர் புண்களை யாற்ற வேண்டி,
ஆரமு தூட்ட வேண்டி, ஆபத்து வந்த வேளை,
தீரவாள் பிடிக்க வேண்டித் திருவையர் படையொன் றாக்கித்
தாரத்தின் கடமை செய்தாள் சமர்க்கலை யறிந்த கௌரி! 112

12. சிந்தனைப் படலம்

இருவரும் இவ்வகை இனிது வாழுநாள்,
திருமுடி சூட்டிடுந் தினமும் வந்ததால்,
வருபொறுப் பனைத்தையு மனதி லெண்ணியே
துருவுறு சிந்தையிற் சுத்தன் ஆழ்ந்தனன்...

அத்ததி கௌரியும் அணி யிளங்கிளி
ஒத்தநல் லுரையுடன் ஓடி வந்தனள்...
சுத்தனின் சோர்வினைத் துருவிக் கேட்டனள்
எத்தகைத் துயரையும் போக்கும் இன்சொலாள்!

சுத்தன்

கண்ணே ஞானக் கட்டிக் கரும்பே,
சாந்தன் வளர்த்த தத்துவக் கிளியே,
வரமென வந்த வாழ்க்கைத் துணையே,
இலகுயிர் உடலின் இயல்பை நினைத்தேன்...
மனித வாழ்வின் மயக்கை நினைத்தேன்.
எனக்கொரு குறையிலை என்பர் உலகோர்;
மன்னருக் குரிய உன்னதச் செல்வம்,
மரபினுக் குரித்தாம் அரசியற் பெருமை,
பிறப்பினால் வந்த சிறப்புகள் ஆயிரம்,
அரியணைச் செல்வம், அழகிய மாளிகை,
அன்புறப் பணியும் ஆயிரம் ஆட்கள்,
கட்டிக் காத்துக் கைதொழும் தொண்டர்,
தங்க ரேக்கும், சத்துள பொருளும்,
மல்கி மணக்கும் பல்வகை விருந்துகள்,
செவியை யெங்கே திருப்பினும் புகழ்ச்சி,
பழுத்த கவிகளின் பாராட் டுரைகள்;
இந்திரன் சந்திரன் இறைவன் என்றெனைப்
புராணம் பாடியும் புகழ்பவர் உண்டு.
விலையில் லாத கலைகளின் இன்பம்...
குழலும் வீணையும் குயிலும் கொஞ்சக்
கீதம் பாடிக் கிளர்ச்சி யுடனே
ஆடு கின்றார் அரம்பை மாதரே;
உருவை எழுதி ஓவியர் மகிழ்வார்.;
சிலையிற் செதுக்கிச் சிற்பிகள் புகழ்வார்;
அணிமணி பூட்டி யழகு செய்தே,
பிணமாம் உடலைப் பெருமை செய்து,
கண்ணனோ ராமனோ கந்தனோ வென்றே
போற்று கின்றார் நாற்றிசை மாந்தர்.
இவையெலாம் என்னை ஏளனம் செய்மே!...
கற்பன கேட்பன கற்றேன் கேட்டேன்!
நன்னூல் ஆய்ந்தேன் பன்னூல் படித்தேன்...
எனினும் அறிவை எட்ட வில்லையே!
அரியணை என்னை அழைக்கும் போதே,

20

40

போரின் முரசும் பொங்கி முழங்குமே.
 ஆபத் தில்லாப் பூபதி யாரே?
 அரசென் றாலே அமர்க்களம் பலவே...
 கனத்த கவலையே கனத்த மகுடமாம்.
 தலையில் அதனைத் தாங்கிய வுடனே,
 பொறுப்புகள் எத்தனை, வெறுப்புகள் எத்தனை,
 செருக்குக ளெத்தனை, செருக்கள மெத்தனை;
 பொய்ப்புகழ் எத்தனை, பொறாமை யெத்தனை,
 எதிர்ப்புகள் எத்தனை, ஏமாற்ற மெத்தனை,
 வலைகள் எத்தனை, கொலைகள் எத்தனை,
 முகத்துதி யாளர் மோசமெத் தனையோ!
 எனக்கே யின்னும் இன்பங் காணேன்;
 என்னுட் குறைகள் எண்ணா யிரங்கள்...
 மன்னுயிர்க் கெல்லா மனக்குறை நீக்கியே
 பசிபிணி யின்றிப் பாவமு மின்றி
 அகமகிழ் விக்கும் அரசொன் றெதுவே?
 கொலைக்கள மில்லாக் கொற்றநா டுண்டோ?
 வாட்படை யில்லா வளநா டுண்டோ?
 ஒற்றினம் இல்லாக் கொற்றனும் உண்டோ?
 எளியரைத் திருடா வலியரு முண்டோ?
 எனதியா னென்றே இறுமாந் துலகில்,
 அயலார் தம்மை அடிமை கொண்டே
 பேச்சிலும் எழுத்திலும் மூச்சிலும் அடக்கு
 முறைகளைப் புகுத்திக் குறைகளைப் பெருக்கி,
 மனிதான் மாவை மாய்க்குங் கொடுமை
 எங்குங் காண்கிறோம்!... எத்தனை காலமாய்
 உயர்ந்த நீதி ஒளிர்ந்த பாரதம்
 இருளில் வருந்தும் இன்னலைக் கண்டோம்.
 கண்ணால் உலகைக் கண்டேன் மானே!
 கவலை முகத்திற் கண்ணீர் கண்டேன்...
 வான்மழை பொழிய மாநிலம் விளைய,
 நாடெலாம் வளமை நல்கிடும் போது,
 பட்டினி கிடக்கும் பஞ்சைகள் இருப்பதேன்?
 வயிறா டாமல் மாளிகைச் சுகத்தில்
 புரளு கின்றார் போகச் செல்வர்...
 உழைத்துழைத் தோடாய்ப் பிழைப்பிற் கின்றி,
 அரைவயிற் றிற்கும் ஆதர வின்றி,
 ஏங்கித் தவிக்கும் ஏழைகள் மிகுவதேன்?
 மானம் விற்கும் மாதர் மலிவதேன்?
 பிச்சைப் படைகள் பெருகுவ தேனோ?
 வறுமையாற் புலவர் வருந்தலு மேனோ?
 பாலுந் தேனும் பழமும் பொழியும்,
 பசுவள நாட்டிற் பட்டினி ஏனோ?
 புண்ணிய வேதம் பூத்தநன் னாட்டில்
 பஞ்சமா பாதகம் படர்வதும் ஏனோ ?
 கொலைகள வின்றிக் கொடுமைக ளின்றி,
 நடுநிலை யாக நாட்டு வளத்தை
 அனைவ ருக்கும் அளந்து கொடுத்தே
 இடம்ப மின்றி எளிமை பூண்டு,
 கொடுவரி போன்ற கடுவரி யின்றி,
 உழைப்பும் தகுந்த பிழைப்புந் தந்தே,
 வறுமை தீர்த்து மடமை நீங்கக்
 கல்வி பரப்பிக் கைத்தொழில் பெருக்கி,
 நாட்டாள ரெல்லாம் பாட்டாள ராக
 ஆன்மநே யத்தில் அனைவரும் வாழ,

60

80

ஊரார் உண்டபின் உண்டு மகிழும்
 சீரார் வேந்தன் செகத்தினில் உண்டோ?
 அடக்கு முறையிலா அரசொன் றுளதோ?
 குருதி தோயாக் கோலொன் றுளதோ? 100
 பயமில் லாத பல்லக் குண்டோ?
 சினவா ளில்லாச் செழுமுடி யுண்டோ?
 அமரில் லாத அரியணை யுண்டோ?
 மண்ணா காத மண்ணர சுண்டோ?
 ஒருநாள் ஒழியா உடலும் உண்டோ?
 எப்படிப் போற்றினும் எவ்வகை காத்தும்,
 எல்லாம் ஒருநாள் இல்லையென் றாமே!
 உண்மை யறிந்தேன்! உண்மை யறிந்தேன்...!
 பொய்யை விலக்கி மெய்யைப் போற்றி,
 ஆத்தும சாந்தம் அடைவதென் கடனே...
 இவ்வுல காளும் எந்தையைக் காட்டிலும்,
 சாந்த முனிவன் சாந்த வாழ்க்கையே
 இன்ப மென்பதை எதிரெதிர் கண்டேன்...
 அணிமணிப் பாவாய், ஆருயிர்த் துணைவீ...
 நாளையே யிந்த வேளையே நானும்
 பொன்முடி சூடிப் புவியைத் தாங்க,
 முன்னே நிற்பேன்; முதுகடல் போலே—
 செயசெய முழக்கம் செய்வார் பெரியார்;
 ஆட்டமும் பாட்டமும் அளவறப் பெருகும்,
 அடுத்த நாளே... ஹாஹா பெரும்போர்! 120
 கொள்ளை நோய்போல், கூற்றின் படைபோல்...
 கலியன் ஊரைக் கௌவிட வருவான்...
 பொழுது முழுதும் போர்க்களம், போர்க்களம்!
 வீரக் கொலைகள்! வீடுகள் கொள்ளை!
 தீயின் ஆடல், தேசம் நாசம்!
 பஞ்சம், பாவம், பட்டினி, கண்ணீர்...
 சாவின் வேட்டை, சங்கடம், சங்கடம்!
 இவையே போரின் இன்னந் காட்சியாம்...
 இரத்தக் காட்சி யென்முன் காணுதே...
 சித்தியைச் சுற்றிச் செந்நீ ரோடை..
 காண்கிறேன்...அந்தோ... கவலை... கவலை!...
 பாம்பும் புலியும் பார்த்தால் அஞ்சுவோம்...
 மனித மனத்தில் மமதைப் புலியும்
 பொறாமைப் பாம்பும் புகுந்துல கத்தைக்
 கொலைக்கா டாக்கும் கொடுமையென் சொல்வேன்! . . .
 மனது திருந்தினால் இனமுந் திருந்தும்,
 அகப்போர் ஒழிந்தால் சகப்போர் ஒழியும்.
 உள்ளந் திருந்தினால் உலகுந் திருந்தும்...
 திருந்துவ தெப்படி?... மருந்ததற் கென்னே?
 மருந்தா.... மகுடமா?...விருந்தா விரதமா?... 140
 அரசா, துறவா? அறியேன் கண்ணே...
 வாழ்வின் புதிரெனை மயக்குது பெண்ணே!
 இவ்வா றேங்கும் இறைவனைத் தேற்றி,
 ஞானக் கிளிமொழி நவில்லின் றாளே. 144

13. மாயா மானஸப் படலம்

இதற்கோ கலக்கம் என்னுயிர்க் குயிரே!...
 வாழ்க்கை யென்னும் வலிய புதிரை
 அவிழ்க்கும் வகையை அனுபவித் தறிந்த
 மாயா மானஸர் மாகதை கேளாய்.

இதய புரியின் இறைவ னாகிய
 மானஸ ராஜன் வாழ்க்கையின் போக்கை
 எண்ணி யெண்ணிக் கண்ணீர் வடித்தான்...
 காமம் வெகுளி கலக்க மாகிய
 தாமத வரக்கர் சாந்த மழித்துப்
 புரட்சி செய்து பொய்யிருள் பரப்பி...
 அறிவைக் கெடுக்கும் அக்கிர மத்தைக்
 கண்டு மன்னன் கலங்கி யழுது...
 வாழ்வே துன்பம், வலியத் துறந்து
 காட்டிற் கோடலே கடமை யென்று
 மாயை யென்னும் மனைவியை விட்டு,
 சித்தா ரண்யம் சேர்ந்தொரு குடிலில்
 கண்ணை மூடிக் கடுந்தவ முயன்றான்...
 வீரக் கோமான் விரக்தியைக் கண்டு...
 பகைவர் நாட்டைப் படையெடுத்த தாரே...
 அரசி தானே அரியணை வகித்துப்
 பெரும்படை கொண்டு பிறகிடப் பகைவர்
 வீரப் போரில் வெற்றி பெற்று
 மானங் காத்தாள் மாயா தேவியே!
 புறப்பகை வென்றதும், பொருளுணர் மாயை
 கணவனைத் திருத்தக் கருத்துடன் எழுந்தாள்...
 சித்த வனத்திற் சிறுகுடி லமர்ந்து
 மானஸ ராஜன் மனப்போர் புரிந்தான்.
 உடலை வெறுத்தால் உள்ளம் அடங்கும்,
 பட்டினி போட்டால் பத்தும் அடங்கும்...
 என்று மானஸன் எல்லாம் உதறிக்
 கட்டையை நீட்டிக் கல்லிற் படுத்தான்...
 சித்தப் புயல்கள் சீறி யடித்தன...
 பசியும் பிணியும் பாய்ந்து கௌவின...
 “வாழ்வையும் அறியேன்... வனத்தை யடைந்தும்
 துறவையும் அறியேன் முறையோ” வென்று
 கதறும் போது கனிநகை பூத்த
 அழகிளந் துறவி ஆங்கே வந்தான்...
 “வாராய்! துறவின் வகையைச் சொல்லாய்...”
 என்று மானஸன் ஏங்கி யழுதான்.
 “விட்டலே துற” வென விளம்பினான் முனிவன்,
 “விட்டேன் ஆடை, விட்டேன் ஓட்டை,
 விட்டேன் தண்டு, விட்டேன் குடிலை”
 என்று மானஸன் எல்லாம் எரித்து
 ஆற்றிற் சாம்பலை அள்ளிப் போட்டு
 முத்தி பெற்றேன் சித்தன்யா நென்றே
 எண்ணி ஒருகணம் கண்ணை மூடினான்,
 ஆஹா மனப்புயல் அடித்தது மீண்டும்!...
 “இன்னுமென் செய்வேன்... இளந்திரு முனியே”
 என்று கதறினான் ஏங்கிய மானஸன்...
 “விட்டலே துற” வென விளம்பினான் முனியே.
 “இருந்த குடிலையும் எரித்து விட்டேன்...
 இன்னும் பாக்கி இவ்வூன் குடிலே..
 அதையும் நதியில் ஆழ்த்தி விடுகிறேன்...”
 என்றடி வைத்தான்... எதோ பின்னே
 நின்று தடுக்க நினைவற நின்றான்...
 பிறகு தைரியம் பிறந்து தாவி
 இன்றுன் சுமையை எறிந்தேன் உடலே!
 என்று வெள்ளம் இழுத்திடச் சென்றான்!
 ஐயோ தெய்வமே... ஆருயிர் காவாய்...

20

40

கூக்குரல் எழுந்தது மூக்கினீர் ஏறவே!
 ஆற்றுடன் போரிட் டலறினான் பாவி!
 முனிவன் குதித்து, முடியைப் பற்றிக்
 கரையிற் சேர்த்துக் காத்தான் ஆளை...
 “துறவினி வருமோ?.. சுதந்தரம் வருமோ?...”
 என்று புலம்பும் ஏழையை நோக்கி
 “ஏனிக் கவலை? இயம்பாய் யார் நீ?..
 உன்கதை யறிந்தபின் ஒதுவேன் வழி” யென
 இளமுனி கேட்கவே, “இதய புரியின்
 அரசன் மானஸன் யானே; வாழ்வின்
 தொந்த விகாரத் தொல்லையைத் தாங்கேன்.
 புரட்சிப் புயலைப் பொறுக்க மாட்டேன்...
 துன்பமே கண்டு துறந்திவண் வந்தேன்.
 இன்ப விடுதலை எய்தவே முயன்றேன்..
 இன்னுந் துன்பமே என்விதி முனியே;
 நாட்டைத் துறந்தேன்; வீட்டை விட்டேன்,
 குடிவை விட்டேன் கோவணம் விட்டேன்..
 உடம்பையும் விட்டேன்.. உயிர்விடப் போனேன்..
 துறக்கும் வழியைத் துலக்காய்” என்றான்..
 “விட்டலே துற” வென விளம்பினான் முனிவன்..
 “எதையினி விடுவேன்... எளியேன் ஐயா..
 மனது நிலைக்க வழியுங் காணேன்”
 வறட்டுத் துறவால் வருபயன் காணேன்”
 என்று மானஸன் இரங்கும் போது...
 இளமுனி நன்றாய் உளந்திறந் துரைத்தான்:—
 “விட்ட லென்பது வீட்டை யன்று,
 நாட்டை யன்று நல்லுட லன்றே..
 ஆணவப் பாசம் அறவே விட்டலே...
 மனப்பற் றறுத்தலே மாசிலாத் துறவாம்.
 ஆளுக் குள்ளே அமரன் உள்ளான்.
 அவன்சுத் தாத்மன் அறிவே யானோன்—
 அவனே மனிதன், அவனே தேவன்—
 அவன் அவள் நீநான் அவைஅது வெல்லாம்.
 உடலவன் பூணும் உடையே யாகும்.
 உயிரும் அன்னோன் உயிர்ப்பே யாகும்.
 ஐம்பொறி புலன்கள் அவனுணர் கருவியாம்.
 அந்தக் கரணம் மந்திரி போலாம்.
 அவனே புருடன், அவனுறை வீடே
 இயற்கை யுடல்மன மெல்லா மாமே.
 தனுவொரு விளக்குத் தண்டினைப் போலாம்.
 உள்ளம் தகழியாம்; உணர்வே நெய்யாம்.
 சுத்தான் மாவே நித்தியச் சுடராம்.
 உயிர்த்திரி மேலே உணர்வுண் டொளிரும்
 சுத்த ஜோதியே சத்தியப் பொருளாம்.
 அதனைச் சார்ந்தே அனைத்தும் மெய்யாம்.
 துய்யதன் வீடே மெய்யெனப் படுமே...
 மெய்களின் வீடே மேதினி யாமே.
 உள்ள மட்டும் உலகுடல் உண்டாம்.
 உள்ளறி வுடனே உடலுல கத்தைத்
 தெள்ளத் தெரிந்து திருவுற வாழ்ந்தால்,
 மானிட வாழ்வு மங்கல மாமே...
 பளிங்காற் பார்த்தாற் பலநிறங் காண்போம்;
 மனத்தால் நோக்கின் மண்ணியல் பலவாம்.
 முக்குண தொந்தச் சிக்கலில் லாமல்,
 நல்லது வரினும் பொல்லது வரினும்,

சமதை யுடனே தாங்கிவென் றடங்கி
 அகமும் புறமும் ஆனந்த மாகிப்
 பிறவிப் பயனைப் பெற்றிட லாமே.
 மண்ணில் லாது மலர்களி யுண்டோ?
 பெண்ணில் லாமற் பேரா ளுண்டோ?
 கண்ணில் லாமற் காட்சியு முண்டோ?
 உடலில் லாமல் உயிர்வாழ் வுண்டோ?
 குடலில் லாமற் குடித்தன முண்டோ?
 அகத்திற் குப்புறம் ஆதார மாகும்.
 தரையே நீரைத் தாங்குவ தொப்பவே
 உள்ள பொருளை உடையது புறமாம்.
 அகம்புறக் கலப்பே இகவாழ் வாமே.
 உள்ளுணர் வுடனே உலகைக் கண்டால்,
 எப்பொருள் யானோ அப்பொருள் உலகாம்.
 சகவாழ் வென்பது சாதன நிலயம்.
 உள்ள நிலத்தை உழவுசெய் யாது,
 சும்மா போட்டுச் சோம்பி யிருந்தால்,
 பிழைப்பு நடக்குமா? உழைப்பி னாலே
 பயிர்விளை வித்தால் உயிர்களுக் குதவும்.
 அதுபோல், காணும் அகில வுலகையும்,
 அநித்தியம் என்றுநாம் அசட்டைச் செய்தால்,
 பெருநிலப் பயனைப் பெறாமல் இழப்போம்.
 ஊனுடல் பொய்யென் றுதறி வெறுத்தால்,
 உடலின் பயனை அடைந்திட மாட்டோம்.
 மகவுநோ யுற்றால் மருந்தால் ஆற்றி,
 அன்புடன் கொஞ்சம் அன்னையே போலே,
 மனநோய் தீர்த்து வாழ்க்கையைப் போற்றி
 வாழ்வாங்கு வாழலே வாய்மை நெறியாம்.
 கவலை மனத்தின் கலக்கமே யாகும்.
 அகந்தை மனத்தின் அழுக்கே யாகும்.
 இயற்கை யான்மா இன்ப மயமாம்.
 அகில வாழ்வாம் அகநா டகத்தில்
 ஒவ்வொரு வர்க்கும் ஒவ்விய வேடம்,
 இயற்கை யாகவே இருப்பதைக் காணீர்...
 இயல்பாம் வேடம் இயல்பாய் நடித்தே,
 இயல்பா யிருந்தால் இன்புற லாமே!
 இறந்ததைப் பற்றி வருந்தியென் பயனே?
 உள்ள மட்டிலும் உள்ளதைக் கொண்டு
 தன்னிலை கண்டு முன்னிலை யுலகம்
 சிவமய மான திருக்கோயி லென்றே,
 அருட்பணி செய்வோம்... அதனால் ஆன்மா
 விசால மாகும், விகாரம் ஒழியும்.
 அறிந்த சனகன் அரியணை யமர்ந்து
 புரிந்த செயலைப் புரிவது நலமே.
 ஆருல கெல்லாம் அனுபவச் சாலை.
 நமக்கியல் பான நலங்களைச் செய்து,
 பலனை ஈசன் பதத்தில் வைத்து,
 வழிபா டாக வாழ்வை வாழ்வோம்..."
 என்னும் இளமுனி இன்சொலைப் பருகி...
 "மாயா, கண்ணே நீயும் இப்படி
 உபதே சித்தாய்... உண்மை இதுவே...
 காற்றும் பாரும், கதிரும் கடலும்,
 இயல்பாய்க் கடமையை இயற்றுவ தொப்பவே...
 நமக்கேற் பட்ட நல்ல கடமையை
 அகந்தை யின்றி ஆண்டவன் பூசையாய்

120

140

160

உள்ள மட்டும் உண்மையாய்ச் செய்தால்...
 மற்றவை இறைவன் மனப்படி நடக்கும்...
 விட்டேன் எனது விநோதத் துறவை..
 மனத்துற வுடனே மன்னறம் புரிவேன்...
 மாயா என்னை மன்னிப் பாயா..
 என்று மானசன் எழுந்து நிற்கையில்
 காஷா யத்தைக் களுக்கென் றுதறி...
 இளமுனி... மாயையாய் இலகிநின் றானே!
 ஒருவரை யொருவர் உள்ளறிந் திருவரும்
 இதய புரிசென் றினிதர சேந்தி
 இகபர சுகங்கள் எய்திவாழ்ந் தாரே!

180

சுத்தன்

கண்ணே நல்ல கதையி னாலே
 உண்மைப் பொருளை உணர்த்தினை வாழி!
 சித்தந் தெளிந்தது.. தேசப் பணியே
 தெய்வப் பணியெனச் செய்வோம் வாராய்!
 தந்தை தந்த தங்க முடியைத்
 தரிப்போம்... அரியணை யிருப்போம்... எனினும்
 வறுமை மடமை வஞ்சக் கலியன்
 கொடுமை நீங்கிக் குவலயம் வாழவே
 அள்ளி யளிப்போம் ஆருயிர் வாழ்வை...
 அத்தகை வாழ்விற் கமைந்த சக்தியே!

கௌரி

ஏற்போம் பொன்முடி இருவரும் ஒன்றாய்,
 நாட்டுப் பணிக்கே நம்முயி ரீவோம்...
 எங்கே சுத்தன் அங்கே கௌரி..
 ஒவ்வொரு மூச்சும் திவ்விய சேவை..
 யோகங் கலந்து தியாகம் புரிவோம்.
 உடலும், இரத்தமும், உயிரும் உமக்கே..
 அமைதி தன்னிலும், அமர்க்கள நடுவும்
 உம்முட னிருப்பேன்.. உயிருடன் உடல்போல்;
 அன்புப் பணியில் ஆருடல் போயினும்...
 ஆத்தம சுத்தியால், அருந்தவச் சக்தியால்,
 அருவா யுதவுவேன்... உருவொன் றேந்தியும்
 வருவேன் வெற்றி தருவேன் உமக்கே!
 உருவாய் அருவாய் உமக்கென வாழ்வதே
 இன்ப மனைத்திலும் இன்ப மாவதுவே.
 “என்மன மாவதும் உன்மன” மென்றே
 சுத்த னாங்கே சொல்லும் பொழுதே,
 “வாழ்க வாழ்க. . வரம்பெறு காதலர். .
 அன்புக் காதலர் ஆருயிர்க் காதலர் . .
 உங்கள் வாழ்வால் உலகம் வாழ்” கெனப்
 பாரத முனியுடன் பார்த்திபன் வந்தான்.
 இருவரும் பெரியார் இணையடி வணங்கித்
 தத்தம துள்ளஞ் சாற்றிய பின்னர்,
 “நானை யுனக்கு நளிர்முடித் திருநாள் . .
 இன்றுனக் கினியவை இயம்பக் கேளாய் . .”
 என்றலுந் “தந்தை, இச்சை புரி”கென . .
 வணக்க முடனே மகனுந் தொடர்ந்தான்.
 பாரத முனியும் பாராள் வேந்தும்
 மன்னுயிர் காக்கும் மன்னறந் தன்னை
 இனிவரும் வேந்தனுக் கியம்பினார்; அதனை
 நாளைக்... காலை நாட்டார் முன்னே

200

220

சுத்த ராஜன் சுடர் முடி சூடிப்
பேசிய பேச்சிற் பேசிடு வோமே!

222

14. பட்டாபிஷேகப் படலம்

அங்க திர்க்கொடி ஆனந்தத் தென்றலிற்
பொங்கி யாடிப் புகழ்பெறுஞ் சித்தியில்,
மங்க லக்கதிர் மாண்புற வீசியே,
செங்கதிர் தருஞ் செல்வன் எழுந்தனன்

தன்னைத் தாங்குந் தருமக் கொடியினைப்
பொன்னைத் தாங்கும் புதுநகை வீசியே
உன்னைத் தாங்கிடும் உத்தமன் வாழ்கெனா
வன்னக் காலை மகிழ்வுற் றெழுந்ததால்

விண் விழித்தது; வேக வினைப்புவி
கண் விழித்தது; காற்றுக் குழலினிற்
பண் விழித்தது; பாண்வண் டிசைத்திடத்
தண்டலைமலர் தாங்கி விழித்ததால்.

“இறைவன் வெல்” கென் றியம்பி இனிமையாய்ப்
பறவைக் கூட்டமும் பாடிக் களித்தன.
கறவை மாடுகள் கட்டறத் துள்ளின;
நறவை யூற்றின நாண்மலர்க் கூட்டமே!

பரம சுந்தரி பார்வதி பூமகள்,
வரம ருள்கலை வாணி யிலக்குமி,
அரம களிரும் ஆர்கலி போலவே
குரவை யாடினர் கொங்கை குலுங்கவே.

20

அரசன் வாழ்கென் றரிய கவிகளின்
குரலி சைத்த: குழலுடன் வீணையும்
சரள நல்லிசை தந்தன; மங்கல
முரசொ லித்தன மூரி முழக்கெனா.
அணிகள் ஆடும் அழகிய சித்தியின்
மணிகள் ஆடின; மந்திர மார்த்தன;
வணிகச் செல்வமும் வாட்படை வீரமும்,
பணிக ளேந்திப் பரபரத் தாடின.

அவனி மாந்தர் அரசனைப் போற்றியே
பவனி வந்து பஜனைகள் செய்தனர்;
தவம் பலித்தது சத்தியம் வென்றது,
நவயு கச்சுடர் நாடிய தென்றனர்.

திரும்பு மெத்திசை சித்தியை நோக்கினும்,
மருங்கெ லா,மனை வாயில்க ளெங்குமே
கரும்பு வாழை, கமுகிள நீர் பனை
அரும்பு பூக்கள் அணிநகை செய்தவே!

பொன்னும் பூவும் பொலிமணி யாரமும்,
மின்னி வில்லிடு மெல்லிடை மாதாரர்,
அன்னங் கிள்ளை யணிமயில் கற்பகம்
என்ன மங்கலம் ஏந்தி நடந்தனர்.

40

வீறு மிக்க விறலணி வீரர்கள்,

நூறு நுண்கலை நுட்பம் விளங்கிடும்
பேறு மிக்க பெருந்திருத் தாங்கியே,
ஏறு போலத் தலைநிமிர்ந் தேகினார்.

தேரில், முத்துச் சிவிகையில் ஏறியே
பாரின் மன்னர் பரிசுடன் வந்தனர்,
வீரர் யானையில் வேகப் புரவியில்,
பேர ருவிப் பெருக்கெனப் போந்தனர்.

திருமுடி மண்டபம்

மன்னன் வாழ்கென வாழ்த்தி யனைவரும்,
பொன்னின் மாமணி மண்டபம் புக்கதும்,
அன்னன் னாருக் கமைந்த நிலையிலே
அன்னன் னார்முறை யாக வமர்ந்தனர்.

வச்சி ரத்தின் வளைவுகள் ஏந்திய
பச்சை நீலம் பவள மிழைத்ததூண்,
மெச்சு நற்கலை மேவிய பொற்சுவர்
உச்ச மாமணி ஓங்குயர் கோயிலே.
கோம ணிச்சபை கொண்ட அரியணை,
தூம ணிகள் சுடரவிண் மீனென
மாம யில்வடி வாகி, மனங்கவர்
தாம ரைத்தவி சேந்திய தானமே.

60

பரத னார்முதற் பாரத மன்னவர்
அரத னமுடி தாங்கி யறத்தினை
விரத மாக வியனுறக் காத்ததிச்
சரத மாகிய தங்கத் தவிசிலே...

முதுந லத்தையும் முன்னுல கந்தரும்
புதுந லத்தையும் பொன்னெனப் போற்றிய
சதுரர் ஆண்டு தழைத்த பழம்பெரும்
பொதுந லப்புகழ் பூண்ட தவிசிதே.

தரும் தேவதை தாங்கும் அரியணை,
கரும் வீரர்கள் காத்தசிங் காதனம்.
திருவி னோங்கிய தீரர் உயிர்தரப்
பெருமை கொள்பலி பீடமி தென்னுவாம்...

இத்தகை யிசை யேறிய பீடத்தில்,
சத்தியன் கரந் தாங்குசெங் கோலையே
சுத்த னேந்திச் சுடர்முடி சூடிட
ஓத்த வேளைவந் துற்றது காண்மினோ!

சுத்த கௌரியர் எழுந்தருளல்

மங்கல மறைக ளோத, வாத்தியம் பலமு முங்கப்
பொங்கிய உவகை தூண்டப் புண்ணியப் புனலில் ஆடி,
தங்கமு மணியும் பட்டுந் தாமமும் அணிந்து சுத்தன்
மங்கல மனைவி யோடு மரகதத் தேரில் வந்தான்...

80

கற்பனை கடந்த வீரக் கதிர்மணி யழகன் றன்னைக்
கற்பகப் பூங்கொம் பேந்துங் கனகமா மயில னானை,
“அற்புதம்”, என்று போற்றி ஆடவர் மலர்சொ ரிந்தார்.
கற்புள மாதர் பாடி ஆலத்தி காட்டி னாரே!

பொங்கிய உவகை பூத்த பொதுஜனம் வாழ்த்தெ டுக்கத்

பாரத சக்தி இரண்டாவது பாகம்

திங்களார் கடலைப் போலச் செயசெய முழக்க மோங்க,
மங்கல வாத்தி யங்கள் வழங்கினல் வரவு கூறச்
சங்கின முழங்கச் சுத்த கௌரியர் சபைக்கு வந்தார்.

அரசன் கோலங் கண்டு சபை மகிழ்வுறுதல்

சுடர்பெறு மைந்தன் கோலங் கண்டதுந் தூய பெற்றோர். . .
உடல் சிலிர்த் துவகைகூற உளமெலாம் பேரின் பத்தின்
கடல்மடை திறந்து பாயக் கண்மலர் களிதேன் சிந்தப்
படபடத் தன்பு பொங்கும் பரவசங் கொண்டார் மாதோ!

சத்தியன் மகளை அணைத்து வரவேற்றல்

துங்கமா மலையைப் போலே தோளையர்ந் துவகை விம்மத்
தங்கமாப் புதல்வன் றன்னைச் சத்தியன் மகிழ்ந்து போற்றி,
“நங்குல மணியே, சித்தி நாயகா வாழ்க!” வென்றே
செங்கையா லணைத்து வீரச் செல்வன்மார் பளந்தான் மாதோ!

அரியணை வகித்தல்

தாயினை வணங்கித் தந்தை தாளினைப் பணிந்து, தன்னைச்
சேயென வளர்நல் லாசான் சேவடி பணிந்து, மற்றும்
நேயங்கொள் சித்தி மானை நீதியிற் சிறந்தார் தம்மைத்
தூயனுந் துணைவி யோடு தொழுதணை யேறி னானே... 100

வேந்தர் மாலை சூட்டல்

குஞ்சர நடையினானும் குலவன்ன நடையி னாளும்
அஞ்சுடர் மணிகள் வீசும் அரியணை யேறும் போதே,
நெஞ்சுயர் ஆர்வம் விம்ம நீண்மலர் மாரி பெய்து,
செஞ்சுடர் மாலை சூட்டி, ஜெய ஜெய வென்றார் வேந்தர்!...

“ஓவ்விய வேளை” யென்று பாரத முனிவன் ஓதத்
திவ்விய கீத மார்க்கத் தேவரும் ஆசி கூற,
செவ்வரி படர்ந்த கண்ணான் சித்தியை ஆண்ட மன்னன்,
அவ்வவை அடங்கிக் கேட்க ஆர்வங்கொண் டினைய சொன்னான்

சத்தியன்

தங்குயிர்க் குலத்திற் கெல்லாந் தயாபர மூர்த்தி யாகி,
எங்குல தெய்வமாகி, இப்புவிக்க கோயி லுக்கு,
மங்கலப் பணிகள் செய்ய மதித்தெம்மை அருளி னாட்டும்
துங்க மாம் சுத்த சக்தி துணை நலம் போற்று வோமே! . .

புண்ணிய பூமி மக்காள், புலவர்காள், அமைச்சர் காளென்
வெண்மதிக் குடைக்கீழ் ஓங்கும் வேந்தர்காள், சாந்தச் செல்வீர்,
திண்மன ஓழியர்காள், சித்தியின் செங்கோ லாட்சி,
எண்பதாண் டுகளாய்த் தாங்கி இயல்புற நீதி காத்தேன்....
திருவரு ளாலே இந்தத் திவ்விய மைந்தன் வந்தான்;
குருவருள் பெற்றான் செய்ய குணமலை யான தூயன்.
பொருவறு வீரன்; இந்தப் புண்ணிய பூமி வாழுந்
தருமமே யனையான்; ஞான சாகரன் கௌரி நாதன்!... 120

நாசஞ்செய் கலியை வீழ்த்தி நாட்டிடப் புதுயு கத்தைத்
தேசஞ்செய் தவத்தால்வந்தோன்... சித்தியின் சிகர ஜோதி.
நேசஞ்செய் அன்பருக்கு நிகரிலாத் துணைவன்; செல்வி
வாசஞ்செய் மார்பன்; அன்னோன் மன்னவன் ஆவான் இன்றே.

எண்ணமுஞ் செயலுஞ் சொல்லும் ஈகையும் அருளும் இந்த
மண்ணில மாந்தர் வாழ மாசிலாப் பணிக ளாக
நண்ணிய கரும வீரன், ஞானத்திற் பெரிய தீரன்,

புண்ணியக் குரிசில் உங்கள் புரவல னானான் மாதோ!

கதந்தரும் அரக்கர் சேனை காடெனச் சூழ்ந்த போதும்,
மதந்தரு மவர்செ ருக்கை வாளினால் வெட்டிச் சாய்ப்பான்
இதந்தரும் தவத்தி னாலும் இரத்தத்தைச் சிந்திடாமற்
சுதந்தரந் தருவான் கெளரி காந்தனாம் சுத்த வேந்தன்

இந்திரன் போன்ற தீரன், இவனுக்கென் இறுதி நாளில்,
முந்தையர் வழியே வந்த முடியுடன் கொடியுங் கோலுந்
தந்தனன்; பொதுஜ னத்தின் சம்மதம் அதுவே யாகும்,
மந்திரக் கிழவ ரெல்லாம் மதித்தநன் முடிபி தாமே.

முன்செய்த தீர்மா னத்தின் முறைப்படி மகனை இன்றே
மன்செய்து நானும் என்றன் மனைவியு மகிழ்வோம் என்றே
பொன்செய்த மகுடஞ் செங்கோல் பொலிகதிர்க்கொடியுந்தந்து
மின்செய்த முறுவல் காட்டி முனிவனைவிரும்பிப்பார்த்தான் 140

முடி சூட்டல்

பாரத முனிவன் ஆங்கே பரிசுத்தக் கைக ளாலே,
பூரண மகுடம் வாங்கிப் புண்ணிய மலர் சொரிந்து,
ஆரணம் ஓதி, ஈசன் அருளினைப் போற்றி செய்து,
பேரணி மன்றி லுள்ள பெரியவர் ஆசி பெற்றான்.

அலைகடல் போல வேத கீதங்கள் ஆர்க்க, ஆர்க்க,
விலையிலா மணிப தித்து வியனுறப் புலவர் பொன்னின்
கலையெலாந் துலங்கச் செய்த கவின்முடி கெளரி சுத்தன்
தலையினிற் சூட்டி ஆசான் 'சயசய' முழக்கஞ் செய்தான்....
கொழுமணி நிலவ நாப்பண், கோகினூர் வைரம் வைத்த
செழுமணி மகுடந் தாங்குஞ் செம்மலைப் பார்த்துப் பார்த்து,
முழுமன முவகை தூண்ட முறைமுறை அமைச்சர், மன்னர்
தொழுதனர் "சுத்த ராஜன் சுபமுற வாழ்க" வென்றே....

ஆழிசூழ் உலக மெல்லாம் அன்புடன் அறமும் ஓங்கத்
தோழமை கொண்டு மாந்தர் சுதந்தரந் தழைத்து வாழ,
வாழிய சுத்த ராஜன் வாழிய கெளரி ராணி,
வாழிய சித்தி மன்னர் வழிவழி வாழ்க மாதோ!

ஆசிகள்

தண்மலர் பொழிந்தன; தரள மாலைகள்
எண்ணில பொழிந்தன; இசைபொ ழிந்தன.
கண்மலர் பொழிந்தன; களிது ளக்குறப்
பண்மலர் பொழிந்தன பாலுந் தேனும்போல்!....

160

வெல்கநம் வேந்தென வீரர் ஆர்த்தனர்,
நல்லிசைப் பாவலர் நன்றி சைத்தனர்;
செல்வரும் அரசருந் திரைக ளீந்தனர்;
பல்வகைத் தானங்கள் பரந்த வெங்குமே!

பொதுஜன மகிழ்வுரை

இல்லற மறிந்தவன்; இனிய வாழ்வுசேர்
நல்லற மறிந்தவன்; நாட்டை யாண்டிடுந்
தொல்லற மறிந்தவன்; சூரன் வீரன்; செஞ்
சொல்லற மறிந்தவன் சுத்தன் வாழ்கவே!

காலத்தை யறிந்தவன்; காலம் வேண்டிய
கோலத்தை யறிந்தவன்; குறைகள் போக்கியே
ஞாலத்தைத் திருத்திடு ஞான வீரனாம்

மாலொத்த கருணையம் மன்னன் வாழ்கவே!

நவையறு கேள்வியன், நல்ல நூல்களின்
சுவைகளைத் துய்த்தவன், சொல்லைச் செய்பவன்,
அவைகளுக்க கணிகல மான பண்டிதன்;
புவியினும் பரவிய புத்தி மிக்கவன்.

அருந்தவச் செல்வரின் ஆசி பெற்றவன்;
பெருந்தவ முயன்றவன்; பிறருந் தானெனுந்
திருந்திய சிந்தையன்; தேச சேவையே
பொருந்திய தவமெனப் புரியுந் தீரனே. 180
வெங்குல வரக்கரை வீழ்த்தி வென்றவன்;
சிங்கத்தின் வீரமும் சித்தர் உள்ளமும்,
பொங்கிய பூரணப் புலவன்; இன்னவன்
எங்களுக்க கரசெனின் இன்ப மென்சொல்வோம்...

இவைபொது ஜனங்களின் இதய வாக்கென
நவையறு மந்திரர் நவிலக் கேட்டதும்,
அவையினில் உள்ளவர் அகம கிழ்ந்தனர்;
அவரவர் திருமுடி யடைந்த தொப்பவே! 188

15. சுத்த வாசகப் படலம்

மூரி போன்று முழங்கு சபையினர்
ஆர வாரம் அடங்கி அமர்ந்ததும்,
சூரியச் சூடர் போலநம் சுத்தனும்
சீரிய பல செப்ப வெழுந்தனன்.
எல்லாம் வல்லவன் இறைவன் ஒருவனே.
எல்லா வுலகும் இறைவன் ஆலயமே
உயிர்க்குலம் இறைவன் உடலென லாமே.
அவனை முற்றிலும் அடைக்கலம் புகுந்து,
தந்தையுந் தாயுந் தந்தநல் லரசை,
அந்தண் முனிவர் ஆசியைப் பெற்று,
மந்திரிக் கிழவர், மகிதல மக்கள்,
சம்மதம் பெற்றுச் சான்றோர் நாட்டும்
அறவழி நாட்டை ஆளப் புகுந்தேன்.
ஆட்சி யென்பது மாட்சிமை கொண்ட
பொதுநலத் தொண்டெனப் புகலுவ தாமே.
அரசன் வருவான், அரசன் போவான்,
அரசும் குடியும் அறமும் நிலையாம்.
என்னுயிர் மக்காள், என்னர சாட்சியில்
மன்னன் பொதுஜன மனமே யாகும்.
நெருங்கிரு குன்றென நீண்டுயர் தோளால் 20
எந்தை தாங்கி யிசைபெறும் அரசில்,
இன்னும் இன்னும் இன்புற நீங்கள்,
செங்கோல் செலுத்தலே சிறப்பெனக் காமே.
அறிவிற் சிறந்தீர், அன்பிற் சிறந்தீர்,
பெரியீர், உங்கள் உரிமையை மதித்தே
நாடே எனது வீடென மதித்தே,
நிறைநல மோங்க முறைவகுத் தாளும்,
ஆர்வங் கொண்டேன், அருந்துணை தருவீர்.
கள்ளுங் கவறும், கற்பின் அழிவும்,
கொலைவளர் ஊணும், விலைமகள் வாழ்வும்,
சாதிப் பித்தமும், சமய வெறிகளும்,
இடம்பக் கூத்தும், இரணியச் செருக்கும்,

அடிமைத் தனமும், கொடிய வறுமையும்,
மடமைப் பிணியும், மாற்றார் தொல்லையும்,
வஞ்ச நரிகளின் இலஞ்ச வலையும்,
இந்த நாட்டில் இல்லா தாக்குவேன்.
அன்புப் பெருக்கால், ஆன்மநே யத்தால்,
ஒற்றுமை யோங்கி ஒருகுல மாகவே
மக்களெல் லாரும் வாழச் செய்வேன்.
மக்களெல் லாரும் மகிழ்ச் செய்வேன்.
ஒற்றுமை நாட்டின் உயிரே யாமே!
கல்வி யறிவே கண்ணென லாமே!
எண்ணும் எழுத்தும், இவ்வுல கறிவும்,
ஒருகைத் தொழிலும் ஒவ்வொரு வர்க்கும்,
இனாமாய் உதவுதல் என்முதற் கடனே.
அவரவர் புலமையை அளவறத் தூண்டி,
கலைகளைப் போற்றிப் புலவரைப் போற்றி,
உலகெலாம் ஞான ஒளிபெறச் செய்வேன்.
ஒவ்வொரு கையும் உழைத்தே உண்ண
வேலை வகுப்பேன், வேலையின் பயனை
அவரவர் முறைப்படி அனுபவிப் பாரே.
எனது குடைக்கீழ் எந்த உயிரும்,
பட்டினி கிடக்கப் பாரேன், கேளேன்.
உலக மக்கள் உண்டதன் பிறகே
மணிய டித்ததும் மன்னன் உண்பான்.
உலக மக்கள் உடுத்த நாளே
ஆடைகள் வாங்கி அரசன் அணிவான்.
பிச்சைப் பிழைப்பும் கொச்சை நினைவும்
அச்சப் பேயும், அடிமை விலங்கும்,
மனிதனை மனிதன் மதியாச் செருக்கும்,
ஒருவர் உணவை ஒருவர் பறித்தலும்,
நோவினைச் செய்யும் தீவினை யாமே...
குடிகளின் இன்பமே கொற்றவன் இன்பம்,
குடிபடுந் துன்பமே கோவுறுந் துயராம்.
சுயநலம் வஞ்சச் சூழ்ச்சிக் கிடமாம்.
அடக்கு முறைகள் ஆத்திரம் மூட்டும்
பொய்கோள் பொறாமை புரட்சியைக் கிளப்பும்,
குடிகளின் உள்ளக் குறைகளை யறிந்தே,
கையென உதவிக் கண்ணென மதித்து,
நடுநிலை யாட்சி நடுவெதன் கடனே.
அன்பே அரசின் ஆணிவே ராகும்.
வாளினும் அன்பே வலிமை யுடையதாம்.
ஆருயிர் வாழ்க்கை அன்பே யானால்,
கலியன் இருக்கக் காரண மேனோ?
அன்பிலாக் கொடியரின் ஆணவச் செருக்கே,
அருளிலாத் தீயரின் ஆசைப் பிணியே,
இகலாய்ப் பெருகி இன்னல் செயுமே.
அன்பே ஆக்கம், அன்பே நோக்கம்
அன்பே என்றன் ஆயுத மாமே.
மன்னுயி ருடலே என்னுயி ருடலாம்.
எந்த வேளையும், எந்த வுயிரும்,
மணியை யடித்தால், மன்னன் விரைந்து
வழக்கைக் கேட்டு வருத்தந் தீர்ப்பான்.
அமைச்ச ருடனே ஆராய்ந் துடனே
குறையைக் களைவான்; குலமுறை யிதுவே.
சிறியரென் றெவரையுஞ் சிறுமை செய்யான்;
பெரியார் சொல்லைப் பேணி நடப்பான்

40

60

80

களைகளை யெல்லாங் களைந்து, செழுமைப்
பயனே மிகுந்த பயிர்களை வளர்ப்பான்.
மாற்றார் மனதை மாற்றப் பார்ப்பான்,
கூற்றே யாகிற் கூற்றெனப் புடைப்பான்,
புதர்ப்புலி போன்று பொல்லன செய்யும்
அதர்மப் பேய்களை அழிக்கக் கூசான்,
மனிதனைத் தேவனாய் மாற்றுங் குணங்களை
வளர்த்தலே இந்த மன்னவன் கருத்தாம்.
காட்டு விலங்கினுங் கடைக்குணக் கலியரை
வேரோ டழித்தலே வீரர் கடமையாம்.
குடிலிற் புகுந்த கொடுவிடப் பாம்பைத்
தடவிக் கொடுக்கும் தயவினை வேண்டேன்...
நச்சுப் பாம்பை நலித்தலே கடனாம்...

100

பாம்பினுந் தேளினும் பாயும் புலியினும்
கொடியரைப் புடைத்துக் குவலய மாந்தர்
பயமற வாழவே படைத்திறல் சேர்த்தேன்.
அதர்செயும் பகைவன் அதர்ம வெறியன்
அசுரப் படையுடன் அமாக்களஞ் செய்வான்;
ஆயுதப் படைகள் ஆயிரந் திரட்டி
எதிரியை வீழ்த்தி இந்தநந் நாட்டில்,
அன்பும் அறமும், அருளான்ம வாழ்வும்
பண்புட னோங்கப் பணிபுரி தற்கே
தருமக் கொடியைத் தாங்குகின் றேனே...
முன்னோர் தந்த பொன்னார் கொடியிது
தந்தை யளித்த தருமக் கொடியிது;
விண்சுடர் பொலியும் வெற்றிக் கொடியிது;
கணக்கறு வீரர் காத்த கொடியிது;
மன்னுயிர்க் கின்பமே வழங்குங் கொடியிது!
அறத்தைத் தாங்கும் அருட்கொடி யிதனை
மங்கல மான மணிக்கொடி யிதனை,
சக்தி மிகுந்த சக்கரக் கொடியை,
புண்ணிய பூமி புகழ்பெற நாட்டிக்
கண்விழித் திருந்து காவல் புரிவோம்.
இந்தக் கொடிக்கீழ் இருக்கும் மக்கள்
எல்லா நலமும் எய்தி வாழவே,
கடமை காக்கக் காவல னானேன்....
ஈன்றோர் மனமும், சான்றோர் மனமும்,
மக்கள் மனமு மிக்கவு மகிழ்ச்
செங்கோல் செலுத்தித் தேசப் பணிசெய,
சுத்த ஓம் சக்தி துணைதந் தருள்கவே !

120

பண்கெழு வேந்தன் பேச்சைப் பருகிடத் தெவிட்டா மன்றம்,
கண்களே யிமைக்க வில்லை... காதுகள் சலிக்க வில்லை...
விண்கதிர் செலுத்துங் காலப் புரவியும் விரைய வில்லை...
திண்ணுயிர்ச் சிலைகள் போன்று திகழ்ந்தது மகிழ்ந்த தம்மா!

ஏனினிப் பகைவர் கொட்டம், ஏனினிச் சாதி பேதம்,
ஏனினி அதர்மக் கொள்ளை. . எவரையார் அடிமை யென்பார்?
ஊனுயிர் உலவுங் கோயில், உள்ளது கடவு ளொன்றே . .
மானிடம் அமர வாழ்க்கை வாய்ந்திடும் மன்ன னாலே....

அச்சமொன் றில்லை; எம்முன் அன்பென வந்த மன்னன்,
இச்சையைப் புரிவோம்... இங்கே ஏழைகள் யாரு மில்லை;
நச்சிடும் பந்த மில்லை, நரகெனுஞ் சிறுமை யில்லை...
உச்சமாம் அறிவி னோங்கி உலகெலாம் வாழு வோமே!...
துயர்களை யழித்தான் மக்கள் சுகமுறத் தரும வெற்றி

உயர்வுறக் கருணை யாலே உயர்த்திய கொடியைப் போற்றி 140
அயர்வறத் தொண்டு செய்வோம்... அன்பினால் எந்த நாளும்
சயசய சுத்த வென்றே சபையினர் எழுந்தா ரம்மா!
நாளெலாம் விருந்தே; அந்த நாளெலாந் தான மாரி;
நாளெலாம் ஆடல் பாடல் அரங்கமே... சுத்தன் ஆண்ட
நாளெலாந் தரும தேவி நகைமுகம் பொலிந்தாள்; வீரர்
தோளெலாம் வாகை மாலை சுமந்தன வெற்றி யோங்கி...

வாழ்கநம் சுத்த ராஜன், வாழிய சுத்த ராஜ்யம்...
வீழ்கவெம் பகைக்கு லங்கள், வெற்றியே நாளும் ஓங்கி
வாழ்கநந் தீரர் கூட்டம்...வரம்பிலாக் கடவுள் போலே
வாழ்கசுத் தான்ம நேயச் சுடரொளி வைய மெல்லாம்!.... 150

16. நன்றி யுரைத்த படலம்

வந்த காரிய மானதும் வரமுனிக் கணங்கள்,
பந்த மற்றவர், தவவினை பயின்றிட வேண்டி,
நந்தி யாதிய நாதர்கள் ஆதியி லிருந்த
கந்தரந் திகழ் இமாலயக் காள்செல வுந்தார்.

சங்க மோங்கிய முனிவரர் தலைவனாம் சாந்தன்,
இங்கு சத்தியன் இந்திரை யிடம்விடை பெற்றே,
மங்க லம்பெறு மனையென மாநிலம் வகிக்கும்
துங்கச் செல்வியும் சுத்தனு நலமுறச் சொல்வான்:—

அருமைச் செல்வியே, அருட்பெருந் தூயநல் லரசே,
திரும ணத்துடன் செயமுடி புனைந்ததுங் கண்டேன்;
இருவ ருக்குமென் ஆசிகள் ஈந்தினி யிமயம்
மருவி மாதவந் தொடருவேன் மாணவ ருடனே...

சொன்ன சொல்லினைத் துகளறச் செயலிலே துலக்கி,
மன்னர் மன்னவ மாண்புறு சுத்தநின் னாட்சி
இன்னு யிர்க்கெலா மினிதென வியம்பலு மிகையே—
அன்னை தந்தையர் அன்பினுக் குரையள வாமோ?

உனது நன்மையே உயிரெனக் காத்துனைப் பிரியாள்
எனது செல்வியின் இச்சைகள் பலித்தன வினிதே;
மனது கூடிய மங்கல மனையறம் புரிந்து,
புனித கௌரியர் வாழ்வதும் புலனுறக் கண்டேன். 20

கண்ணி ரண்டெனக் காசினி வாழ்வினி லிணைந்தே
பண்ணு டன்சுதி யெனவளர் பான்மையைப் பார்த்தேன்.
பெண்ணும் ஆணும் பெருமையைப் பேசிடக் கண்டேன்.
எண்ண மோங்கிய சீல்காள், இசைபெற வாழ்வீர்!
தரைசெ ழித்திடுந் தண்முகில் வழங்கிடத் தபனன்
திரை முகப்பது போலவே திறையிறை சேர்த்து,
வரையி லாத்தொழில் வளர்த்துவெவ் வறுமையைத் தீர்த்தே
கரையி லாக்கலை பரப்பிடுங் கருத்தையுங் கண்டேன்.

கல்வி யூட்டினை, கருத்துடன் கைத்தொழி லீந்தாய்;
நல்ல வீரரின் சேனையை நாட்டினை; மாந்தர்
சொல்லுஞ் செய்கையுந் தொடர்புறத் துலங்கிடச் செய்தாய்;
இல்ல நத்தினை யியல்புற வளர்த்தனை யிசையோய்!

புலவர் கல்வியைப் போலவே பூவையர் கற்பைப்
பொலிவு றுத்திடப் போற்றினை; புனிதசன் மார்க்கம்
இலகச் செய்தனை; இன்னுயிர் உன்னுயி ரெனவே

நலம்பெற் றோங்கிட நாட்டினுக் குதவினை நல்லோய்!

அச்ச மற்றனர்; அதர்மத்தை வெறுத்தனர்; அறிவின்
உச்ச முற்றனர், ஊருக்கு வாழ்ந்திட வுவந்தார்;
துச்ச மாகிய கலியினைத் துகைத்திடத் துணிந்தார்;
பட்ச மாகநீ பணிசெயும் பாரத வீரர்.

40

கள்ள மற்றனர்; கரந்தெழு புரட்சிக ளற்றார்!
உள்ள முன்னுடன் ஒன்றினர் உன்னுயிர் மக்கள்;
அள்ள மன்புடன் ஆண்மையும் கொண்டுன தரசை
முள்ள கற்றிநன் முளைசெழித் தோங்கிட முயன்றார்.

உண்மை யாத்தும நேயத்தில் ஒன்றிய வுலகும்,
வண்மை மிக்கநல் வளம்பெறு மன்னன்செங் கோலும்,
ஒண்மை மிக்கநல் லொழுக்கமும், வீரமும் ஓங்கும்
திண்மை யானவன் னாட்சியைத் தேவரு மதிப்பார்.

வன்றவத் தொழில் வாய்ந்தவென் மாண்பினைக் காத்தாய்,
என்றவத் திருக் கெளரியை அரசியாய் ஏற்றாய்;
இன்றிம் மாநில மினிதுற வாழ்வெலாம் ஈந்தாய்;
நன்றி நன்றியெந் நாளுநல் லறந்தரு நண்பா!

இற்றை நாளிலுன் னாட்சியால் இன்புறும் உலகைக்
கற்றையங் கதிர்ச் செல்வனைக் கெளவிடும் இருள்போல்,
சுற்றி வெங்கலி சூழ்ந்திடச் சூழ்வதை யறிவாய்;
பிற்றை நாளுறு பெருஞ்செயல் பேசிய தறிவாய்.
அந்த நாளினுக் காகிய நன்மைகள் அனைத்தும்,
வந்த மைந்திட மாதவக் கனலினை வளர்க்க,
முந்தென் மாணவ முனிவரை யிமாலய முடிக்கே
இந்த நல்லநாள் அழைத்துடன் ஏகிடு வேனால்.

60

பதியின் சக்தியைப் பதின்மடங் காக்கியென் பாவை
மதி மிகுந்தநின் மனைக்குறு மங்கலந் தருக!
நதி வளஞ்செயு நிலத்தினைப் போலவே நாட்டைத்
துதி மிகுந்தொளிர் நீதியே சூழுக நிறைவே!

சுத்தன்

முன்னரே செய்த முடிபிது முனிவருக் கரசே,
உன்னருஞ்செய லாக்கத்திற் கெதிரெதும் உரையேன்.
என்னினும் எமக்கித்ததி சக்தியீந் துயர்த்தும்
உன்னரும் உப தேசத்தை உளமுந் துரைப்பாய்!

சாந்தன்

என்று சுத்தனுங் கெளரியும் வணக்கமோ டிசைக்க,
“நன்று நன்றுரை நன்றியோ டுரைக்குதுங் கேளாய்.
அன்று கண்டதும் ஆரிய ராமனை யறிந்தாய்;
இன்று கண்ணனைக் கீதையை யினிதுநீ அறிவாய்...

கண்ணன் வாழ்க்கையும் கீதையுங் காசினிக் கெல்லாம்
திண்ண மாநலஞ் செய்திடுந் தீரவாழ் வளிக்கும்;
உண்மை யன்பரும் வீரரும் உம்முடன் கேட்கும்
வண்ணஞ் செய்” கென வரமுனி வழுத்தினா னாங்கே...

சித்த மென்றுடன் சித்தியின் கோமுடிச் செல்வன்,
உத்தமன் உப தேசத்தை ஊரெலாங் கேட்கச்
சுத்த மாகிய சூழலைச் சுடர்பெற வமைத்தான்

மெத்தவும் ஒலி பெருக்கிடும் விசைகளு மிணைத்தே. 80

வீரர் வித்தகர் வேந்தர்கள் விரும்பிய சனங்கள்
பூரணத் தவ முனிவரின் பொன்னுரை பருகப்
பேர வாவுடன் பேச்சற வமர்ந்தனர்; அரசன்
ஆரஞ் சூட்டினன்; சாந்தனும் அருண்மொழி பூத்தான்.

சுத்த கௌரியின் சுருதியாழ் சொல்லிசை தழுவ,
மத்தளஞ் சுர கெத்துடன் மழலைபோற் கொஞ்ச,
பத்தர் பேரின்பம் பருகிடப் பாவனக் கண்ணன்
உத்தமச் சரி தத்தினை முனிவரன் உரைத்தான். 88

17. கண்ணன் படலம்

தேனொடு பாலுங் கண்டுந் தீங்கனி ரசமுங் கூட்டி,
வானவர் அமுதும் பெய்து, வாணிலாத் தென்றல் வீச
மேனகை யரம்பை மாதர் மென்கர முதவ, நாளும்
பானஞ்செய் சுகமும் தெய்வ பக்தியின் சுகம தாமோ?

மகவினைத் தந்தை கூவ மரமெலாம் “ஏன்ஏன்” என்ன
அகண்ட்பரம் மைக்கி யத்தில் அதுமய மாக வாழ்ந்த,
சுகமுனி பரிட்சித் திற்குச் சொல்லிய கண்ணன் காதை,
தகவுடன் கேட்டார் உள்ளஞ் சச்சிதா னந்த மாமே!

வெய்யவா ளரக்கர் மீண்டும் வேந்தரென் றுருவந் தாங்கிப்
பொய் சினங் காமம் வஞ்சம், போர்மத வெறிக ளேறித்
தெய்வநிந் தனைகள் செய்து, சேனையின் பலத்தி னாலே
வையக மாந்த ரஞ்சி வருந்திடக் கொடுமை செய்தார்!

எங்குமே அசுர மாயம்! எங்குமே போராட் டங்கள்!
எங்குமே இரத்த வெள்ளம்! எளியரின் கூக்கு ரல்கள்!
சங்கடந் தாங்கி டாத சகமெனும் காம தேனு
மங்கல நாத னுக்கு மனத்துயர் கூவிற் றம்மா!

மண்ணிலம் வாழ யோக மாயையால் அவதரித்துப்
புண்ணியங் காத்துத் தீய புல்லுரு விகளைப் போக்கி,
எண்ணரு மன்பர்க் கின்பம் ஈந்தவன் உலகம் போற்றும்
கண்ணனாம்; அவன் செயல்கள் கரும்பினு மினிப்பதாமே! 20

முதுகுல மாகி, நல்ல முறையுடன் கடவுள் போற்றும்
யதுகுல மதனைச் சூர சேனனாம் இனிய மன்னன்
மதுரையில் ஆண்டான்; அன்னோன் மகன்வசு தேவன் என்பான்;
புதுமணப் பவனி வந்தான் புனிதத் தேவகியோ டாங்கே!

போசர்கோன் உக்ர சேனன் புதல்வனாம் கொடிய கஞ்சன்,
ஆசையாய் வதுவ ரர்கள் அமர்ந்ததே ரோட்டும் போது,
“மாசுறு கம்ஸா வுன்னை மணமகள் எட்டாஞ் சேயே
நாசஞ் செய்வா”னென் றாங்கோர் நாதமொன் றெழுந்த தம்மா!

பிறக்குமுன் பகைவன் தாயைப் பிளந்துயிர் குடிப்பேன் என்று
கறுக்கொண்டு வாளை வீசங் கம்லனைத் தடுத்துத் தேவன்,
வெறுக்கொண்ட கொலையேன் சேயை

விடுவனுன்னிடமே யென்ன
மறுக்கொண்ட மனது மாறி, மாநகர் வந்து சேர்ந்தான்.
தேவகி மகனை யெண்ணித் திகைப்பினால் அரக்க னாகித்
தாவிச்சென் றரசைப் பற்றித் தந்தையைக் கொடுமை செய்து,
தேவனைத் தேவி தன்னைச் சிறையினி லடைத்தன் னாரின்
ஆவியின் அரிய சேய்கள் அறுவரைக் கொலைசெய் தானே.

உற்றஏ முாங்க ருப்பம் உரோகிணி வயிற்றிற் கேறி,
மற்றது பலராம் என்னு மாண்புறு மதலை யாக,
அற்றைநாள் யசோதை யான ஆயர்கோன் மனைவிதானும்
பெற்றனள் மாயை யான பெண்மக வருளி னாலே.

பூவெலாம் உவகை பொங்கப் புண்ணியர் உளஞ்சி லிர்க்கத்
தேவர்கள் ஆசி கூறத் திருவிலி யரக்கர் சோரத்
தேவகி எட்டாஞ் சேயைத் திவ்வியக் கருவு யிர்த்துக்
காவலின் கடவுளைத்தன் கைகுவித் திறைஞ்சி னாளே:—

“உண்மையே உருவ மாகி, உண்மையே உள்ள மாகி,
உண்மையர் உண்மை யாலே உண்மையாய் உணரப் பெற்றாய்
உண்மையே போற்றி வாழும் உன்னடி யாருக் கென்றும்
உண்மையே வெல்லு மென்னும் உறுதியை யளித்த மெய்யா!

வெம்மையே செய்வா ருள்ளும் வீற்றிருந் தவரை மாற்றி,
நன்மையே செய்யு நண்பா, நானெனு மகந்தை யின்றித்
தம்மையே தந்த வர்க்குத் தன்னையே தந்த வள்ளால்,
மும்மையா முலகுக் கெல்லா முதலிடை கடையு மானாய்...

கண்ணினிற் காண்பாய் நீயே; காணுல கெல்லா நீயே,
எண்ணுறு புத்தி தன்னில் இலகுறு மறிவு நீயே;
மண்ணுயிர்க் குயிராய் வாழு மன்னுயிர் இறைவா நீ செய்
தண்ணரு ளாலே துன்பச் சங்கிலி நீங்கி டாதோ?

மானிட வாழ்வில் வீசும் வலியவெங் கவலையெல்லாம்,
ஊனுட லிடமாய்க் கொண்ட உன்னைநன் றறிந்த போதே
பானுடைக் கதிரின் முன்னே பனியென நீங்கு மன்றே;
ஏனினுந் துயர மெம்மை இடர்செய்வ தெம்பி ரானே? 60

யாதவர் குலத்தி னுக்கே எமனென முளைத்த கஞ்சன்,
வேதனை பொறுக்க மாட்டோம்;வேறொரு துணையுங் காணோம்
கோதிலார் துயரந் தீர்க்குங் குணமணிக் குன்றே போற்றி!
சோதனை வேண்டா மின்னுந் தூயரைக் காக்க வாராய்!
நெஞ்சகங் கோயில் கொண்ட நிமலனே, நெடிய மாலே,
வஞ்மொன் றறியோம்; இந்த வன்சிறை வந்த தேனோ?
தஞ்சமென் றடைந்தோ முன்னை; விடுதலை தருவாய்; நாங்கள்
அஞ்சிடா துனக்கே யாளாய் வாழ்ச்செய் அருளின்வேந்தே!”

இன்னவா றிறைஞ்சம் அன்பர் எதிரிலே விஷ்ணு தோன்றி,
“அன்னையே அச்சமில்லை; விடுதலை யளிப்பேன்; யானே
உன்னிடைப் பிறப்பேன்; எந்தை உடனெடுத் தெசோதைப் பக்கம்
என்னைவிட் டவள்பெண் சேயைஇங்குகொண் டுய்க்க வென்றான்

“நல்லவர் தம்மைக் காக்க, நாத்திகச் செருக்கர் வீழத்
தொல்லறஞ் சிறக்கப் பாவந் தொலைந்திட, மனிதச் சாதி
கொல்பகை யின்றி, யச்சக் கொடுமைக ளின்றி ஒன்றி,
மல்கிடச் செய்வே” னென்று மங்கலத் தாயுட் புக்கான்

நானில வுயிர்சி லிர்க்க நன்மழை மேகஞ் சூழும்
வானகம் வாழ்த்தத் தாயார் வருந்திய வருத்தந் தீர,
மோனநள் ளிரவில், யோக முத்தருட் சோதி போன்று,
ஞானச ரீரந்தாங்கி நந்திருக் கண்ணன் வந்தான்! 80

தாயுடன் சொன்ன வாறே தந்தையுங் கவனமாகச்

சேயுடன் சிறையைத் தப்பித் திருவருள் வழியே காட்ட
ஆயர்பா டியில் யசோதை யருகில் வைத் தன்னாள் ஈன்ற
மாயையா மகளினோடு வந்துடன் சிறையிற் புக்கான்!

உற்றனன் கஞ்சன் காலை; உலையெனச் சினமு யிர்த்துப்
பெற்றவர் நடுநடுங்க பெண்மக வதனைப் பேய்போற்
பற்றினன்; கல்லில் மோதிப் படுகொலை செய்யப் பார்த்தான்;
மற்றது மாய மாகி வானொலி கேட்டதம்மா:—

“அருக்கனைக் கோப மூச்சால் அணைத்திட முடிந்திட் டாலும்,
உருக்கினாற் பிளந்து காற்றை ஓய்வுறச் செய்திட் டாலும்,
செருக்குறு வெறியா நீயும் என்னையுஞ் சிதைப்பாய் கொல்லோ
சுருக்கென உன்னைக் கொல்வோன் சுகமுற வளர்கின் றானே!

அறிவிலாய் அறிதி” யென்றாங் கற்புத மாயை செல்ல,
வெறிபிடித் தரக்கன் அந்தோ வீடெலாஞ் சிசுவைப் பற்றி,
மறலிபோற் கொல்லச் செய்தான்; மாதவன் வளரு கின்ற
நெறியுள கோகு லத்தும் நிருதரை ஏவி னானே!....

வாகு வன்மைகொள் வஞ்ச வரக்கரின்
ஆகு லத்தைத்தன் ஆடலிற் போக்கியே,
கோகு லத்திற் குழந்தை வளர்ந்தனன்
யோகி யுள்ளமர் யோகக் கனலெனா.

100

தீய வஞ்சத் திருட்டுப் பிசாசுகள்,
சேயைப் பற்றிச் சிதைத்துயி ருண்டிட
நோயைப் போல நுழைந்துள் ளறிஞர்முன்
மாயை போல மறைந்துமண் ணானவே!

விம்மு வெய்ய விடமுலைப் பூதகி
“அம்ம” பாலென் றளித்தனன்; பாலனும்
அம்ம தங்கொள் அலகையின் ஆவியும்
இம்மெனக் குடித் தெக்களித் தாடினான்.

வண்டி, போலுருள் வஞ்சச் சகடனைத்
தண்ட ளிரடி தாக்கித் தகர்த்தனன்;
அண்டிச் சூறையாய் அள்ளு மரக்கனைப்
பிண்ட மாகப் பிடித்தனன் பிள்ளையே!

ஆடு வானவன் ஆடலைப் போலவே
சாடு வானவன் சள்ளை யரக்கரை;
பாடு வானவன் பாட்டுக் குழலுடன்
காடு மேடெலாங் கன்றுடன் சுற்றுவான்.

பூத்த மாமலர் போன்ற முகத்திரு;
தீத்த ணலவன் செவ்விதட் புன்னகை
நீத்த முண்டு நிறைந்த முகில்வணம்;
கோத்த முத்தவன் கொஞ்சங் கிளிமொழி.

120

கண்ணன் ஞானக் கதிரொளி வீசினான்!
கண்ணன் உள்ளங் கவர்ந்தனன் காந்தம்போல்;
கண்ணன் காட்சி களிதருங் காட்சியாம்;
கண்ணன் காதல் கடவுளின் காதலே.

கருதியபோது கண்ணெதிர் வந்து காரியக்கள்ளனாய் மறைவான்
மருவிய தோழர் மகிழ்ந்திடப் புகுந்து, மனைதொறுஞ்
சேட்டைகள் செய்வான்;
துறுதுறுப் படக்கத் தாயொரு காலை, தும்புடன்
உரலினிற் கட்ட,

மருதிடைத் தவழ்ந்தாங் கிருவருக் கின்ப வான்பெறும்
 விடுதலை யளித்தான்!
 கன்றென வந்த நிருதனை வீசிக் கனிகளையுதிர்ந்தனன் கண்ணன்
 தின்றிட வந்த நாரையைப் பிளந்தான்; சினத்துடன்
 விழுங்கிய பாம்பைக்
 கொன்றுயிர் குடித்தான்; காளிந்திப் பாம்பின்
 கொடுவிட முடிமிசை குதித்தான்;
 பொன்றுறக் காளை யரக்கனைக் கொம்பாற்
 பொடித்தனன் கோகுலங் காத்தான்!
 அழகிளங் கோபி மார்களின் உயிராய் ஆனந்த
 லீலைகள் புரிந்தான்;
 குழலிசை யாலே யவருளங் கொள்ளை கொண்டுசூத்
 தாடுவான் குழந்தை;
 பழகிய தோழர் பரவசமுறவே, பயனுறுகுறும்புகள் பயில்வான்;
 செழிதிருபிருந்தா வனமுயிர் அன்புத் தெய்வமாம் யாதவர் திலகன்
 வாள்விழி மாதர் மனமவனிடமே; வஞ்சமில்
 இடையர் நெஞ்சவனே
 கேள்வனு மவனே; கடவுளு மவனே; கிருட்டிணா, கேசவாஎன்று
 நாளுமெய் யன்பர் நாமசா தனஞ் செய் நாரண நம்பியு மவனே
 வேள்வியு மவனே; விரதமு மவனே; வேதத்தின்
 உட்பொருள் அவனே! 140

இடையர்கள் வழக்கப் படியொருநாளில்
 இந்திரவிழவணி செய்தே,
 படையமு தெல்லாம் படைக்குமுன் கண்ணன் பசுக்களுக்
 கீந்தனன்; மகவான்
 கடைவெளம் போன்றாங் கிடிமழை கொட்டிக் கடுஞ்சினப்
 பகையினைக் காட்டக்
 குடையென பிடித்துக் கோவளர் மலையை, மாதவன்
 கோகுலங் காத்தான்.

காட்டர் முல்லை நிலத்திலே கன்று பசுக்களைக்காத்திடுஞ்சிறுவன்
 வேடமே பூண்டவிஷ்ணுவே அன்பர்வேட்கையைத்
 தீர்த்திட வந்தாய்!
 ஆடலாய்க் கோடி அதிசயங் காட்டி ஆருயி ருலகினை ஆண்டாய்!
 பாடலார் குழலால் இயற்கையும் உலகும் பரவச
 மெய்திடச் செய்தாய்.

மானிட வாழ்க்கை மடுவிடமாகும் மமதையாம்
 பாம்பினை அடக்காய்;
 மேனியெலாமுன் வீடெனக் கொண்டு
 விரும்பிய படிவிளையாடாய்;
 நானெனு மமதை நலிய மெய்ஞான நடம்புரி
 திருவருளிறைவா;
 ஊனுயி ருள்ளே உயிர்த்திடும் உயிரே, உன்னையே
 சரண்புகுந் தொழிந்தோம்.

இவ்வகை வணங்கி இந்திரனாதி இறைவரு மனிதரு மாங்கே,
 உய்வகை கண்டு மகிழ்ந்திடக் கண்ணன் உலவிடு
 நாட்களிற் கம்ஸன்,
 எவ்வகை யேனும் இவனுயிர் வாங்குமுயற்சியில்
 ஈடுபட்டழிந்தும்,
 வெவ்விய பொறாமை விடந்தலைக் கேறி வேறொரு
 தந்திரம் பயின்றான்.

அனலுடன் புகையும் போலே அச்சமும் புகையுங் கொண்டு
 சினமிகு கஞ்சன் வஞ்சன் சேயினைக் கொல்லக் கேசி

யெனுமொரு புரவிதன்னை ஏவினன்; அதனு யிர்ப்பைத்
தனதிளங்கையாற்போக்கித்தழைத்தனன் அரக்கர் காலன்.

அந்தவோ செய்வ தென்னென் றறிகிலேன்; அரக்கர் தம்மை
விந்தையாய்க்கொன்றான் ஐயோவீண்செயல் செய்து தோற்றேன்
இந்தக் கோபாலன், பாலன், இனியுயி ருடனி ருந்தால்
வந்தது மோசம் என்றன் உயிரையும் வாங்கு வானால்....

தொல்லையுற் றிவ்வா றந்தத் துகளுறு சூழ்ச்சி யாளன்,
“வில்லுடை வேள்வி செய்வோம்; விரைவினில் ஆயர் பாடி
செல்லந்த நந்த கோபன் சேயினை அழைத்த தாகச்
சொல்லி நீ கொண்டா” வென்று தூதனை யனுப்பி னானால்.

அக்குற ரன்னும்அவ் வன்புடைத் தூதன் வந்து,
மிக்கவும் பணிந்து போற்றி வேந்தனின் செய்தி சொன்னான்
அக்கணங் கண்ணன் அண்ணன் பலனுடன் ஆலோ சித்துத்
தக்கநல் வேளை பார்த்துத் தனுமகங் காணச் சென்றான்.

பேயெனு மாமனின் பெரிய சூழ்ச்சிசெய்
ஆயிரம் இடர்களை அறிந்து தாண்டியே
தாயுடை விலங்கினைத் தகர்க்கக் கண்ணனும்
போயினன் மதுரமா புரிக்குள் வேகமாய்!

சுந்தர மாலைகள் சுதாமன் ஈந்தனன்;
சந்தனந் தந்தனள் சாந்தக் கூனியும்;
அந்தமாம் அணிமணி யணிந்து வீதியில்,
வந்தனர் பலவனும் வாச தேவனும்.
வஞ்சமில் அன்பர்கள் வரவு கூறிடத்
தஞ்சமீந் தன்பரைத் தாங்குங் கேசவன்
நெஞ்சினிற் கரும்பகை நெருப்பை யேவளர்
கஞ்சனின் மாளிகை கடிதி னேகினான்.

காற்றலை கடலெனக் கர்ச்சித் தேயெதிர்
கூற்றெனக் குவலயக் குஞ்ச ரம்வர,
சீற்றங்கொள் யதுகுலச் சிங்கம் பாய்ந்துதன்
ஆற்றலாற் கொன்றதன் ஆவி யுண்டனன்.

முட்டிகள் என்றொரு முண்டன் சாடினான்;
பட்டெனக் குத்தியே பலவன் வீழ்த்தினான்;
சட்டெனச் சாணூரன் சுவதங் கூறினான்
பொட்டெனக் கேசவன் பொருதி வென்றனன்.

வெல்லொணாச் சிறுவனை வீழ்த்திப் பிய்த்துயிர்
கொல்லுவேன் பாரெனக் கோபத் தீயெழ
மல்லுறு மதமலை மானக் கஞ்சனும்
பல்லிய முழங்கிடப் பாய்ந்து பற்றினான்.

பற்றினன் கண்ணனும் பதகன் மேனியைச்
சுற்றியே தொடையொடுஞ் சுழற்றி வீசினான்;
மற்றிற முற்றிட மார்பிற் குத்தினான்;
அற்றதப் பாவியின் ஆவி யாங்கனே!

“விடுதலை! விடுதலை! வீரக் கண்ணனாற்
கொடுமைகள் ஒழிந்தன” வென்று கோதிலார்
சடசட வெனக்கரஞ் சத்த மிட்டனர்;
மடமட வெனமலர் மாரி பெய்யவே!

சிறைகளைத் திறந்தனன்; செய்ய பெற்றவர்
குறைகளைத் தீர்த்தனன்; கொற்ற மாதவன்;
இறைமையை உக்கிர சேனர்க் கீந்தனன்;
மறைவளர் மதுரையின் வாழ்த்தொ லிக்கவே!

திருவுறச் செய்வன செய்து நம்பிரான்,
அருளறி வாற்றல்கள் யாவு மேவியும்,
பொருளறி சாந்திபன் புனிதச் சீடனாய்க்
குருகுலக் கல்வியுங் கொண்டு தேறினான்.
தக்க காலத்திற் பொதுசனந் தலைவனென் றேற்க
மிக்க மாதவர் வாழ்த்திட, விளங்கிடத் தருமம்,
சக்க ரத்துடன் சமநெறி தாங்கிய கண்ணன்
மக்களுக் கருள் புரிந்திட **மதுரையைப்** புரந்தான்.

ஈண்டு போர்செய் இராக்கத ராம்சரா சந்தன்
சீண்டு தீநர காசுரன் பாணன்வெஞ் செறுவில்
மாண்டு மண்ணுறச் செய்தபின் வலிமிகு கண்ணன்
மீண்டும் வைசிசு பாலனாம் மிண்டனை வதைத்தான். 220

தன்னையே யருட் காதலிற் கரைத்துளந் தவித்த
கன்னி யாம்உருக் குமணியைக் கருத்துற மணந்து,
பின்னும் சத்திய பாமையைப் பிரியமோ டிணைந்து,
மன்னன் மாதவன் மறுவறு மனையறங் காத்தான்.

புல்லு ருவி யரக்கரைப் பூண்டுடன்
கெல்லி யபின் கிருட்டினன் இப்பெருந்
தொல்லு லகிற் புதுயுகந் தோற்றிட
வல்ல சீர்பணி வாய்மையி னாற்றினான்.

திருமி குந்த துவரைத் திருப்பெயர்
பெருகு நன்னகர் செய்தெம் பிரானங்கே
பொருளும் பேரின்பப் போகமு ஞானமும்
அருளு மோங்கும் அறத்தினை நாட்டினான்.

வான ளாவிய மாமணி மாடங்கள்,
தேன ளாவுஞ் செழுமலர்ச் சோலைகள்,
ஞான மோங்கிய நற்றவச் சாலைகள்,
கோநகர் கண் குளிர்ந்திடக் காணுமே!

ஆடல் பாடல் அழகணி, சித்திரம்,
நாடகக் கலை நல்ல கவிக்கலை,
தேட ரிய திருவருட் சோதியைக்
கூடி வாழும் கொழுங்கலை யெங்குமே. 240

கண்ண னொவ்வொரு மாந்தர் கருத்திலும்;
கண்ண னொவ்வொரு கண்ணின் மணியிலும்;
கண்ணன் சக்திக் கதிர்விரி மாநகர்
மண்ணி லோங்கிய விண்மணிக் கோயிலே.
செய்வ தெல்லாந் திருவருட் சேவையே;
மெய்யு ரைகள் விளங்குயர் மந்திரம்;
உய்வ ருளுந் தியானம் உளமெலாம்;
ஐயன் வேள்வியிவ் வாருயிர் வாழ்க்கையே.
இன்ன சீரமை இன்ப நகரிலே,

மன்னு பூரண யோகியெம் மாதவன்,
உன்னி யுன்னி யுலக நிலையினை
என்ன செய்வதென் றெண்ணி யிருந்தனன்.

252

18. மகாபாரதப் படலம்

அந்த நாளில் அரவக் கொடியனாம்
அந்த கன்மக னான சுயோதனன்,
எந்த நேரமும் இன்னலையே செய்து,
சிந்தை தூயரைச் சீரழித் தானம்மா.

அத்தை குந்தி யளித்தநல் ஐவராம்
உத்த மரின் உறுதுயர் யாவையும்
பக்தனாம் அக்கு ரூரன் பகர்ந்திடச்
சித்தங் கொண்டிவை செப்பினன் கேசவன்.

தருமன் பீமன் விசயன் சகாதேவன்
அருமைத் தம்பி நகுலன் அறம் வளர்
கரும வீரர், கடமை வழுவிலார்,
ஒருமை கொண்டவென் உண்மை யடியவர்.

புண்ணியந் தரும் பாண்டவ புத்திரர்
மண்ணில் வாழ மனஞ்சுகி யாமலே,
எண்ணி யின்ன லிழைத்திடுங் கௌரவர்,
மண்ணிற் பாப மலைச்சுமை யாயினார்.

தஞ்சங்கொண்ட தருமச் சுடர்களாம்,
பஞ்ச பாண்டவர் தம்மையிப் பாதகர்
வஞ்சங் கொண்டு வருத்திடக் காண்பனோ?
நஞ்சை மிஞ்ச விடுவது நன்மையோ?

20

இரக்க மற்ற இராக்கதக் கௌரவர்
உறக்க மற்றிந்த உத்தமர் சாகவே
அரக்கு மாளிகைத் தீமுத லாகிய
வெறுக்கு மின்னல் விளைத்தனர் ஆயிரம்.
கூற்றின் மிக்க கொடுந்துரி யோதனன்
ஆற்றில் ஆழ்த்தினன் ஆற்றல்கொள் வீமனை.
நேற்று மட்டும் நினைத்த தனைத்திலும்
தோற்று மின்னுந் துயர் செயத் தோன்றினான்.

தருமர் அழைப்பு

சிந்தை செய்யுந் திருவருட் கண்ணனை
இந்திர நகரில் இசை யோங்கிய
நிந்தை யற்ற நிருபன் தருமனும்,
எந்தம் வேள்விக் கெழுகென் றழைத்தனன்:—

மன்னு மாநில மன்னர் மகிழ்ந்திட
இன்னி சையின் இராசகு யாகமுன்
முன்னி லையின் முடிக்கக் கருதினோம்;
அன்னையின் மிகும் அன்புக் கடவுளே...

நாடு மிக்க நலம்பெறு வேள்விகை
கூடு மின்பங் குலவுமுன் கூட்டினால்
ஆடுமுன்னரு ளானந்தக் காட்சியே
தேடுஞ் செல்வத் திரளெமக் காகுமே

40

வீரம் பூத்திடும், வெற்றி கனிந்திடும்,
கூர வெம்பகை கொத்துடன் வீழ்ந்திடும்.
பார மைதிப் பயனும் உன்னருள்
கோரி னெங்கள் குறைகள் விலகுமே.

கற்ற ஞானமும், காட்சிப் பயன்களும்
பெற்ற செல்வமும், பேரின்ப வீடதும்,
சுற்றுங் காலச் சுழலினில் உன்னையே
பற்றி நிற்கும் பரிசுத்த பக்தியே. . .

வருக கண்ணன் மகம்நிறை வேறிடத்
தருக மெய்த்துணை தஞ்சம் புகுந்தனம்;
அருக ராகி யருளினில் வாழ்ந்திசை
பெருகச் செய்யெங்கள் பேரின்பத் தெய்வமே . .

திவ்வியக் குண தீரர் அழைப்பினை
அவ்வ கையின் அருளுடன் ஏற்றுடன்
உய்வகை தரும் உத்தமக் கண்ணனும்
ஒவ்வ ரிய மகத்தினுக் குற்றனன்
பக்குவம் பெறு பாண்டவர் ஐவரும்
தக்க பாத்திரர் சத்திய தர்மத்தின்
மிக்க சீலரென் வீரரென் றச்சுதன்
அக்கணம் எழுந்தான் அவர் காணவே. . . !

60

தூண்டு மன்பு துளிர்ந்திடத் துள்ளியே
பாண்டவர் பரந் தாமனைக் கும்பிட்டே
“ஆண்டவா வர வேண்டும் அருளினி
ஈண்டும்; வெற்றியுள் னிச்சை” யென் றேற்றனர்.

வசையுறு கௌர வர்க்கு வளரப் பொறாமை, மன்றின்
மிசையுறு முனிவர் வாழ்த்தி, வேதங்கள் ஓதி நிற்க,
திசைதிசை மன்னர் செல்வத் திரள்களைக் குவித்துப் போற்ற,
விசைபெறும் அரச வேள்வி வெற்றியைக் கண்ட தன்றே . .

“கண்ணவன் அருளி னாலே காரிய சித்தி பெற்றோம்;
எண்ணலும் எதிரே நின்றெம் இன்னிய துணைவ னாவாய்;
புண்ணியா நீயே யெங்கள் புக” லெனப் பாண்ட வர்கள்,
பண்ணுடன் வணங்கித் தங்கள் பத்தியை நிவேதித் தாரே.

“தன்னலஞ் சிறிது மில்லார், சத்தியம் போற்றுந் தூயர்
என்னையே பரமென் றுள்ளார் என்னுள்ளே யிருப்பா ரென்றும்;
இன்னலைத் தாண்டி நாளும் இன்பமே பெருகி வாழ்வார்;
அன்னவர் ஐவர் நீ” ரென் றச்சுதன் விடைபெற் றானே.

மாயச் சூது

ஏனெனக் கேட்பா ரின்றி, இழிமன வழியே சென்று,
நானென மார்பு தட்டி, நல்லவர்க் கிடும்பை செய்து,
கோனெனப் பெருமை பேசும் பாம்புயர் கொடியோன், ஐவர்
கானகங் காக்க வேண்டிக் கடியதோர் சூழ்ச்சி செய்தான். 80

தந்திரச் சகுனி மாமன் சாற்றிய படியே மிக்கச்
சொந்தமார் முகநகைத்தேன் சொட்டவே தூது பேசி,
“எந்தமா நகரில் வந்தெம் விருந்தினை ஏல்க” வென்றான்.
சிந்தையில் வஞ்ச மின்றிப் பாண்டவர் சென்றா ரம்மா!

விருந்துகள் பலமாய்ச் செய்தான்; வியன்மொழிபலவுஞ்சொல்லி
வருந்திநன் றுபச ரித்தான்; வஞ்சகச் சகுனி கையில்,

பொருந்திட வைத்தான்; மிக்கப் பொறைமிகு தரும னாரை
 இருந்துகு தாடச் செய்தான்; இப்புறஞ் சிரித்த பாவி.
 துதிமிகு தருமனாரும், சகுனியின் சூதிற் சிக்கி,
 மதிமிக மயங்கி, மண்ணை மனைவியைத் தம்பி மாரைச்
 சதிமிகு பகைவர் தூண்ட சகலமும் வைத்தி ழந்தான்
 கொதிமனங் குளிர் சுயோதன் குதித்தனன் எக்க ளித்தான்

வெற்றியின் மமதை யேறி, வெய்யவன் “வேக மாகப்
 பற்றிவா பாஞ்சா லத்துப் பாவையைத் தம்பீ ” யென்றான்.
 மற்றவன் மனை விலக்க மானமா தாவை “வாட
 கொற்றவை” யென்றுபற்றிக் கொணர்ந்தனன்;கொடுமையந்தோ!

கண்ணிலான் பெற்ற ஞானக் கண்ணிலான் சபையின் முன்னே,
 பெண்ணுல கேத்து கின்ற பெண்ணுருத் தெய்வந் தன்னைக்
 கண்ணுறுங் கணவர் முன்னே, கழிசடைத் தம்பி கையால்
 திண்ணைனத் துயிலுரிக்கச் செய்தனன் பாவி யந்தோ! 100

பாஞ்சாலி முறையீடு

ஈன ரென்னை இழிவுசெய் கின்றனர்
 மானங் காக்க மனங்கொள் இறைவனே!
 தீன ரட்சக சேவடி பற்றினேன்—
 யானைக் கன்றரு ளீந்த தயாபரா !

கட்டை யென்று கருதியென் காதலன்
 வட்டி லென்னையும் வைத்திழந் தானந்தோ!
 கட்டிக் கொண்ட கணவருங் கையினைக்
 கட்டிக் கொண்டிக் கொடுமையைக் காண்கிறார் !

விதி விதியிது வெய்ய தலைவிதி !
 பதி யெனக்கும் பகடை யுருட்டியிக்
 கதி கொணர்ந்தனன் ! கண்ணநின் சக்தியாற்
 பதிதர் சூழ்ச்சிகள் பாழ்படச் செய்குவாய் !

கண்ணில் லாத கபோதியின் பிள்ளைகள் !
 பெண்ணின் மானங் கெடுத்திடும் பேடிகள் !
 மண்ணுக்குச் சமை யான மடயர்கள் !
 எண்ண மண்ணுறச் செய்யென் னிறைவனே !

கண்டு கேட்டுக் கனலுகப் பீமன்வெ
 குண்டெ முந்தனன் ; கோபப் புயலுடன்
 சண்ட வேகச் சரத்தை விஜயன்கைக்
 கொண்டெ முந்தனன் கொற்றவை யஞ்சவே ! 120

வில்லி ருக்க விறல்பெறுந் தோளெனாங்
 கல்லி ருக்கக் கருணையி லாதிந்தப்
 புல்லர் பத்தினி மானத்தைப் போக்கிடக்
 கல்லைப் போலக் கணவருங் காண்பதோ?

பதை பதைக்குதென் பத்தினி மானத்தை
 வதைசெய் பாதகர் மாள்க வுடனெனக்
 கதை சுழற்றிக் கதங்கொள்ளும் பீமனை
 முதிய வன்முனி வாற்றி யமர்த்தினான்:—

“நில்லு நில்லு! நியாய மிருக்கினும்
 வில்லுக்கும் கதைக் கும்விற லுக்குமே,
 சொல்லுக் கும்துணி வாகிய நேரமிஃ
 தில்லை யில்லை! இறைவன் இருக்கின்றான் !....

வருவ தெல்லாம் வருக பொறுமையாய்க்
கருமத் தின்பயன் கண்டு நுகருவோம் ;
தருமம் வெல்லும்; அதர்மம் அழிந்திடும்;
இரும னத்தை யறிவின் இணக்குவோம்.

அறி வறிந்த பெரியவர் ஆத்தம
நெறி யறிந்த நிமலரிப் பாரிலே,
குறி குணங்கள் குறித்திடும் ஆடலைப்
பொறை யுடன் கண்டு புன்னகை செய்வரால்.” 140

தரும னிம்மொழி சாற்றி யமர்ந்ததும்
தரும தேவதை சான்ற திரௌபதை,
வருணச் சேலை வளர்ந்ததை வாரிய
திருவி லான்கை திடுக்கென் றயர்ந்ததே.

பெண்ணின் மானத்தைப் பேரவை தன்னிலே
கண்ணன் காத்துக் கருணையைக் காட்டினான்;
வெண்ணகை செய்த வீணர் வியந்தனர் ;
பெண்ணகை செய்து பேசினள் கேண்மினோ;

பாஞ்சாலி சபதம்

கூந்தலை யிழுத்து வந்து கொடியவர் கூட்டங் கூடி,
வேந்தவை நிறுத்தி, இந்த வீரவிற் கணவர் முன்னே,
ஏந்திழைக் கின்னல் செய்தார் இரத்தத்தில் ஆட்டி யன்றிக்
கூந்தலை முடியேன் இன்று கொண்டனன் சபதங் கேளீர்!
உண்மைமேல் ஆணை! யென்னை உய்வித்தான் பேரில்ஆணை
பெண்மைமே லாணை! கற்பின் பெருமைமே லாணை! என்றன்
கண்மைமே லாணை! வீரக் கணவர்மே லாணை கொண்டேன்!
புண்ணிழை யரக்கர் வீழ்ந்து, புண்ணியர் வாழக் காண்பேன்.

அவ்வகை வீம னாரும் அருச்சுன னாதி யோரும்
ஓவ்விய சபதம் செய்ய “உரிமையைத் தருக” வென்றே
செவ்விய விதூரன் சொன்னான்;செவிகொளாப் பகைவன் மீண்டும்
“வெவ்விய சூதில் வென்றால்வென்றதைத்தருவேன்” என்றான்.

160

மறுபடி மாயச் சூதில் வலிவுற மடக்கி வென்று,
தறுகணன் “சாது வான தருமனுந் தம்பி மாரும்,
உறுகவெங் கானம் பன்னீ ராண்டினும் உருக்கரந்தே
உறைக ஓ ராண்” டென் றோதி ஓட்டினான் ஊரி னின்றே.

வன வாசம்

கோதிலாப் பாண்டு மைந்தர் குந்திபாஞ் சாலிகூட
பாதக ருக்கு நாட்டைப் பறிகொடுத்த தடவி சென்றே,
மாதவ ருடனு றைந்து, மாசறு கனிக ளுண்டு,
தீதற வாழ்ந்தார்; ஆங்குந் தீயவன் கொடுமை செய்தான்.

நல்லவர் தமை யழிக்க, நல்லவர் தம்மைத் தூண்டிப்
புல்லிய வேள்வி செய்தோர் பூதத்தை யேவி விட்டான்;
கொல்விடக் குளத்திலிட்டான்; கொலை செயப் பலவுஞ் செய்தான்;
அல்லலைத் தீர்க்குங் கண்ணன் அன்பரைக் காத்தான் மாதோ!

திசைதிசை மலர்க ளெல்லாம் சிவார்ப்பணஞ் செய்யும் அன்பு
விசயனும் கைலை யூன்றி வியன்பெறுந் தவங்கள் செய்து
பசுபதி யருளி னாலே பாசுப தாத்தி ரத்தை
விசையுறப் பெற்று வந்தான் வீரப்போர் புரிய வம்மா!

பாரதப் போர்

சொன்னவா றிந்த நல்லோர், சொல்லினைக் காத்த தூயர்
பன்னிரண் டாண்டு காட்டிற் படுதுயர் பொறுத்தோ ராண்டு
மன்னுருக் கரந்து றைந்து, வந்தனர்; மறுத்தி டாமல்
அன்னவர்க் குரிய நாட்டை அளியெனவிதுரன் சொன்னான் 180

பாண்டவர் தூதனாகக் கண்ணனே பரிந்து சென்று,
வேண்டிய மட்டுஞ் சொன்னான்; வெட்கமில் லாதபொல்லோன்
“ஈண்டடி மண்ணுந் தாரேன்” என்றனன் இரக்க மின்றி;
ஆண்டமர் தொடுக்கக்கண்ணன் அன்பரைப்பணித்தெழுந்தான்

பூப்பொறை நீக்க வந்த புண்ணிய யோகி சொல்லே,
காப்பெனக் கொண்டெ முந்தான் கார்முகச் சிங்க வீரன்;
தீப்பொரி சிந்த வீமன் சிலைபெறுந் தோள்கள் கொட்டி,
நீப்பனிந் நீதி யற்ற நிருதரை யென்றெ முந்தான் !

சாரதி யாகிக் கண்ணன் சண்டையில் விசயனுக்குத்
தேரினை நடத்திச் சாட்சி சேதன னாயி ருந்தே,
போரினை நடத்தி யுண்மை பொறுமையும் அறமும் இந்தப்
பாரினில் வெல்லுமென்று பளிச்செனக் காட்டினானால்

என்று மாமுனி இத்துட னிக்கதை
நின்று நாளை நிமல னருளிய
வென்றி வீரரின் வேதமாங் கீதையை
நன்றிந் நேர நவில்வெனன் றேகினான்.

196

19. பகவத் கீதைப் படலம்

மூண்டது கொடிய வெம்போர் முதியது ரோண னாங்கே
ஈண்டிய சேனை தாங்கி இகலெடுத் துற்ற நாளில்,
மாண்டவர்தொகையைஎண்ணி, மாளுவோர் எவரென்றெண்ணி
பாண்டவ வீரன் உள்ளம் பதைத்தனன் பதறி னானே !

வீரன் சோர்வு

சங்கொ லித்தனன் சக்கரக் கண்ணன். . .
தாவிச் சேனை சமர்செயும் வேளை. . .
“அங்கு நிற்பவர் என்கிளை ஆசார் . . .
அவரைக் கொன்ற சாள விரும்பேன். . .
இங்கு லகைத் துறந்திரந் துண்பேன். . .”
என்று வில்லை யெறிந்து கவலை
பொங்கு வீர விஜயனைத் தேற்றிப்
புன்னகை செய்து கண்ணன் புகல்வான்.

கண்ணன் உபதேசம்

சாடி வெஞ்சர மாரி பொழியுந்
தருமப் போரிடையே தளர்வெய்திப்
பேடிப் போலப் பிதற்றிடு வாயோ.....?
பெரிய வீரப் பெருமைக் கழகோ?
கூடி நிற்குங் கொடியரைக் கொன்றே...
குவல யத்திற்செங் கோலை நிறுத்தாய்.....
வாடி நிற்கும் அறமகள் வாழும்
வன்பணி யிதென் அன்பு விஜயா !

20

இதயத் தேரில் இருந்துரைக் கின்றேன்:
எங்குமுள்ள பரம்பொருள் யானே.....
மதி மயங்கா தெழுந்துநில் வீரா.....!

வாழ்வின் முக்குணப் போரினுக் கஞ்சேல்.....
 சதிசெய் ஆசை அகந்தையின் கூட்டம்
 சாயத் தூய சுதந்திரம் வாழ்ப்
 புதிய விண்ணர சோங்கிப் பொலியப்....
 போர்செய் சிங்கத்தைப் போல விஜயா !

அழிவுறும் ஆன்மா

பாசத்தால் என் பணிமறுக் காதே.
 பாய்ந்து போர்செய் பகைவர் நடுங்க !
 வீச வெங்கணை ! வெற்றி யுனக்கே !
 வீரர் தம்வினை செய்திடக் கூசார்.
 நாச மாவது நாறுடற் சட்டை;
 நன்று வாழ்வது பொன்றறும் ஆன்மா.
 மாசி லாதது; வாளுக்குந் தீக்கும்
 வணங்கி டாதது வாழ்விற் குயிராம்.

உண்மைப் பொருள்

உண்மை யாவதும் உள்ள பொருளும்,
 உறுதி யாவதும், ஒன்று பலவாய்
 மண்ணுடல் கொண்டு வாழ்வது மிங்கே
 மாசி லாத சுயம்பர மாத்மா
 எண்ணி லாத பிறப்பிறப் பெல்லாம்,
 இன்ப துன்ப விகற்பங்க ளெல்லாம்
 கண்ணிற் காணுமிக் காயத்திற் கேயாம்
 கலங்கி டாரிதைக் கண்ட புலவர்.

40

சமத்துவம்

வெற்றி தோல்வி, விறுப்பு வெறுப்பு
 வெம்மை தண்மை விகற்பங்க ளின்றிப்
 பற்று நீங்கிப் பலன்விழை வின்றிப்
 பழுதறப் பணி செய்வது யோகம்;
 முற்றும் உள்ளச் சமத்துவம் யோகம்...
 மூளையைக் கலக்கும் புல னைந்தைச்
 செற்றுச் சுற்று மனத்தைச் செயித்தே
 சேம நல்லறஞ் செய்பவர் மேலோர்.

நிலைத்த ஞானி

ஆசை யச்சம் அகந்தையைப் போக்கி,
 ஆமை போற்புலன் ஐந்தும் அடக்கிப்
 பாச மோகப் படர்சினம் விட்டுப்
 பகைநட் பின்றிப் பகலிர வின்றி,
 மாசி லாத மனத்தெளி வுற்றோன்,
 மாறி லாதமர் மாகடல் போன்றோன்,
 பேச வில்லா நிலைபெறு ஞானி ...
 பெரிய மோனி, பிறப்பிறப் பில்லான்

60

வினைசெய் ஞானி

இந்த ஞானங்கை வந்த புலவன்
 ஏது செய்யினுந் தீதுற மாட்டான்;
 சந்த தமுஞ் சமநிலை நின்றே
 தன்ன றத்தினைத் தாங்கிடுந் தீரன்;
 பந்த மற்ற சுதந்தர னாகப்
 பாரி லேயவன் சீர்வினை செய்வான்.
 அந்த மாதி யிலாதுள் ளமரும்
 ஆன்ம சத்துவம் தானென் றறிவான்

கரும யக்ஞம்

கருமம் விட்டதுங் கட்டற மாட்டாய்;
கரும மின்றிக் கணமுந் தரியோம்.
பெரு வினைக்களன் போலு முலகே !
பிரம சக்கரம் பீடுறு வாழ்வே
விரியு ஞான வியன்சுட ரோங்கும்
வேள்வியாக வினைகளைச் செய்வாய்;
பரம னுக்குயர் வேள்வியில் லாத
பாமும் வாழ்வு பழுதுறு வாழ்வே !

ஞான வேள்வி

விரதம், கல்வி, தவம், உப சாந்தம்
விந்த டக்கம், வை ராக்கிய வீரம்,
பரம் பொருளைப் பணிவுடன் போற்றல்
பாயு மூச்சை யடக்கி நிறுத்தல்,
பிரமத் தீயில் அனைத்தும் வழங்கிப்
பிரம மாகுஞ் சகஜ சமாதி
அரிய வேள்விக ளாமிவை செய்தார்
அறி வொளிரும் அமைதி பெறுவார்

பிரம யக்ஞம்

வேக மான புலனை யடக்கி
வேறு செய்யும் அவித்தையை நூறி
சோக மோகத் துயரைத் துடைத்தே,
தொந்த மற்ற பதம்பெறு ஞானி,
யோக யுத்தன், விசுத்தன், விமுக்தன்
உள்ளத் துள்ளும், உலகிலும், எங்கும்,
ஏக மான பிரம வொளிக்கே
ஈந்து தன்னை அதுமய மாவான்.

பணி செய்

தீநர குறுத்தும் சினங் காமம்,
சிறுமை லோபப் பகைகளைச் செற்றே,
யானென தெனும் ஆணவ மின்றி,
யாதுஞ் செய்வ தியற்கையென் றெண்ணி,
வானு லகம் வளர்நலம் போற்றி,
வரும் பலாபல னையெனக் கீந்தே,
நானிஞ் ஞாலம் வகிப்பதை யெண்ணி
நன்று நின்கட னாற்றிடு நண்பா !

100

அவதாரம்

நலியத் தீயன நல்லறம் வாழ,
நால்வகைத் தொழிலும் நனி யோங்க,
உலகந் தெய்வ நிலைக்கெழுந் துய்ய,
யோகத் தாலிங் கவதரிக் கின்றேன்.
அளவி லாவிளை யாடல் புரிந்தும்,
அமைதி விண்ணில் அசைவற் றமர்வேன்.
இலகு ஞானிகள் எத்தொழில் செய்தும்,
இதயத் தென்னுடன் கூடி யிருப்பார்.

அத்யாத்ம ஞானம்

தன்னைத் தன்னால் உயர்த்தித் தழைப்பாய்
தன்னைத் தாழ்த்திட லேதனக் கின்னல்

தன்னைத் தன்வச மாக்கி யமர்ந்தே,
 சலன மற்ற விளக்கென் றொளிர்வாய்.
 தன்னிக ரென யாவையுங் காண்பாய்,
 சங்கற்ப விகற் பங்க ளொழிப்பாய்;
 தன்னைப் பெற்றவன் பின்னெதும் வேண்டான்;
 தானே யின்பந் தனக்கென் றறிவான்.

யோகம்

ஆச னத்தில் அசைவற் றமர்ந்தே
 அமைதி யான மனத்தினி லூன்றி
 “மாசி லாதசுத் தாத்மா நான்” என்றே
 மறுவி லாத தியானம் புரிவாய்
 ஆசை பற்றி யலையும் புலனை,
 அங்கங்கே யிழுத் துள்ளத் தடக்காய்.
 பேசரிய பெரும் பொரு ளாவாய்
 பேரின்பத் தவயோக மிதாமே.

120

யோக யுக்தன்

யோக யுக்தன் உலகினுக் கஞ்சான்;
 உள்ள டங்கி யுவந்தொளி கூடி
 ஏக மாகிய பிரமநிர் வாணன்,
 எங்குந் தன்னை யினிதுறக் காண்பான்.
 தாக மோகந் தவிர்த்த சமர்த்தன்,
 சமநிலை யினிற் சாந்த மடைந்தோன்,
 யாக முண்ணும் இறைவனைத் தேர்ந்தோன்,
 ஆயிரஞ் செய்தும் பற்றற நிற்பான்.

எனக்கினியவன்

என்னின் அன்னியம் யாங்கிலும் இல்லை
 என்னிலே தொடுப் புற்றன வெல்லாம்
 என்னி யற்கை யிரண்டும் உலகாய்
 இன்னுயிர்க் குல மானதை யெண்ணாய்
 என்னை யன்புசெய் யும்அறி வோனே
 எனக் கினியவ னாவனெப் போதும்
 என்னி லேயவ னின்புற் றிருப்பான்,
 என்றும் யானவ னுள்ளத் திருப்பேன்

140

உய்வகை

எவ்வ கையினர் என்னைக் குறித்தே
 எவ்வகை வழி பாடுகள் செய்தும்,
 அவ்வ கையினர்க் கவ்வழி தோன்றி,
 அன்பை யேற்றிங் கருள்பவன் யானே.
 செவ்வை யாகிய சித்தம் வகித்தென்
 சித்தம் செய்வகை செய்பவர் மேலோர்.
 உய்வகை இதுவே — உணர்ந் துள்ளே
 ஒருமை கொண்ட கரும நினைவே.

இறுதி எண்ணம்

எண்ணம் எவ்வகை யவ்வகை வாழ்வாம்.
 இறுதி யெண்ணம் இனிவரும் வாழ்வாம்.
 எண்ணி லாத பரஞ்சுட ரொன்றே
 எண்ணு மன்பனுக் கின்ப மியல்பாம்.
 உண்மை யுன்னத நன்னிலை யெய்வான்—

உன்னி யென்னை யுயிர்விடும் யோகி.
புண்ணியம் பிறி தில்லையெப் போதும்,
பொருந்தி யோகத் திருந்திடு வீரா....

என்னில் அடக்கம்

வானிலே யடங்கும் வளி போலே
வையம் வாழியிர் என்னில் அடங்கும்.
யானென் மாயையால் ஆக்கி யளிப்பேன்.
யானிலா தில்லை யாங்கணு மெஃதும்
ஈனப் பாவியும் உய்வென் அன்பால்.
எனைநினைந் தெனக்கே யனைத்தும் செய்
ஆணை ! அன்பன் அழிவுற மாட்டான்;
அன்ப னின்பொறுப் பென்பொறுப் பாமே.

எல்லாம் யானே

முதலிடை கடை முற்றிலும் யானே.
மூன்று கால நிகழ்ச்சியும் யானே.
ஸதஸத் தாகிடுந் தன்மைகள் யானே.
ஸர்வ பூத மஹேசனும் யானே.
இதயந் தோறும் இருப்பவன் யானே
இயற்கையான பொருள்களும் யானே.
அதிசயச் சிறப் பென்சிறப் பாகும்.
அகில மெல்லாமென் அம்ஸமொன் றேயாம்.

விசுவரூப தரிசனம்

விஜயன்

யான்சுத் தான்மன் எனத்தெளி வற்றேன்;
எம்பி ரானுன் அருளிது வாயின்
வான்புவி நிறைந் தோங்கிப் பெருகும்
வடிவைக் கண்டிடக் காட்டிடு வாயே.

கண்ணன்

ஊன்வி ழிக்கரி தாகுமென் உண்மை—
உலக ளாவும் அகண்ட சொரூபம்.
ஞானக் கண்ணைத் திறக்கிறேன் பாராய்
ஞால மாகுமென் கோலத்தை நன்றே !

விஜயன்

கண்கொளா வியன் காட்சி யடாடா !
கதிர்க ளாயிரங் காந்திடுஞ் சோதி !
விண்ணு மண்ணும் விரிந்தொளிர் உன்னுள்
விளக்குப் பூச்சிபோல் வீழ்ந்தனர் வெய்யர் !
எண்கொ ளாத்தலை, ஆயுதக் கைகள் !
இகற் படையை நொறுக்கிடும் பற்கள் !
புண்ணியர் தொழு கின்றனர் உன்னை !
பூமி யெங்கும் பொலியுமுன் சக்தி !

கண்டேன் ! கண்டேன் !

கண்டேன் ! கண்டேன் ! காசினி யெல்லாம்,
அண்டமும் அப்பா லானவை தாமும்
கண்டேன் உன்னுட் கண்ணநின் பெருமை
விண்டேன், வியந்தேன் வேதப் பொருளே.....
மகுடமும் தண்டும் வலயமுந் தாங்கினை.....
தேசோ ராசியாய்த் திகழ்ந்தனை யெங்கும்.

ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் நீயே.....
 அளவிடற் கரியாய் அழிவிலாப் பொருளே.
 உலகுயிர்க் கெல்லாம் உறையு ளாவாய்.
 ஆதியு நடுவும் அந்தமும் ஆனாய்,
 கதிர்மதிக் கண்ணா, கனலெறி முகத்தாய்
 எட்டுத் திக்கும் சுட்டுப் பொசுக்கினை
 சித்தரும், இயக்கருந் தேவரு, முனிவரும்,
 போற்றிசெய் துன்னைப் பூங்கழல் பணிவார்.
 ஆறுகள் கடலை அடைவதே யொப்ப
 உன்னுட் புகுந்தனர் உலகின ரெல்லாம்.
 வணக்கம், வணக்கம், வான்புவி கடந்தோய் !
 ஆஹா.... அரக்கரை வேகமாய்த் தின்றாய் ....
 உக்கிர வடிவே உரை நீ யாரென ....
 உன்முன் அஞ்சினேன் ஓங்குயர் பரனே.

200

கண்ணன்

யானே காலன்; அழிக்கப் புகுந்தேன் !
 உன்னைத் தவிர உண்பேன் அனைத்தும்.
 முன்பே இவரை முடியக் கொன்றேன்...
 நிமித்த காரண மாகவே நின்று.....
 போர்புரி யன்பா... புகழெலாம் உனக்கே.

விஜயன்

சரணம் சரணம் சத்குரு மஹாத்மனே !
 ஆதிப் பொருளே... அனந்த குணனே
 உலகிற் கெல்லாம் உயர்பெறு நிலையமே.
 அறிவே அறிஞர் அறியும் பொருளே,
 ஆயிரந் தடவை அடியேன் வணக்கம்.
 முன்புறம் வணக்கம், பின்புறம் வணக்கம்.
 எல்லாப் புறமும் இறைவனே வணக்கம்
 மனிதத் தோழன் என்றுனை மதித்தேன்.
 அன்பி னாலும் அசட்டை யாலும்
 அன்பா கண்ணா யாதவா என்றேன்.
 உண்ணும் போதும், உறங்கும் போதும்,
 ஆடும் போதும், அமரும் போதும்,
 நண்பர் முன்பும் நாயினேன் உன்னை
 விளையாட் டாக வினய மின்றிப்
 பேசினேன்; என்பெரும் பிழைகளைப் பொறுப்பாய்.
 மன்னித் திடுவாய் மாதவா போற்றி !
 சராசர வுலகத் தந்தை நீயே.....
 ஒப்புயர் வற்ற உண்மையு நீயே—
 நீயே வையகம்; நீயே வானகம்.
 தந்தை தனயனைப் பொறுப்பது போலே
 நண்பனை நண்பன் பொறுப்பது போலே
 காதலன் காந்தையைப் பொறுப்பது போலே
 தேவா பொறுத்தருள் சிறியேன் பிழையை . .
 ஆதி யப்பொவாப் பற்ற பரமா,
 அடைக்கலம் என் பிழைபொறுத் தாளாய்....
 போதும் இந்த உருத்திரக் காட்சி
 பொறுக்கி லேன்இயல் பாகப் பொலிவாய்.

240

கண்ணபரமாத்மா விசுவரூபத்தை மறைத்து

வேதந் தானந் தவம் விளம் பாதாம் ;
 வீர பக்தி விரதத்தி னாலே ....
 யாதினும் பெரும் அற்புதங் கண்டாய்.

யானெ லாமென் றறிந்தனை யன்பா !

அருமையன்பன்

கருத ரிய கடவுளைக் கண்டோன்,
காணு யிர்கள் அதுமய மென்போன்,
இருமை, அச்சம், பகைசெருக் கற்றோன்,
இன்ன லின்றி எவர்க்கும் இனியான்,
கருணை நேயன் சமநிலைச் சாந்தன்,
கலங்கிடா மனத் தூயன், விதேயன்,
அரு ளமைதி யறிவொளிர் யோகி,
அருமை யன்பன் அவனெனக் காவான்.

புருஷன், பிரகிருதி

தத்துவம் இரு பத்தொடு நான்கும்
சார்ந்த தாகும் இயற்கைச் சடலம்.
சுத்த சாட்சி புருஷ னதனுள்;
சுதந்தரன் அறியும் அறி வானோன்.
சித்த மூன்றுந் தியானத்தி னாலும்,
செய்ய ஞான விசாரத்தி னாலும்,
பத்தி யாலும், அருட்பணி யாலும்
பார்த்தவர் பர மானந்த ராவார்.

260

ஞானம்

தன் னுறுதி யடக்கம், பொறுமை,
சாது சங்கம், பெரியவர் சேவை,
இன்னுயிர்க் கருணை மனத் தூய்மை
இந்தரிய ஜயம், சித்தவை ராக்கியம்,
என்ன தென்னிறு மாப்புக் களின்மை;
இதய சாந்தி, சமநிலை யோகம்
உன்னதப் பொருளை யுணர் விக்கும்,
உண்மை ஞான வொளியினை நல்கும்.

பிரம நிலை

சுகம், அவா, இருள், ஆணவத் தாலே
சூழு முக்குண மாயையைத் தாண்டி,
பகைநட் பற்ற சமப்பத மெய்தி,
பற்றி லாது பதைப்பதில் லாது,
சகத்தி னாடலைச் சாட்சியாய்க் காண்போன்,
சந்தத மெனைச் சிந்தையில் வைப்போன்,
அகங்கி ளம்பா தடங்கிய சாந்தன்,
அவன் பிரம நிலைபெறு யோகி.

வாழ்க்கை

ஆதி பிரம்மனில் ஊன்றி விரியும்
அரசைப் போன்றதும் முக்குண வாழ்க்கை.
பேத புத்தி அகந்தையின் பற்றால்
பெருகுந் துன்பமிப் பேதுறு வாழ்வில்
தீதி மைத்திடும் ஆசையைச் செற்றார்
செருக்கிலார், தொந்த பந்தமில் லாதார்,
சோதி நாதனைப் பெற்றுச் சுகிப்பார்...
சுவர்க்கம் அன்னவர் தூயநல் வாழ்வே.

புருஷோத்தமன்

வினை முதல்வன் விளம்பிடில் யானே.

விளை பயிரை வளர்ப்பவன் யானே.
 தினக ரனிற் றிகழொளி யானே.
 தின்றதைச் செரி யக்கினி யானே.
 அனைத்தி னுள்ளமுங் கோயில்கொண் டுள்ளேன்.
 அற்பு தங்களென் அம்ஸமொன் றேயாம்.
 எனைப் புருஷ ப்ரகிர்திக்கப் பாலாம்
 ஈடிலாப் புரு ஷோத்தம னென்பாய் !

தேவாசுர சம்பத்து

தீரம் உட்புறத் தூய்மை, அகிம்மை,
 திண்மை, உண்மை யறிவி னுறுதி,
 சீர்மை, நேர்மை, பொறுமை, அமைதி,
 தியாகம், தெய்வத்தன் மைக ளிவையாம்
 கூரம், பொய்யிறு மாப்பு, பகைமை,
 கொடுமை, வெங்கொலை கோதுறு தீது,
 கார்நரகிற் புகுத்தும் பொறாமை,
 காமம் ஆசை அசுரக் குணமாம்.

300

சிரத்தை, தவம்

சிரத்தை யெப்படி யப்படி மாந்தர் ;
 சிரத்தை முக்குணச் சீர்மை யுடைத்தாம்.
 உரை, யுணவு, நடை நினை வுள்ளம்
 உண்மை யான வொழுங்கொ டமைக.
 பிரம சர்யம், குருவழி பாடு,
 பேச்சி லுண்மைநற் கல்வி யறிவு
 பரம னன்பு, மவுனம் அடக்கம்
 பழுதி லாத்தவ மாகும் இவையே.

ஓம் தத் ஸத்

சொல்வ தெல்லாம் சுருதியும் ஆகும்,
 தூய நல்வினை வேள்வி துலங்கும்.
 தொல்லுல கெலாந் தன்மயந் தோன்றும்.
 சுத்த முத்தி துளிர்ந்திடும் வாழ்வில்.
 எல்லை யற்ற சமரலங் காணும்
 இன்னு யிர்களுக் கொற்றுமை யெய்தும்.
 அல்லல் போம் பிரமநிலை யாகும்,
 அறிக ஓம்தத்ஸத்ஓமெனும் உண்மை

மறுவறுமின்பம்

வினைப்பற் றற்று, விழை மனமற்று
 விரதம், வேள்வி, தியாகம் விரும்பி,
 எனதி யானென் செருக்கை விலக்கி,
 இறைவனை யுணர்ந் தெங்கு மெதிலும்,
 இனிய நஞ்சாம் புலச்சுக மின்றி,
 இன்ப மாத்ம சுகமென் றறிந்தே,
 மன மயக்கினை மாசற வென்றே
 வாழ்வை யோக மெனச்செய் மனிதா !

தன் னறம்

சமதமந் தவங் காத்திடும் பார்ப்பார்,
 சமர்வென் றாளுஞ் சவுரிய வீரர்,
 அமைவுறப் பணி செய்திடும் அன்பர்,
 ஆ, பயிர், பொருள் ஆக்கும் வணிகர்,
 தமக் குரிய தருமத்தைப் பேணிச்
 சமுக சேவைசெய் யாவரும் ஒன்றே.
 சுமையுறும் அகங் காரமில் லாதே

தொண்டு செய்யென் சுதந்தர வீரா !

பரம ஹம்ஸன்

முத்தாய்மை யுறுதிபெறக் காம மாதி
முக்குணதொந் தங்களெலா முடிய வீட்டிப்
புத்தியினைத் தெளிவாக்கிப் புலனை வென்று,
போதவடி வாந்தன்னுட் பொருந்தி நிற்கும்
சித்தனே பரமஹம்ஸன் சிற்சு காத்தமன்,
சித்தஜயன், பரமாத்ம நிலையிற் சேர்வான்.
சுத்தனவன் எதுசெயினுந் தோஷ மில்லான்,
சுற்றுலகின் விளையாட்டில் பற்றிலானே.

340

சரண் புகுவாய்

இன்னுயிரின் இதயத்தில் இறைவன் உள்ளான்.
எல்லாந்தன் மாயையினால் இயங்கச் செய்வான்.
அன்னவனுக் காளாவாய்; அருள்பா லிப்பான்.
அச்சமிலை, இடரில்லை, அழிவு மில்லை.....
என்மனத்தன், என்னன்பன், எனைப்பூ சிப்போன்,
என்மய னாவான்; யானே அவனுள் வாழ்வேன்.
சொன்மனத்தைக் கடந்தசுகப் பொருளாம் என்னைத்
தூயசரண் புகுந்தின்பந் துலங்கு வாயே !

விஜயன்

மோகம் விடுமுகக் குணதொந்த மறு.
வேகப் புலனைந் தையும்வென் றுசதா
யோகத் திரு..... வென்றனை யுள்ளமரும்
ஏகப் பொருளே எனதாண் டவனே.....
விடுவாய் அறமில்லன் ; வேண்டியெனை
நடுவாய், யடைவாய் ; நலியும் கலியே.....
அடுவாய் பகையென் றனைஅச் சுதனே,
விடுவேன் கணையுன் வினைவென் றிடவே....
பண்ணும் பணியும் பயனும் பரிசும்
எண்ணும் நினைவும் உனதே இறைவா
விண்ணும் புவியும் விளையாடுகிறாய்
கண்ணா கருணைக் கடலே சரணம்
வேதப் பொருளே விண்ணின் பமுதே
சோதிச் சுடரே, சுகநற் கனியே
ஆதிப் பொருளே அறியும் அறிவே
கீதைக் குயிலே கிளருள்ளிசையே
பரதக் கதையைப் பருகித்தனாளே
விரதக் கதை வீறுபெறத் திருவார்
விரதன் பீஷ்மன் வியனற் பெருமை
உரைகென்றது மாமுனிவன் உரைத்தான் !

20. பீஷ்மப் படலம்

பாரதநாட்டுப் பண்பாட் டிலக்கியம்
உயர் நல வாழ்வின் ஊற்றுக் கண்ணாம்
பாரதந் தன்னிற் பளிச்சிடு மணித்திரள்
அற்புத வாழ்வுச் சிற்பக் கதைகள்.
அறிவுச் சுரங்கம் அனுபவச் சுரங்கம்
வரம்பில்லாத அறம் பொருளின்பம்
எத்தனை எத்தனை அத்தனை நயமும்
வடித்துக் கொடுத்த வியாசர் வாழ்கவே !
என்மனங் கவர்ந்த நன்மன வீரர்

கர்ணன் பீஷ்மர் கதைகளை முனிவர் 10
வேட்கும் சொல்லாற் கேட்க விருப்பம்
என்று நம் சுத்தன் இயம்பினன் உடனே
நன்றெனச் சாந்தன் நவின்றதைக் கேண்மோ !

சந்தனு சத்தியவதி

ஆர்க்கும் அருவிகள் ஆயிரம் பாயவே
அலையெழுந் தாடும் ஆழியைப் போலே
வித்தகச் சித்தர் வேதவியாசர்
வாக்கின் அருவி ஊக்கிய பாரதம்
ஐந்தாம் வேதமாம் அதிலே மிளிரும்
பீஷ்மர் காதை பிரமசர் யத்தின் 20
ஆற்றலைப் போற்றும் ஊற்ற மதாமே.
அழகுக் கழகாம் அருணத்திருவுடன்
குமுதத் திருவாம் அமுதப் புன்னகை
உளங்கவர்ந்தீர்க்க இளந்திருக் கங்கையைக்
கண்டான் சந்தனு காதல் கொண்டான்.
காந்தமின்சாரக் கனலுறு காதலால்
உள்ளமும் உள்ளமும் உந்தப் பெற்றே
“அணங்கே நின்னை மணங்கொளவேட்டேன்”
இணங்கென் னரசியா யிருப்பா யென்றான்.
நாணப் புன்னகை கோணற் பார்வை 30
விழியின் புரட்சி விருப்பங் காட்டி
மையலை வீசும் தையற் கலையால்
ஆண்மையைப் பெண்மை அடிமைகொண் டதுவே !
“தாகந்தீராய் தண்ணமு தேயெனும்
வேகங் கொண்ட வேந்தனை நோக்கிக்
குடமுலை குலுக்கிக் குமரி மொழிந்தாள்:
“அன்பே காதலின் அளவுகோல் அதனால்
என்குல கோத்திரம் ஏதும் கேளேல்
எனக்கெதிர் கூறேல் ஏது செய்தாலும்
தடுக்கா தென்வழி விடுக்க வேண்டினேன்
ஓவ்வாத செய்தால் உடனே பிரிவேன்” 40
“உரிமை புரிக உயிரே, நன்” றெனச்
சந்தனு தழுவிச் சுந்தரி தன்னை
வளநகர் கொணர்ந்து மணவினை புரிந்து
போகந் துய்த்துப் புதல்வரைப் பெற்றான்,
பெற்ற மக்களை உற்ற நாளிலே
கங்கையில் விடுத்த கடுமன மங்கையின்
பேய்வினை தன்னை “ஏயிது கொடுமை”
எனத் தடுத்திடவும் எதிரே அஞ்சிப்
பொறுத்தான், உள்ளே வெறுத்தான் கணவன்.
ஏழும் போயின; எட்டாம் மகவை 50
எறியப் புகுந்த வெறியைத் தடுத்து,
“மரபு விளங்க மகவிது வேண்டும்”
என்றதும் “என்னை எதிர்த்தாய்; பிரிவேன்,
இந்தப் பிள்ளையை யானே வளர்த்து
நல்குவேன் உனக்கே; நானே கங்கை;
காம தேனுவைக் களவு செய்ததால்
அட்ட வசுக்கள் அருமுனி வசிட்டர்
இட்ட சாபத்தால் இங்கே பிறந்தனர்.
எழுவர் உய்ந்தனர்; எட்டாம் பிள்ளை
இவனே பிரபாசன்; இறைவநின் மரபு 60
வாழ இவனை வழங்குவேன்” என்னக்
கங்கை சென்றனள் கைக்குழந்தையுடன்.

தேவவிரதன்

கண்மணிச் சேயைக் கங்காதேவி
 வில்லும், மல்லும் வேதமும் பயிற்றி
 ஆட்சிக் கலையும் ஆற்றலும் அளித்தே,
 சந்தனு மகிழ்த் தந்தருள் புரிந்தாள்
 அறிவும் திருவும் அறமும் வீறும்
 பொலியும் குரிசிலைப் புண்ணிய நாளில்
தேவவிரதன் எனப்பெயர் திருத்திக்
 குருகுலம் வாழக் குவலயம் வாழ,
 இளவர சாக்கி உளமகிழ் கோமான்
 நான்குநல் லாண்டுகள் பாங்குடன் மனதை
 அடக்கி யாண்டான்; அதன்பின் ஒருநாள்
 ஆற்றோ ரத்தில் அல்லிக் கண்ணி
 பூமணச் சொக்கி புன்னகை புரிந்து
 வந்தாள் சத்திய வதிமீன் வலைச்சி;
 அவளைத் தழுவும் ஆசையால் அரசன்
 பெற்றோரிடமும் பேசினன் விருப்பம்:
 "அரசே, நின்றபெரும் அரசினை எமது
 மகளின் மக்களே மன்னவ ராகப்
 புரத்தல் என்னின் புதல்வியைத் தருவோம்"
 எனலும் அரசன் மனஞ்சோர்ந்தாங்கே
 அரண்மனை சென்றாங் கயர்ந்தனன்; அதனை
 அறிந்த விரதன் ஆங்கே சென்று
 சத்திய வதியின் தந்தையைக் கண்டே
 "ஆசை துறந்தேன் அரசைத் துறந்தேன்
 மன்னன் சத்திய வதியை மணந்தம்
 மரபுறு மக்களே மண்புவி யாளுக!"
 என்றே பிரம சரியம் ஏற்று,

70

80

பீஷ்மன்

பீஷ்மன் என்ற பெயரும் பெற்றான்
 தந்தை மகிழ்த் தன்னையே தந்தான்,
 சத்தியவதியும் சந்தனு வேந்தனும்
 ஒத்தில் லறத்தில் உவப்புறக்கூடிச்
சித்திராங்கதன் விசித்திர வீரியன்
 என்றிரு மக்களை ஈன்றனர்; அவருள்
 சித்திராங்கதன் செருவில் இறந்தான்.
 விசித்திர வீரியன் வேந்தனை யமர்ந்தான்
 முதிய பீஷ்மன் முறைவகுத் தாண்டான்

90

பாண்டவர்

காசி யரசன் கன்னியர் மூவர்
 அம்பைஅம் பிகைஅம் பாலிகை என்பார்
 சுயம்வரம் வேட்ட சூரரை வென்றே
 பீஷ்மர் அவரைப் பிரியமாய்க் கொணர்ந்தார்.
 அம்பிகையுடனே அம்பாலிகையை
 விசித்திர வீரியன் விரும்பி மணந்தான்.
 செளலவ நாட்டுச் சால்வலன் அம்பையை
 வேண்டிமுதலில் விலக்கினன்; பிறகே
 அவளும் பீஷ்மரை அணுகியே மாந்தாள்.
 அங்கும் இங்கும் அலைந்தலைந்தரிவை
 மனவெறுப் படைந்து மாசறு பீஷ்மரின்
 சத்துரு வாகித் தவம்பல புரிந்து
 முருகன் மாலையை முயற்சியால் அடைந்தும்
 காரியங் கூடாக் கவலையால் இறந்தே

100

110

துருபதன் மகளாய்த் தோன்றியே நோற்றுச்
 சிகண்டியாய் விசயன் உகந்ததே ரோட்டி
 பீஷ்மன் வீழ்ப் பெருந்துணை யானாள்
 விஜயன் அம்புகள் வீழ்த்தின பீஷ்மனை
 அம்புப் படுக்கையில் அயர்ந்து கிடக்கும்
 வீரத் தாதை விசயனைப் பார்த்து,
 தலையைத் தாங்கும் தலையணை தாவென
 மூன்று சரத்தால் முட்டுக் கொடுத்தான். 120
 ஓரம்பாலே ஊற்றொன்றாக்கித்
 தண்ணீர் கொடுத்துத் தாகந்தணித்தான்
 வீர விஜயனைத் தீரன் வீட்டுமன்
 ஆசீர்வதித்தாங் கம்புப் படுக்கையில்
 உத்தரா யணம்வரை உயிருடன் படுத்து
 “அறமே வெல்லும் அதர்மம் வீழும்
 ஐவரும் கண்ணனும் அறப்போர் வெல்வார்
 இத்துடன் போரை இறுதி யாக்கி
 அரவக் கொடியோன் அவருடன் வாழ்க
 போரினித் தொடர்ந்தால் வீரக் கர்ணன் 130
 களத்தை யாள்”கெனக் கனிவுரை பேசிப்
 பீஷ்மர் விண் சென்ற பிறகு துரோணர்
 கடும்போர் புரிந்தார்; கர்ணனும் விஜயனைக்
 குறிவைத் தெய்தான் கொடுங்கணை; யாங்கே
 பதும யுகத்திற் பார்த்தன் பாலன்
 அசகாய சூரன் அபிமன்னியுவை
 அதர்மப் போரால் அதஞ்செயப் புகுந்தனர்.
 துரோணர் கர்ணன் துரியோத னாதியர்
 அஞ்சத் தனியே அடுபோர் புரிந்தே
 விசயன் மகனும் வீர சுவர்க்கம் 140
 சேர்ந்தனன்; போர்வெறி சீறியெழுந்ததே...
 அசுவத்தாமன் இறந்தான்.... ஆனை.... யென்
 றோரொலி கேட்கவே ஓ மகனே எனத்
 துரோணரும் இறந்தார்—துடிப்புடன் கர்ணன்
 விசயனைக் கொல்ல வீறுடன் பொருது
 பட்டனன், உயிரினும் படபடத்ததுவே
 செய்த தருமம் சீவனைக் காத்தது,

கர்ணன் வரம்

அத்ததி கண்ணன் அந்தணனாக
 முத்தி கொடுக்க முன்னின் றானே,
 உயிரை நோக்கி யுரைத்தனன் கர்ணன். 150
 பேரறியாது வந்தேன் பெற்றவர் உற்றாரில்லேன்
 தேரறி ஒருவன் என்னைச் சேயென வளர்த்து வந்தான்
 ஊர்அறி புலவனாக்கி ஊரையும் ஆளத் தந்தான்
 ஆருயிர் அளித்தேன் அந்த அரவயர் கொடியோனுக்கே !
 அம்புபுட் டாவி சோரும் அக்கணம் கண்ணன், கன்னா,
 அம்புவி யெல்லாம் உன்றன் அறவினை யறியும் இன்று
 நம்பியுன் கவசகுண்ட லத்தினை நல்கிச் செய்து
 உன்பெரும் தருமமெல்லாம் உதவெனக் கேட்டான் ஆங்கே!
 குண்டல மீந்து கன்னன் குருதியைத் தாரை வார்த்துப்
 பண்டறப் பயனுமீந்தான்; பரிவுடன் ஏற்ற கண்ணன், 160
 கண்டனன் உலகங் காணாக் கருணையை நின்கருத்திற்
 கொண்டநல் வரங்கே ளென்றே குறித்தனன் கொள்கையாலே
 எல்லையில் அருளினாலே என்னுயிர் உய்யக் கொண்டாய்
 அல்லலாம் பிறவி தீர்ந்தேன்; அருவினையாலே இன்னும்
 தொல்லையாம்பிறவியுண்டேல் துயர்சொலி யிரப்பவர்க்கிங்

கில்லையென் னாமல் ஈயும் இயல்பினைத் தருதி என்றான்.
நீலமா மேனிக்கண்ணன், நெஞ்சிலே கருணை பூத்துக்
கோலமா முறுவல் வீசிக் கொடையிலே கர்ணன் என்றே
காலமுள் ளளவும் உன்பேர் கலங்கற நிற்கும்; இந்த
ஞாலத்தில் அமரத்தன்மை நயந்தனை வியந்தேன் என்றான் 170
இனியநல் லுரை யிசைத்தே இருவர்க்கும் ஆசிகூறி
இனிவரும் போருங்கூறி ஏற்றநல்வழியுங் காட்டி
முனிவரன் இமயத்திற்கு முடுகினன் சுத்தனிப்பால்
மனிதர்கள் புனிதமாக வாழுறு வகைசெய் தானே. 174

21. பொய் வேடப் படலம்

காப்பு

மன்னுறு பாரத சக்தி மாகதை,
என்னுயிர்ப் பாகிய இனிய மா கவி
பொன்னெனப் பொலிந்திடப் புலவர் தெய்வமே
உன்னருட் சுடரினை யுதவி யாளுவாய் !

கலியன்

தேவரும் ஒடுங்கிட திறல்கொள் என்னையும்,
பூவிலே ஓர்சிறு புல்லன் வெல்வதோ !
யாவரும் வணங்கிடும் என்னை மீறியே,
கோவென ஒருவனுங் கோல் பிடிப்பதோ !

ஞானமா முனிவரை நலிக்க வீறுடன்
போனவர் மீண்டிலர். போர்ப் படைகளைக்
கானக மெங்குமே காவல் வைத்தவன்
கோனெனப் புரக்கிறான்; கொடுமை யென்சொல்வேன் !

மெத்தவென் சூழ்வினை விழலுக் காவதோ ?
சித்தியிற் சுத்தனுஞ் சிறந்து வாழ்வதோ ?
இத்தகை யெதிரியின் இரத்த முண்ணவென்
கத்தியுந் துடித்தது கடிய வேட்கையால்.

முனிவரைக் கொன்றிந்த மூது லகிலே,
இனியறங் கடவுளென் றெவரும் பேசிடாத்
தனியர சாட்சியைத் தாங்கக் கோரினேன்;
சனியனாய் வந்தனன் சக்தி யன்மகன். 20

எடுத்ததும் தோற்றனன்; எனது காரியங்
கெடுத்தவன் வாழ்கிறான் கேடி லாமலே !
விடுத்தவெங் கணைகளென் விழியிற் பாய்ந்தவே !
தொடுத்தபோர் எனக்கொரு தொல்லை யானதே !

உய்வகை காணா தாங்கே உறுதிகெட் டழிந்து மேலுஞ்
செய்வகை நினைத் தயர்ந்த கலியனைத் தேற்ற ஆங்கே,
பொய்வலை வீசி வஞ்சப் புன்னகை குலுங்கத் தண்டை
கைவளை கலகலக்கக் காமமோ கினியும் வந்தாள்.

கலியன்

நானி லத்தை நடுக்கி யடக்கியே
கோனெனப் புகழ் கொள்ளும் கருத்தெலாம்
வேனிற் கால வெறுங்கன வானதே !
ஏனினும் உயி ரேந்தி யிருப்பதோ ?

மோகி

கொற்ற வீரர்கள் கொடுஞ்சமர் தன்னிலே தோல்வி
யுற்ற போதுந்தம் உறுதியை நழுவவி டாமல்
மற்றடம் புயங் கொட்டுவார் மாற்றவர் நடுங்க !
வெற்றி யன்னவர்க் கேயென விளம்புவ தாமே !

கலக்க மேனிநிக் கலிநகர் காவலா, உடனே
அலக்க ணற்றிடும் அதிசயச் சூழ்ச்சியொன் றுரைப்பேன்....
வலக்கை போலுனக் குதவிடும் வகையது வென்ன,
துலக்கதை யெனக் கலியனுந் துள்ளினா னாங்கே ! 40

பகைசெய் வாளினைப் பதுக்கிநம் அகம்பரப் படைகள்,
சிகையுங் காவியுஞ் சாம்பலுஞ் செம்மையாய்ப் புனைந்தே
மிகைசெய் தாந்திரச் சாமிகள் வேடங் கொண் டாங்கே
நகைசெய் நாடகம் நடித்திடின் ஊரெலா நமக்கே !

நம்பு லான்மது போகத்தை வெளிப்பட நடத்தி,
சம்பு பைரவி சக்திலும் சரணெனச் சாற்றி,
வம்பி லாதொரு மாணவக் கூட்டமும் வளைத்தே,
பின்பு நாட்டினைப் பிடித்திடப் பெரும்படை விடுவோம்.

கலியன்

நல்ல தந்திர மொன்று நவின்றனை
செல்வ மேயென் செருக்கினைக் காத்தனை.
கல்வி கற்றுங் கசட்டுக் குருடரை
வெல்லு மென்றன் விரதம் பலித்ததே.

கொஞ்ச மின்பக் குயிலிசைப் பாவையே,
நஞ்சும் வேலு நயனங்க ளாகிய
வஞ்சியே யென் மயக்கந் தவிர்த்தனை;
நெஞ்சை யள்ளுமென் ஆசை நெருப்புநீ.

வெஞ்சி னப்படை, வேகு நெருப்பெதிர்
பஞ்செ னப்படச் செய்த பகைவனை
வஞ்சந் தீர்க்கும் வகையொன் றளித்தனை
என்சுகக் கிளி யேஎன தாவியே ! 60
கொள்ளை போன குடிலென் றெனதுளம்,
சள்ளை யுற்றது; சங்கடந் தீர்த்தனை,
அள்ளி யுன்னை அணைவதென் ஆனந்தம் !
கள்ளினுஞ் சுவை காட்டிடுங் காமமே !

மது மயக்கமும், மாதர் மயக்கமும்
புது மயக்கமும், போக மயக்கமாய்,
எது வரையிருந் தாரென் றறிகிலோம்;
கதுமெனப் படை முன்கலி நின்றனன்....

மோகி சொன்ன முழுநரிச் சூழ்ச்சியை
சாக சத்துடன் சாற்றிடக் கேட்டதும்,
“ஆககா சரி யான” தென் றோர் படை
வேக மாகப்பொய் வேடம் புனைந்ததால் !

காலிக் கூட்டமுங் காவி யடுத்திய
போலிக் கூட்டமும், புண்ணியம் பேசிடுங்
கேலிக் கூட்டமுங் கேடுறு மோகியின்
நீலிக் கூட்டமும் சென்றிட நின்றதால்.

கால தாமத மின்றிக் கயவரைக்
கோல முற்ற குறிப்பினுக் கேற்ப மார்ச்

சாலஞ் செய்யத் தயாரித் தனுப்பினான்
ஞாலம் வேண்டி நமக்கெனும் பித்தனே.

80

தடித்த தந்திரத் தாமதச் சாமிகள்
படித்த வித்தையின் பண்பும் பயன்களும்
நடித்த போதினி நாமும் அறிவதே
அடுத்த நாடகத் திற்கழ காசுமே !

தூயர் போன்றிந்தத் தொல்லைசெய் தந்திரப்
பேயர் கூட்டம் பிரிந்தபின் வெங்கலி
தீய ராகித் திருவில செய்திடும்
நேய ருக்கு நிகழ்வன செப்பினான்.

கலியன்

அகம் பரனுக் கமைந்தநற் சீடர்போல்
இகம் பரமென் றெளிதுரை பேசியே,
சக மகிழ்ந்திடும் சாதுக்க ளாகியான்
அக மகிழ்ந்திடும் அல்ல லிழைமினோ !
தடையி லாதுநந் தந்திரச் சாமிகள்
அடைந்து சித்தி யறத்தை யழித்ததும்
புடை யொளிந்து புனையுருக் கொண்டுளே
படை நடத்திப் பகைவரை வெட்டுவோம்.

முத்தி வேண்டிக்கண் மூடி யுறங்கிடும்
பித்தர் ஊரைப் பிடித்திட நாமின்று
சத்த மின்றிமுன் சாம்பற் புலியினை
ஒத்த வேலை உளவறிந் தாற்றுவோம்.

100

இவ்வகைக் கலியனு மியம்பி யின்னமும்
வெவ்வகைச் சூழ்ச்சிகள் விதைக்க ளுணரோ(டு)
ஒவ்விய தனியறை யுற்றபின் பிறர்
அவ்வறைச் செய்தியை அறித லாகுமோ !

104

22. கார்த்திகைப் படலம்

சத்தியன் சாது சங்கம்

சாந்தமா முனிவர் கூட்டந் தவஞ்செயப் போன பின்பு,
சேர்ந்தமா முனிவ ருக்குத் திருமட மெழுப்பி யாங்கே,
தீந்தமிழ் ஆரியஞ் சேர் திருவருள் வேத மோதி,
வேந்தனுந் தனது நாட்டில் விவேகத்தை வளரச் செய்தான் !

சுத்தனுக் கரசைத் தந்து, சுதந்திரம் பெற்ற தந்தை
சத்தியன், முதிய நாளைச் சாதுக்க ஞானே வாழ்ந்து,
முத்தின் னெறி பயின்று, முனிவரர் தொண்டு செய்து,
சித்தத்தைச் சிவன்பால் வைத்துச் சென்மத்தின் பயன்பெற்றானே

வேதமும் உபநி ஷத்தும், வியாசசூத் திரமுங் கண்ணன்
கீதையும், குறளும் அன்பிற் கிளர்திரு முறையின் வாக்கும்
ஆதிசங் கரரின் வாக்கும் அருட்பிர காசர் வாக்கும்,
ஓதியும் ஓது வித்தும் ஒழுகினார் உண்மை தேர்ந்தார் !

தேவர்க்கும் பெரியா ருக்குந் திருவிழா நடத்து வார்கள்.
பூவிற்கு நன்மை செய்த புண்ணியர் புகழ்கொண் டாடி
நாவிற்கும் செவிக்கும் இன்பம் நயத்திடு விருந்த ளிப்பார்....
யாவர்க்கும் அன்பு பேணும் இதயவி சாலங் கொண்டார்.

பாடலாற் பத்தி ஞானப் பனுவலாற் கதையாற் பேச்சால்,
வீடெலாம், வீதி யெல்லாம், வித்தியா சாலை யெல்லாம்,

நாடெலாம் தூய வுண்மை நன்னெறி பரவச் செய்தார்—
காடெலாம் பர்ண சாலை கட்டிநற் றவஞ்செய் தாரே! 20
மன்னவன் படைக ளுக்கு மாபெரும் வீரர் செய்கை
இன்னிசைக் கருவி மீட்டி இயம்புவார் ; ஊக்க மீவார்,
புன்னெறி யரக்க ரிங்கே பூண்டுடன் அழியத் தூய
முன்னவர் செய்த வீர முயற்சியை விளக்கு வாரே !

பாரத முனிவன் வேண்டப் பரம்பொருட் கனலே யாகிச்
சூரனைக் காய்ந்த வெற்றிச் சுடர்மணி வேலனுக்கு,
வீரரும் யோக ஞான விரதரும் கார்த்தி கைநாள்,
சீரிய முறையிற் சோதி திருவிழா நடத்தி னாரே.

முருகன் வழிபாடு

முருகனென் றுரைத்திட முதிய ஓருளோர்
உருகிய காதலால் உள்ளம் பொங்கியே,
பெருகிய நல்லணி பிறங்கச் செய்தனர்,
திருநகர் அழகொளி திகழ வெங்குமே !

சிவக்கன லாகிய செந்தில் ஆண்டவன்,
பவத்துய ரொழித்திடும் பரம பாவனன்,
அவத்தினைச் செய்திடும் அரக்கர் கூட்டத்தைத்
தவக்கன லாலின்று தகர்க்க வேண்டினார்...

வீதியிற் சிறுவரும் வேலன் வேலினாற்
காதகப் பகைவனைக் கடிதல் ஆடினார்,
மாதிர மதிர்ந்திட மல்லர் சேனைகள்,
போதரும் போரினை பொருது வென்றவே ... 40

ஊறுசெய் கலியனின் ஊற்றம் யாவையும்,
கூறுபட் டொழிந்திடக் கொடிய போரிலே,
நூறுவோம் என்றனர் நுதிகொள் வேலுடன்
ஏறென நடந்தனர் எமனு மஞ்சவே !

இன்னிய நாட்கட னியற்றித் தூயராய்,
முன்னரு முனிவரும் முதுபு லவரும்,
மன்னரும் அமைச்சரும் மல்லின் வீரரும்,
பொன்னணி மந்திரம் புகுந்து நின்றனர்.

பகலினிற் பட்டினி விரதங் கொண்டவர்,
இகல்கெட வுலகெலாம் இன்ப மோங்கவே,
அகங்குவிந் திறைஞ்சினர்; அரக்கர் காலனாங்
குகனையுள் ளன்புடன் கூட்டமாகவே !
மாமறை முழங்கினர், மந்தி ரஞ்சொல்லிப்
பூமழை சொரிந்தனர், புண்ணி யந்தரும்
நாமங்கள் பாடினர் ; நடன மாடினார் ;
ஓமங்கள் வளர்த்தனர் "ஓம்குகா" வென்றே !

வாய்மனங் கடந்தவன், வடிவொன் றற்றவன்,
ஓய்வறத் தொழில் செய்தும் ஓட்டி லாதவன்,
ஆய்வுறு வேதமும் அறிகிலாச் சிவன்
சேயினை வணங்கினர் வேள்வித் தீயிலே ! 60

காலத்தின் போக்கையுங் கலியின் போக்கையும்,
ஞாலத்தின் போக்கையும் நவின்ற பின், வடி
வேலவன் அருட்கனல் வெற்றி நல்கெனா அச்
சீலர்கள் செப்பிய செபத்தைச் செப்புவாம் :

முருக ஜபம்

அருணமுகத் திருவழகா, கருணைவிழிக் குழகா !
தருணமழை போலுதவும் தயைமிகுந்த குமரா !
இருளரக்கர் குலமழியப் பொருதுசுடர் வேலா !
குருபரஓம் சிவக்கனலே ! குகனே சண் முகனே !

அன்புமண மலர்மாலை ஆர்வமுடன் சூட்டி,
என்பருக மனங்குழைந்தே எம்முகம்பார் என்றோம் !
துன்ப மிகும் பகைக்குலத்தைத் தூருடனே நூறி,
இன்பமுறும் வெற்றியருள், எம்முயிருக் குயிரே !

கண்ணற்ற காமவெறிக் காளான கலியர்
புண்ணுற்ற பொய்வினையே போற்றுகின்ற புல்லர்,
மண்ணுற்ற பாவமென மல்குவமர் ஒழியக்
கண்ணுற்றுள் பண்பாடிக் களிநடனம் புரிவோம் !

போரொடுங்கி இருமனத்தின் புகையொடுங்கித் தீதின்
வேரொடுங்கிப் பேராசை வித்தொடுங்கி, மறத்தின்
கூரொடுங்கி, அறவாழ்வே குலவியுன தருளிற்
பாரடங்கி வாழ்ந்திடவே பார்க்குமகிழ் வருளாய்.

80

வஞ்சனைசெய் மாயமற, வாய்மையொளி காட்டாய்,
அஞ்சவருந் தீவினையை அக்கணமே மாற்றாய்.
நெஞ்சினிலே நீண்டுணருஞ் சிவஞான நெருப்பே,
தஞ்சமுனை யன்றியிலை, சண்முகனே சரணம்.
பற்றலரின் படுமாயப் பாழ்வினைகள் சிந்திப்
பெற்றதொரு தாயினரும் பிள்ளைகளைப் போலே
ஒற்றுமையாய், உலகமெல்லாம் ஒருகுலமாய் வாழும்
பெற்றியினை யீந்தருளாய், பிரியமுள்ள முருகா !

வாளுக்குக் கனலீவாய் ; வங்கணரை அழிக்கத்
தோளுக்குப் பலமீவாய் துட்டர்களை வீழ்த்த
நாளுக்கு நாளுயர்ந்தே நன்மை வளர்ந் திடவே,
ஆளெம்மை அரசேயெம் அறிவான முருகா !

கலகமிடுஞ் சினவெறியர், கட்காம வெறியர்,
நலமழிக்குங் கொலைவெறியர், நலமொன்றும் அறியார்
புலனடங்காப் பொய்வெறியர் பொல்லாங்கைத் தடுக்கப்
பலமருள்வாய் சூரபத்மன் பலமழித்த குமரா !

எனதுனதென் றிறுமாக்கும் ஈனவெறி யின்றி,
மனிதனுக்கு மனிதனுறு மரியாதை காட்டி,
மனமொன்றி, இனமொன்றி, மயக்கமறப் பொதுவில்,
தினமொன்றி வாழ்வருள் செவ்வியவேல் முருகா !

100

பாருண்மை வழியறிந்தே பயபந்த மின்றி,
போரின்றிப் பொய்யின்றிப் புன்பொ றாமை யின்றி,
ஓருண்மை, ஓருள்ளம், ஓருயர்ந்த கடவுள்,
ஓரரசுங் கொண்டினிதே ஓங்கவருள் புரிவாய்....

பித்துலகப் பிரிவினைசெய் பெருந்துயர்கள் தீரத்
தொத்தடிமைத் துயர்தீர்ச் சுதந்திரமே பெருக
புத்துயிரும் புதுயுகமும் புதுவாழ்வும் பொலியச்
சுத்தமக ராஜனுக்குத் துணையருளாய் முருகா !

விண்ணகத்தே நிலவுகின்ற வெண்கடரைப் போலே
மண்ணகத்தே இருள்போக்க வந்தசுடர் மணியாம்,
எண்ணகத்தே இனிக்கின்ற எங்கள் மகாராசன்,
புண்ணியத்தால் வானரசு பூமிசையே பொலிக !

சாந்த சிவ மோனவொளி தந்ததவக் கனலே,
காந்தமெனத் தொண்டர்மனங் கவருகின்ற குருவே,
மாந்தர்பயம் ஒழித்திடவே வந்தமயில் வேலா
தீந்தமிழின் சுவையெனவே திதிப்பதுன்றன் பெயரே !
மங்கலநல் வாழ்வென்னும் மணிவிளக்கைத் தூண்டாய் ;
சிங்கமென வீறுடைய சிவசக்தி தருவாய் !
தங்கமெனப் பொலிகின்ற சத்தியவேல் முருகா !
பொங்குகநின் னருளாலே பூரணமீவ் வுலகே ! 120

காலையிலே எழுந்திலகுங் கதிரழகுன் அழகே,
மாலையிலே பூத்தமுல்லை மலர்நகையுன் னகையே !
வேலையிலே நடமாடும் வேகமுன திசையே !
சோலையிலே மணத்தென்றல் சொல்லுவதுன் சொல்லே !

மலைமேலே மலைபோலே மாண்புடனே வசிப்பாய் ,
அலைவீசும் அருவியிலே அருள்வீசி வருவாய் !
கலைவீசும் புலவருளங் கவியூற்றாய் வளர்வாய் !
வலைவீசிக் காதலரை வசஞ்செயிளங் குமரா !

வருவாயெங் கலிதீர்க்க வள்ளிமண வாளா !
தருவாயுன் ஆசியினைத் தருமவினை வெல்ல !
திருவாரும் தேவர்குலம் திகழவுல கெல்லாம்
குருவாக வருவாய்ஓம் குகனேஷண் முகனே !

ஓவடி வாகிய ஒளியிற் றோன்றிய
தீவடி வாகிய சிவத்தின் செல்வனை
நாவமு தூறிட நவின்று நன்மலர்
தூவினர் தூயவர் சுத்த ஓமெனாஅ !

அத்ததி யனைவரும் அமைதி யெய்தித்தம்
சித்தத்தைக் குவித்துளே தியானஞ் செய்தனர்.
இத்தகைக் கூட்டத்தின் இதயம் பொங்கவே
சுத்தனுஞ் சிலமொழி சொல்ல லுற்றனன் :— 140

சுத்தன்

கந்தனுக் கேற்ற கார்த்திகை நாளில்,
குகைக்கனல் முன்னே கூடிய பெரியீர் !
எனது செங்கோல் இனிது நடக்க
மனதுவைத் துதவும் வாய்மையன் புடையீர்,
இன்று காறும் இந்தநன் னாட்டில்,
அறம்பொரு ளின்பமும் அருளும் அமைதியும்
இறைவன் கருணையால் இலகிடக் கண்டோம் !
ஆனாற் கலியின் அதர்மப் படைகள்,
ஆயிரஞ் சூழ்ச்சிகள் பேயெனச் செய்து,
நாட்டைக் கலக்க நாளையே வரலாம்.
ஒற்றர் சொல்லும் உளவைக் கண்டால்,
ஓசையில் லாமல், ஒன்னலர் வந்து,
மோசஞ் செய்ய முனைதலு மாமே
சாந்தமே நமது சத்தியக் கொள்கை ;
என்னினும் பல்லோர் இருக்கும் வீட்டில்,

பாம்பும் புலியும் பசக்கெனப் புகுந்தால்,
 அவற்றை அடலே அமைதிக் கெளிதாம்.
 மனிதர் கூட்டம் இனிதுவா ழாமல்,
 போரும் பொறாமையும் போட்டியுங் கொண்டு
 சீரழிக் குங்கலிச் சேனையை இன்று
 வேருடன் அழிக்க வீறுகொண் டெழுந்தோம்....
 தோள்வலி யுண்டு ; வாள்வலி யுண்டு ;
 வேள்வலி யுண்டு வெற்றி நமக்கே ....
 அச்ச மில்லை, அருளும், ஆண்மையும்
 நச்சரா போன்ற நாசரை நலிக்கும்.
 ஆணவங் கொள்ளும் அரக்கரை யொடுக்கும்,
 கதிர்வேல் சக்தி காப்பெமக் காமே....
 என்னுயிர்க் குயிராம் இன்னுயிர் மக்காள்,
 அறப்போர் முனையில் அருங்கட னாற்றத்
 தயாரா யிருங்கள் ! சத்துருப் படைகள்
 பூனைபோற் புகுந்து புலிபோற் பாயும்.
 வேடம் போட்டு விஷமஞ் செய்யும்,
 கண்விழித் திருங்கள் கனற் படையுடனே
 துணிவுகொண் டிருங்கள் ! பணிவுகொண் டுடனுடன்
 தலைவர் ஆணையைத் தாங்கி நடமினோ !
 சுத்த சக்திச் சுடர்மணி வேலன்,
 வீரமும் திறமும் வெற்றியுந் தருவான்.....
 வெல்லுக தருமம் விளங்குக மெய்யே.

160

ஜனங்கள்

வெல்லுக வேந்தன் விளங்குக சக்தி
 என்று பெரியார் நின்று வாழ்த்தெடுக்க
 வேந்தன் அமர்ந்தான் ; விரதம் முடிந்தது.
 பசித்தா ரெல்லாம் பால்பழம் புசித்தார்.
 உலகம் அனைத்தும் நிலவிய தன்பே.

180

மாதவ முனிவருக்கு மகேசுர பூசை யாங்கே
 தீதற நடக்கும் போது, "சிவசிவ சிவ ஓம் சக்தி
 ஆதிபை ரவிஓம் காளி ஹம்படேஸ் வாஹா" வென்றே
 மாதிரம் அதிரக் கூவி வந்ததோர் சாமிக் கூட்டம்.

நீற்றினைப் பூசிக் காவி நீள்சடை தாடிமீசை
 தோற்றிய புதியர் தம்மை துறவிக ளென்றே தூயர்,
 ஏற்றனர் ; உணவளித்தார் இருப்பிடந் தந்தார்; அன்னோர்
 கூற்றெனக்கிளர்ந்தவஞ்சக் கொடுமையை யறிகுவோமால்! 191

23. போலித் துறவிகள் படலம்

துள்ளிடும் புலனடக்கித் துறுதுறுத் திடுமனத்தை
 மெள்ளவுள் ளடக்கி நானார் எனச்சதா வினவி யாங்கே,
 உள்ளத்தி லுள்ள சுத்த வுண்மைநான் ஆன்மா என்றே
 தெள்ளுறத் தெளிந்த பேரே திருவரு ளறிஞ ராவார்....

அத்தகை யறிஞர் சற்றும் ஆணவ மின்றிப் போலிப்
 பித்தரின் வேட மின்றிப் பிறரையுந் தாமென் றெண்ணி
 இத்தலத் துயிர்க ளுக்கும் இயன்றநன் னலங்கள் செய்து,
 சித்தத்தைச் சிவன்பால் வைத்துச் சிக்கற வாழு வாரே !

அன்பினால் அருளைத் தேடி, அருளினால் அறிவ றிந்தே,
இன்புறப் பொதுநலஞ்செய் திருவினைக் கட்டுமின்றித்
துன்புறு மாசையின்றித் துகளுறு செருக்கு மின்றிப்
பண்புற வாழுவாரே பழுத்தநற் றுறவோ ராவார்...

அவ்வகைத் துறவோ ருக்கும், ஆளையே மாற்ற வந்தே
ஒவ்வறு நடையினாலே ஊரினைக் கெடுக்கும் வஞ்சத்
தெவ்வகை துறவி னர்க்கும் வேற்றுமை தெரிய வேண்டி
செவ்விய ஒற்றர் பின்னே சித்தினி பவனஞ் சேர்வோம்...

சித்தினி பவனம்

சுற்றிலும் காவல் வைத்த சோலையி னடுவ மைந்தே
முற்றிலுங் கருங்கல் லாலே முடிந்ததப் பவனம் ; ஆங்கே
பற்றுத லுடையார் சென்று வருவதைப் பார்ப்போ மேனும்,
இற்றெனச் செயலைக் காற்றும் இயம்பிட முடியா தம்மா ? 20
மாடமா ளிகையின் மீது மணிவிளக் கணிகள் காண்போம்,
பாடலுங் கேட்கு மேனும் பகலிரவாக ஆங்கே
கூடினார் செய்யும் விந்தை இதுவெனக் குறிப்பார் யாரே?
மூடுமந் திரங்கள் ஒற்றர் முயற்சிக்கும் ஒளிப்ப தாமே !

எப்படிப் புகுந்தார்? இங்கே எப்படி நிலைத்தார்? எந்தச்
செப்பிடு வித்தை யாலே செனங்களின் மனங்க வர்ந்தார்?
எப்படிப் பகலில் வாழ்ந்தார்? எப்படி இரவில் வாழ்ந்தார்?
இப்படிச் செய்வோர் யாரென் றியம்பிடக் கேள் ரையா !

வெம்மனக் கொலைஞர் கொண்ட வெருவுறு முகத்தைப்போலே
கும்மிருட் டுலகைக் கௌவுங் குளிரினைப் போர்த்த ஓர்நாள்,
செம்மனத் துறவி போலச் சீடர்கள் சூழ நால்வர்,
“பொம்மகா தேவ” வென்றே அகம்பரன் புகுந்தா னம்மா !

கோட்டையின் காவலர்க்குக் குறிசொலித் திருநீ றீந்து,
பாட்டுகள் பாடி, மிக்க பரவசங் காட்டிக் காலை
நாட்டினான் உள்ளே இந்த நாடகங் கண்ட போதே
நாட்டினுக் குறுதீ தெண்ணி நடுங்கிற்றந் நகர மம்மா !

வெண்ணிறப் பொடியைப் பூசி, மெய்யுள பூதமைந்தும்
உண்ணகக் காஷாயத்தை உடுத்தித்தா வடங்கள் சூடி,
கண்ணையண் ணாந்து நிட்டை காட்டிடக் கால்மடக்கி,
மண்ணையே மனதில் வைத்து வஞ்சனை செய்தான் அன்னோன்

40

கண்டவர் திகைத்து நிற்கக் கரடிபோல் மூச்சி முத்து
மண்டுநீர்க் குளத்திற் கொக்கு மாதிரி மௌனங் காப்பான்...
பெண்டிரைக் கண்டுவிட்டால், பிரியமாய்ப் புன்ன கைப்பான்,
வெண்டிரு வாய்மலர்ந்து வேதமும் உளறித் தீர்ப்பான் !

கடபட வென்று ஞானக் கச்சந்தி யவிழ்த்துக் கொட்டி,
மடையரைப் பயமு றுத்தி, மாணவ ராகக் கொள்வான்.
படிபுல வர்கள் வந்தாற் பசக்கென மௌனங் காத்துச்
“சடவிவ காரம் வேண்டேன் சத்துநான்” என்றி ருப்பான்.

சைவர்கள் வந்துவிட்டாற் சைவமே பெரிய தென்பான்,
வைணவர் வந்தால், ஸ்ரீநி வாசனே சரணமென்பான்,
கைவல்யச் சாமி வந்தால், கண்டது மித்தை யென்பான்,
பையவிழ் செல்வர் வந்தால் பணத்துற வியம்பு வானே !

எத்தராஞ் சீடர் தாமும் இராகமா லிகையி முத்துச்
சித்தரின் கடைக்கண் பேசச் சிக்கெனத் தாளங் கொட்டி,
“பக்தர்காள் கேளீர் கேளீர் ! பாக்கிய வசத்தால், எங்கள்
உத்தமக் குருவின் மேன்மை உரைத்திடப் பெற்றோம்” என்பார்

குரு மகிமை

நந்திதேவர் மரபினிலே வந்த திரு மூலர்,
நாதர்கள் யாவருக்குந் தாதாவாம் இவரே !
தொந்திமுனி மச்சமுனி சோதிமுனி முதலாய்ச்
சொக்குமுனி வரையிலிவர் சொல்லிவைத்த சீடர். 60

கதிர்காமக் காட்டினிலே கடுத்தவங்கள் புரிந்தே
கந்தனருள் பெற்றுவந்தார் இந்தவுலகய்ய,
முதிர்சருகை உண்டுபர முத்திதருங் கயிலை
முடிமிசையே தவம்புரிந்து முதல்வனருள் பெற்றார்.

தாருகா வனத்தினிலே சாதனைகள் செய்தே,
தாந்திரிகச் சித்தியெல்லாம் வாய்ந்திடவே பெற்றார்.
பாருலகில் விளையாடிப் பத்தரைக்காத் திடவே,
பரமனரு ளேந்திவந்தார் பழுத்ததவ ராசர்.

பிள்ளையில்லாப் பெண்களுக்குப் பிள்ளைவர மீவார்,
பேய்தீர்ப்பார், நோய் தீர்ப்பார், பெருங்கவலை தீர்ப்பார்.
அள்ளியள்ளிப் பொன்னளிப்பார் அரியரச வாதர்,
அடிபணிந்த தொண்டருக்கு முடியரசுந் தருவார்.

குருடர்பலர் செவிடர்பலர் குணமானார் இவரால்,
கொடுங்கூற்றும் நடுங்குமிவர் கோபவிழி கண்டால்.
கருடனைக்காண் பாம்பெனவே கடும்பகைவர் நலிவார்.
காலில்விழும் அடிமைகளே கைலாசம் பெறுவார்.

தேவரும் ஒப்பிலர் செகத்தி லுள்ளவர்
ஏவரும் ஒப்பிலர், இவர்சி றப்பினை,
நாவினி லெப்படி நவிலு வேனையா,
சாவினை வென்றவர் என்று சாற்றினார். 80

மாணவர் கதைகளை வளர்க்கக் கேட்டதும்,
காணிக்கை கொடுந்தங் கணக்கி லாதவர்,
காணிய வந்தவர் காலில் வீழ்ந்துதம்,
வேணவா தீர்த்திட விளம்பி நின்றனர்.
பெண்ணினை வேண்டுவர் ; பெரிய கும்பலாய்ப்
பொன்னினை வேண்டுவர், புருடர் வேண்டுவார்,
மன்னரின் அன்புடன் மதிப்பும் பட்டமும்,
ஒன்னலர் வீழ்ச்சியும் உதவ வேண்டுவார்.....

எடுத்ததை முடித்திடும் ஏற்றம் வேண்டுவார்,
அடுத்தவர் வாழ்விலுக் கழிவை வேண்டுவார்,
கொடுத்தவர் மறந்திடும் குணத்தை வேண்டுவார்,
தடுத்தவர் தடைகளைத் தகர்க்க வேண்டுவார்.

நோய்களைத் தீர்த்திட நுடங்கல் போக்கிட,
ஆயிரம் பேரிவர் அடியைப் பற்றுவார்;
பேயினைத் தீர்த்திடப் பெண்கள் கூடுவார்....
வாய்வரம் வழங்குவார் மாயச் சித்தரே !

சுற்றிலு மிவர்புகழ் சொல்லக் கேட்டவர்,

பெற்றிட வரங்களைப் பின்னுங் கூடினார்;
மற்றவ ருடனினு மற்ற மாணவர்
உற்றனர் பெண்டிரும் உடனுற் றார்கொலோ....

100

வஞ்சகக் குருவுடன் வஞ்ச மாணவர்
நெஞ்சினிற் கொண்டதை நிறைவு றுத்தவே,
அஞ்சிடும் பாமரர் அடிமை யாகவே,
எஞ்சிய சூழ்ச்சிகள் இயற்றி வென்றனர்!

காரியக் குருடராய்க் கண்பெற்றோ மென்பார்,
காரியச் செவிடராய்க் காதுற் றோமென்பார்,
காரிய ஊமராய்க் களித்துப் பேசுவார்,
காரியக் குருமணி கருணை காட்டவே !

பேயெனப் பிதற்றியோர் பெண்ணும் ஆடுவாள்,
சீயெனக் குருமணி சிறிது நீறிடப்
போயொழி வேனெனப் புகன்று பேய்செலும்...
ஆயவோ அதிசயம் என்பர் அண்டையோர் !

குப்பியிற் செப்புடன் குப்பை மேனியும்,
உப்பொடு துத்தமும் உருக்கி என்னவோ,
செப்பிடு சாலங்கள் செய்து செம்பொனை
ஒப்ப உலோகத்தை ஒளிரக் காட்டுவார்.
பொன்வெறி கொண்டவர் பொருளைக் கொட்டியே
மின்னிடுந் தங்கத்தை மிரளக் காணுவார்...
அன்னவர் ஆசைகள் அவல மானபின்
உன்வினை யிதுவென உரைப்பர் சீடரே !

120

பலபல தந்திரம் பயிலும் சித்தரோ
மலடிக்கும் கிழவிக்கும் மகவை நல்குவார்.
பலபல மந்திரம் பலிக்கும் செய்தியும்,
கலியருக் குள்ளெனக் கண்டு கொள்ளுவாம்....

இந்த வாறுளே எண்ணறும் இகலவர் வரவே,
அந்தமாம் ஒரு தோட்டத்தில் மாளிகை யமைத்துத்
தந்திரம் பெறு தாந்திரச் சாதனம் புரிய
மந்தைக் கூடினர் மதுவுடன் மாதரும் வரவே !

மூல குண்டலிக் கனலினை மூட்டுவோம் எனவே,
போலிச் சாமிகள் புணர்ந்தனர் நீலிக ஞடனே !
காலபைரவன் கருணையைக் கள்ளினால் அடைந்தார்.
வாலைஓம் என வாலிபப் பெண்களை வலித்தார்.

இளங்கைம் பெண்களும், இருமனப் பெண்களும், இந்தக்
களங்க முற்றிடுங் கள்வெறிக் கூத்தரை நம்பி,
உளங்க விழ்ந்தனர் உயிரையு மிழந்தனர் சிலபேர்,
வளர் வயிற்றுடன் கலிநகர் வந்தனர் சிலபேர் !

நல்ல நாட்களிற் கூடிடு நல்லவ ருடனிப்
புல்லர் கூட்டமும் போலிவே தாந்தங்கள் பேசி,
மெல்லத் தம்வலை விரித்திடும் விதத்தினைக் கண்டோம்,
கல்வி யாளர்கள் கூடிய **கார்த்திகை** நாளே !

140

களளும் காமமுங் களவுடன் கைத்திமிர் காட்ட
மெள்ளத் தம்முள்ளே விறல்பெறும் படைவலி சேர்த்தே,

உள்ளி ருந்துமப் புறத்தினி லிருந்துமே ஒன்றாய்
வள்ளன் மாநகர்க் கோட்டையை வளைத்திடச் சூழ்ந்தார்...

இரவு தோறுந்தம் இன்னல்செய் படையணி கூட்டி,
மரபு பற்றிய மானிட நீதியைப் பழிப்பார் ;
பரவு நாரியர் முயக்கிலே பரவச ரானார்
அரசு வீழ்வு முயற்சிகள் புரிபவ ரானார்.
கலியி னாட்சியைக் களிப்புறு மாட்சியென் றிசைப்பார்,
நலிக மாமறை நவின்றிடுந் தேவென நவில்வார்,
பொலிக பௌதிகப் புதுமைக ளெனப்புக முறைப்பார்—
புலிக ளாகவே மாறினர் பூனைபோற் புகுந்தார்.

புல்லுக் கட்டிலும் விறகிலும் ஆயுதம் புதைத்து,
மல்லர் மல்லன்மா நகரினில் வஞ்சமாய்ப் புகுந்தே,
கொல்லு வெங்கலிப் படையின்கை கொடுத்துருக் கரந்தார்;
அல்லின் போர்வையில் அமர்க்களம் பண்ணவுந் துணிந்தார்.

ஊன் மதுக்கடை உடல்விலை யாடிடும் விடுதி,
ஞான நூல்களைத் தூற்றிடு நாத்திகச் செருக்கு,
கோனி னாட்சியைக் குமைந்திடக் கோதுறுஞ் சூழ்ச்சி
ஆன தீமைகள் யாவையும் அரசனும் அறிந்தான் . . . 160

சிந்தை தூயரை ஒற்றராய்ச் செலவிடுத் திறைவன்,
வந்த தாந்திரர் வஞ்சகப் பகைவரென் றறிந்தான்.
முந்த மைச்சவை கூட்டினன் ; முதலமைச் சோத
தந்தி ரர்க்கொரு தந்திரப் பொறியினைச் சமைத்தான் !

கலியன் சூழ்ச்சியைக் கடிதினிற் கண்டநல் லமைச்சன்,
வலிய சேனையால் சித்தினி பவனத்தை வளைத்தான்;
கிலிபி டித்தவர் அரசனைக் கீழ்ப்படிந் துள்ளே
புலியைப் போன்றவர் புரிந்திடும் புன்மையைப் புகன்றார்...

கள்ள வஞ்சகக் கயவரைக் கையுடன் பிடிக்க
நள்ளி ராவினில் விசயனார் நடத்திடும் வீரர்
மெள்ள மீமதி லேறியே விரைந்துளே நிறைந்து,
கொள்ளைக் கூட்டத்தைக் கொடுஞ்சிறைப் பிடித்ததென் வியப்பே!

மிகுந்த கள்ளினைப் பருகியே மிடுக்குற நடந்தே
உகந்த நீலியை யணைந்துடல் பிழிந்திடக் கூடும்,
அகம்ப ரன்றனை அப்படி யேவிலங் கிட்டு,
மிகுந்த பேர்களை வேறொரு வெஞ்சிறை யடைத்தார்.

மூலை மூலையிற் பதுக்கிய முரடரை வளைத்தே,
மேலுந் தண்டனை விதித்தனர்; விசாரணை வைத்தே
போலிச் சாமியின் புரட்டெலாம் அம்பலம் புரிந்தார்;
காலை மன்றத்திற் சென்றவர் கதைகளைக் காண்பாம். 180

24. புரட்சிப் படலம்

ஆதி நல்லறம் அன்புறத் தாங்கிடும்,
நீதி வேந்து நியமித்த மந்திரி,
தீதி ழைத்த திருடரைத் தண்டிக்கக்
கோதி லாத குரவரைக் கூட்டினான்.
சத்தி யத்தைத் தனதுயி ராக்கிய

சித்தி மானத் திருவிலி வஞ்சரின்
மித்தை யெல்லாம் விளம்பென, ஒற்றர்கோன்
வித்த கனும் விளங்குறப் பேசினான்.

வித்தகன்

காவி யணிந்த கலிப்படை யிங்கே
அகம்பர னுடன்செய் அழிசெயல் அறிந்தோம்.
நால்வ ருடனே நகருட் புகுந்த
போலித் துறவி பொய்ப்புகழ் பெற்றான்,
சீட ரென்றும் சேவக ரென்றும்,
“நோய்க்கெட வந்தோம், பேய்க்கெட வந்தோம்,
பெரியார் அருளைப் பெறவே” என்றும்
புறத்தி லொளிந்த பொய்யரும் புகுந்தார்.
குருடனென் றொருவன் கோல்பிடித் துறுவான்.
கபடச் சாமி கண்ணைத் தடவுவான்,
உடனே சீடன் “உற்றது பார்வை,
ஆஹா சித்தின் அதிசயம் என்னே”
என்று குதிப்பான்; எவரும் வியப்பார்.
செவிடென மற்றொரு சீடன் வருவான்;
காதுக் குள்ளே ஏதோ சொன்னதும்,
பெற்றேன் கேள்வி வெற்றியென் றாடுவான்.
இந்தப் படியே எண்ணிலா மக்களை
வஞ்சித் தானப் பஞ்சமா பாதகன்.
இரச வாதி யென்னும் பகட்டால்,
பலர் பொருட் குவையைப் பறித்தான் பாவி.
பிள்ளை வரமெனப் பெண்டிரைக் கெடுத்தான்.
கலியன் அனுப்பிய காரிகை யாரும்,
சாமியைக் காணத் தந்திர மாகப்
பேய்நோ யென்று பிதற்றிப் புகுந்தார்.
பெண்கள் கிடைத்ததும் பிறரையே மாற்றத்
தாந்திர யோக சாதன மென்றோர்,
மாயங் கிளப்பி மங்கையர் பலரைக்
கற்பழித் தாரிக் கயவக் கள்ளரே
சித்தினி பவனம் வைத்திவர் செய்த
சேட்டைக ளெல்லாம் செப்பினும் வாய்வேம்.
குடித்துக் களித்துக் கூடிக் குதித்தலும்,
பொய்நசை காட்டிப் பொன்னைப் பறிப்பதும்,
சித்தியைப் பிடிக்கக் கத்திதீட் டுவதும்,
அரசைக் கவிழ்க்கப் புரட்சி மூட்டலும்,
அறத்தைப் பழிப்பதும், அதரு மத்தையே
உபதே சிப்பதும் ஊரில் மெல்லக்
கலகத் தீயைக் கனலச் செய்வதும்,
புல்லும் விறகும் புதுப்புதுப் பண்டமும்,
கொணர்பவர் போலக் கொலைக்கரு விகளைக்
கொண்டு வந்து கொடியார்க் கீவதும்,
தந்திர மாகத் தானைத் திரட்டலும்,
இந்தப் போலிகள் இழைக்குந் தீமையே.
சித்திமான் உடனே எத்தரைப் பற்றி
இன்னது செய்தீர் ஏனெனக் கேட்டான்.
பசுவரி போர்த்துப் பாய்புலி போன்றீர்,
அகம்பரக் கூத்தீர் அளிவிடை யாதோ?

அகம்பரன்

மந்திரத் தலைவா, தாந்திரத் தலைவன்,
என்செய லெல்லாம் எனக்கு நியாயமே.

சொல்லிய குற்றம் புல்லிய பொய்யே.
கலிநீ திக்கே கட்டுப் பட்டோம்.
ஆகா யத்தை அண்ணாந்து பார்த்து,
சாமி பூதம் சாத்திரம் மோட்சம்,
புரோகிதம் என்னும் புரட்டுக ளின்றிக்
கண்ணாற் காண்பதே காட்சி யென்றும்,
உலகே நிலைபொருள், உடலே உண்மை,
என்று கண்டுநாம் வென்றுல கெல்லாம்,
ஆளுவ தற்கே ஆசை கொண் டோமே.
ஊன்மது, மாதர், உலகியற் போகம்,
இவைதரும் இன்பமே இன்பமென் றுடையோம்
எந்தாந் திரிக இயல்பிதுவாமே.

சித்திமாள்

தாந்தி ரீகமாம் ! சக்திசா தனத்தை
ஞான முனிவர் நவிலுக சற்றே.

பாரத முனிவர்

இல்லறங் காக்கும் நல்லறத் தார்கள்,
ஆணும் பெண்ணும் ஆன்ம உணர்வில்,
கூடி வாழ்ந்து குலசக்தி வளர்ப்பதே
தாந்திர யோக சாதன மாமே.
கள்ளும் பிறமனைக் காமமும் தீதே.
தூய மனமும், தூய உணவும்,
தூய நடையும், தூய பழக்கமும்,
கற்பும் உண்மைக் கடவு ளன்பும்,
மாதரைத் தாயென மதிக்கும் சிந்தையும்
கொண்டவ ருக்கே குண்டலி யோகமாம்.

80

சித்திமாள்

அகம்பரத் தாந்திரம் அழிசெயலாகும்,
என்பதை அறிந்தோம். எண்ணரும் இன்னல்
புரிந்தீர் உமது போலித் தனத்தால்.
ஆயிரம் மக்கள் அத்தாட்சி சொன்னார்.
உமது வாயே உள்ளதைச் சொன்னது.
உயிர்வாழ் விற்கும் உலகநன் மைக்கும்,
உங்கள் கொள்கை ஊறு விளைப்பதே ;
கொடிய தீய குற்றம் விளைத்த
அகம்பர ருக்கிங் காயுட் சிறையாம்.
சித்தினி பவனம் இத்தினந் தொட்டே,
பத்திச் சாதகர் பவனமா குகவே.
அதிலிருந் தழிசெயல் ஆற்றிய கலியர்,
காவலி லிருந்து கடும்பணி செய்கவே,
சீரிய நியாயத் தீர்ப்பும் இதுவே.
தீர்ப்பை மீறித் தீங்கினிச் செய்தால்,
தூக்கி லிட்டுச் சுடுவோம் உடனே...
காவலர் இவர்களைக் காட்சிறை யிடுமினோ !

ஒற்றன்

சித்திமாள் இப்படிச் செப்பிய போதே,
ஒற்ற னொருவன் ஓடோடி வந்து,
“கொடுமை கொடுமை ! கொடிய புரட்சி ! .....
கலியர் இங்கே கரந்தின் றெழுந்தார்.
பாய்வேல் குண்டு படைக்கலங் கொண்டு
சாது ஜனங்களைத் தாக்குகின் றாரே !”

100

சித்திமாள்

செல்லுக சேனை ; சீறுக போரே
புரட்சியை யடக்கிப் புகுந்த பகைவரைப்
பற்றிச் சிறையிடப் பாய்ந்து செல்மினோ !
சித்திமாள் ஆணை செல்லும் பொழுதே,
அரண்மனை முன்னே ஆர்த்தனர் பகைவர்....
விசயன் சேனை விரைந்தது முன்னே.
இந்தச் சமயம் இன்னொரு சேவகன்
கடிதங் கொடுத்தான் — கலியன் கடிதமே !

கலியன் கடிதம்

“சித்திக் குரிய திறம்பெறு மன்னர்
நாமே, நாமே; நமது நாட்டை
நாமே பற்றி நம்வழி யாளுவோம்.
துறவியர் மடமே சுத்தனுக் கேற்றதாம்.
உடனே செல்க... உடன்படா விட்டால்....
கொடும்போர் மூண்டு கொலையிலே முடியும்—
என்னவ ரைச்சிறை யிட்டதே காரணம்....”
என்று படித்ததும் இதயந் துடிக்க,
இரத்த விழிகள் இகற்கனல் சிந்த,
“மூண்டது போர்வினை ! முரசுகள் கொட்டுக !
கலியை முடித்தே கத்தி யுறங்குக....
துட்டரை வெட்டுமின், சுட்டுப் பொசுக்குமின்!...”
என்று கட்டளை யிட்டதும் சித்திமாள்,
போர்ச்சபை கூட்டப் பொருக்கெனச் சென்றான்.
“போரோ போ”ரென வீரர் கூவி
மின்வாள் வீசி மின்டரை யழித்தனர்...
புரட்சிக் கலியர் புழுதியி லுருண்டார் !
பதறிச் சிதறிப் பயந்து சிலபேர்,
அடைக்கலம் புகுந்தார்... ஆயினும் கலிப்படை
கோட்டைப் புறத்திற் கொட்ட மடித்ததால்...
நாட்டைக் காக்க நமது மன்னன்
கூட்டிய போர்ச்சபை நாட்டிய தறிவமே....

120

133

25. போர்ச்சபைப் படலம்

மேதகு சுத்தனும் விரதத் தந்தையும்,
தீதறும் அமைச்சருஞ் சிற்றரசரும்,
காதகக் கலியனைக் கவிழ்க்கக் கூடினார்,
நீதியின் கோயிலாய் நிலவு மன்னவை.
வரமிகு தமிழனும், வலிய வங்கனும்,
உரமிகு மராடனும், உரத்த சிங்களனும்
தரமிகு கூர்ச்சரத் தலைவன், சூரனும்
முரசதிர் மன்னவை முந்தி வந்தனர்.

பாரெலாம் எதிர்க்கினும் ஒருகை பார்த்திடும்,
வீரருந் தீரரும் வினைவல் லாளரும்,
போரெனக் கேட்டதும் புயங்கள் விம்மினார்,
வார்முர சதிர்ந்ததும் வாழி பாடினார்.

போர்ப் பாட்டு

காரிருட் புயல் வான் பளிச்சிடுங்
கம்பி மின்னலைப் போலவே !
போரிலே சுடர் வாளைவீசிப்
பொறாமைப் புல்லரை வெட்டுவோம்...
பாரி லேயறம் வாழ்கவே கொடும்

பாவிசுள் முடி வீழ்கவே !
வீரசக்தி பவானி நங்கொடி
வெல்லவே துணை நல்கவே !

20

நலந்தரு சக்தியை நன்று சிந்தித்தே,
நிலந்தரு வேந்தனு நீண்ட மன்றத்தை,
அளந்ததன் காரியம் அறிந்து ணர்ந்து, தன்
உளந்தனி லுள்ளதை உரையிற் கோத்தனன்.

சுத்தன்

நன்றியிற் பெரியீர் வெற்றி நாடிய நல்லீர், உள்ளம்
ஒன்றிய நாட்டீர், நெஞ்சில் உறுதிகொள் வீரச் செல்வீர்,
வென்றிடும் உண்மை யென்ற வேதவாக் கறிந்த நீவீர்,
இன்றிடர் அறிவீர்; நாளை இயற்றுவ தறியக் கேளீர் !

வீட்டிலே புகுந்த கள்வர் வீழ்ந்தனர் வகையில் லாதே;
நாட்டிலே அறமழிக்க, நாமெனுந் திமிர்கொள் வாளைக்
காட்டியே யெழுந்த பொல்லாக் கலியனை யடக்க நாமுந்
தீட்டிய வீரங்கொண்டு சேனையைச் செலுத்து வோமே !

கோட்டையை வளைத்த துட்டர் குமைந்திடச் சுடுமின் இங்கே;
காட்டகங் குவிந்த சேனை கலிநக ரதனைத் தாக்கி
வாட்டுக பகைக்கு லத்தை ! வளைத்திரு பக்கஞ் சூழ்ந்தால்,
சேட்டைசெய் அரக்கர் நங்கை சிக்குவ துறுதி யாமே !
நம்புத லுள்ள வீரர் நாட்டிய பயிற்சி மிக்க
வெம்படை யுள்ள தாங்கே, நாயகன் ஒருவன் வேண்டும்,
அம்புடன் அறிவுஞ் சூழ்ச்சி யதனுடன் அறமுங் கொண்டு,
வம்புசெய் கலிய லுக்கு வல்விடை பகர வேண்டும் ! 40

சத்தியன்

தனயனிவ் வாறு பேசச் சத்தியன் முன்னே நின்று,
“வனமுறு படை நடத்தி, வஞ்சரை முறிய டிப்பேன் !
எனதறம் அதுவே ; நாட்டின் இன்னலைத் தீர்க்க வேண்டி
மனதெனைத் தூண்டு தையே. மன்னவை சொல்வ தென்ன?

அரசினை மகன்கை யீந்தே, அறப்பணி செய்யச் சென்றேன் !
பரிசனந் துறந்தி ருந்தேன்; பாவிசுள் படை யெடுத்து,
முரசொலி கேட்ட பின்பென் முதுமையும் இளமை கொண்டு,
நரசமு கத்தின் சேவை நலமென நாடு தம்மா !

நாளையென் றில்லை; இன்றே நல்விடை தருவீர்; வீரக்
காளையு ளானே அந்தக் கலிநகர் பிடிப்பேன்” என்று
தோளையு நோக்கிக் கையிற் சுறுசுறுப் பாக மின்னும்
வாளையு நோக்கி மன்னை, மன்றினை நோக்கி னானே !

சித்திமாள்

முன்னவன் சொல்லைக் கேட்டு முதற்பெறும் அமைச்ச னாங்கே
மன்னவன் மனமு மற்றை மந்திரர் மனமுந் தேர்ந்து,
“தன்னல மற்ற வீரத் தந்தைநீ உறுதி கொண்டு
சொன்னது சொன்னவாறே : தொடருக கரும” மென்றான்...

சத்தியன்

“செல்கிறேன் . . இங்கே நீவீர் சித்தியைக் காண்மின். அங்கே
வெல்கிறேன் கலியை” யென்று சத்தியன் வீட்டிற் கேகி,

செல்வனை மனைவி தன்னைத் தேற்றியே கவசம் பூண்டு
நல்விடை கொண்ட காதை அடுத்துநாம் நவிலு வோமே.... ! 60

தருமத்தை உயிரைப் போலத் தாங்கிடுந் தந்தை செய்கை
ஒருமித்த சபையின் வீர உணர்ச்சியை எழுப்ப, வேந்து
நிருமித்த படியே, சித்தி நிலையத்தில் வெற்றி நாட்டுங்
கருமத்தைக் காக்க மேலோர் கருத்தினில் உறுதி கொண்டார் !

சுத்தன்

வருந்திடுந் தருமம் வாழ, வஞ்சகர் செருக்கு வீழத்
திருந்திய வீறு கொண்ட தீரர்காள், இனிநாம் இங்கே
இருந்திட நேரமில்லை, எழுந்திகல் நடுங்க, வாட்கு
விருந்திடச் செல்வோம் வாரீர், விசயனார் ஆணை கொண்டே!

சிற்பரசர்

கலிசெய்த கொடுமைமுன் கண்ணை மூடியே
புலிசெய்த கொடுமையைப் போன்ற தந்தகோ !
வலியவந் தடுசமர் வளர்த்த பாவிகள்,
நலிகநற் றருமமே நாளும் வாழ்கவே !

வீரர்

இருந்திடிற் சுதந்தர ரென் றிருப்பதாம்
இறந்திடின் கடமைசெய் திறந்து வாழ்வதாம்.
அறந்தவிர் வாழ்க்கையும், அடிமை வாழ்க்கையும்
மறந்தொரு கனவிலு மனத்தி லெண்ணிடோம் !

தேசம் வாழ்ந்திடச் செங்க திர்க்கொடி,
சேணு லாவப் பறந்திட
நேசர் வாழ்ந்திட, மோசஞ் செய்த
நிருதர் வெம்படை வீழ்ந்திட ! 80
காசினித் துயர் நீங்க மாதரின்
கற்பு வாழ்ந்திடப் போர் செய்வோம் !
மாசி லாத சுயேச்சை வீரர்
வருக, வெற்றி பெறுகவே !
அன்னை ஆரமு துண்ட நன்றி
அமர்க் களத்தில் விளக்குவோம்.
இன்னரே இடு தாளை நீக்கி,
உறங்கு வாளை எடுத்தனம் !
மின்னி மின்னிப் பறந்து செவ்வொளி
வீசி வீசிச் சுழலவே
தின்னு தோள்தின வாறப் போர்புரி
வோம் ! பராசக்தி ஓமெனாஅ !

சுத்தன்

முந்து செல்க முதற்படை வீரர்கள் !
எந்தையை விடை ஈந்து விடுத்ததும்,
இந்தி ரையின் இளந்திரு மைந்தனும்
வந்து போர்முனை வாட்கட னாற்றுவான் 96

26. பகதூர் படலம்

(சத்தியன் தன் மனைவி இந்திரையிடம் விடை பெறுகிறான். இந்திரை கலங்குகிறாள். அவளுக்குச் சீக்கிய குருவான தேஜ் பகதூர் வரலாற்றைச் சொல்லி ஆறுதல் அளித்து விடை பெறுகிறான். அச்சமயமே சுத்தராஜன் வந்து தந்தையைப் பணிகிறான்.)

அரிய காரியம் ஆயினும் ஆருயிர்க்கு
உரிய நாதனை ஓர்கண மாயினும்
பிரிகி லாத பெருந்தகை யிந்திரை,

எரியை அஞ்சும் இணர்க்கொடி போன்றனள் !

இந்திரை

ஆவிபோல் அறத்தைக் காக்கும் அன்புடை யரசே, இன்று
மேவிய கடமை தன்னை மெத்தவும் அறிவேன் ; என்னின்
பூவைநின் பிரிவு தாங்கேன் ! போர்முனை வீரர் தம்மை
ஏவிநீ இருப்பாய்; இன்றேல் என்னையும் அழைத்துச் செல்வாய்!

சத்தியன்

காரிடி கலக்கும் மின்போற் கலங்கினை கண்ணே, நாட்டின்
வேரிடி யுறுவ தேபோல், வெங்கலி போர் தொடுத்தான் !
யாரினி உண்டு றங்கி இல்லத்திற் சுகித்தி ருப்பார் ?
வீரரின் கடமை காக்க விரைகுவேன்; விடைத ராயே !

வையக மிருக்கத் தூய வரதனிங் கரசி ருக்கத்
துய்யவர் றுணையி ருக்கத் துகளறும் அமைச்சி ருக்க,
தெய்வசம் மதமி ருக்கச் சித்தியி லிருந்து தேசம்
உய்பணி செய்வாய்; அன்புள் ஞயிரினைப் பிரிவ துண்டோ?

இந்திரை

வில்லினைப் பிடித்த வீர வேந்தர்தங் கடமை செய்யச்
செல்லுவ துறுதி யேனுஞ் சீர்பெருஞ் சித்திக் கோட்டை
எல்லையைத் தாண்டி இந்த முதுமையில் ஏகுஞ் செய்கை
சொல்லொணாத் துன்ப மாகும்... துடிக்குதென் னாவி யந்தோ?

சத்தியன்

வருவது வருவதேயாம்; வராதது வராத தேயாம்;
பொருவது பொருவ தேயாம்; புண்ணிய வீர ருக்குக்
கருமமே கண்ணாம். தேசக் கடமையே உயிராம். இந்தத்
தருமத்தை முன்னே காத்த தீரனின் சரிதை கேளாய் !

தேஜ்பகதூர் வரலாறு

நீங்கறு முயற்சி யாளர், நீதிசெய் காத லாளர்,
தூங்கினுங் கடமை தூங்காத் துணிவுடை கரும வீரர்,
தீங்கறு தெய்வ பக்தர், தியாகமே வாழ்க்கை யானார் ;
ஓங்கிசை பெற்ற சீக்கர் ஓதிடுங் குருக்க ளாவார் !

துங்கசத் குருநா னக்கின் வழிவழி துலங்கும் ஆசார்,
அங்கதன், உமர்தாஸ் ராம்தாஸ், அருச்சுனன் முதற்கோவிந்தன்
தங்கமாம் ஹரிகி ருஷ்ணன் ஆகியோர் தழைத்த பின்பு,
சிங்கம்போல் எழுந்தான் ஆத்ம தீரனாம் பகதூர் தேஜன்.

ஆற்றலும் அறிவு மிக்கான், ஆத்தம சக்தி மிக்கான்,
கூற்றெதிர் வரினும் அஞ்சான், கொள்கைக்கே உயிர்கொடுப்பான்
நாற்றிசை புகழும் அன்னோன் நல்லறத் துணைவி யாக
ஏற்றவள் கற்பு மிக்க கூர்ஜரி என்னும் பேராள் !

அறம்பொருள் இன்பம் பூத்தே அருண்மணங் கமழும் இன்னார்
சிறந்திடும் இல்லறத்தின் செழுங்கனி யாக வந்தோன்,
துறந்தவர்ப் பெரியான்; வீர சூரரிற் பெரியான்; செய்ய
திறந்தனிற் பெரிய சீலன்; கோவிந்த சிங்க னென்பான் ! 40

குருமணி யாகச் சீக்கர் குலமணி யாக, நாட்டுத்
திருமணி யாக ஞானத் திரள் மணியாகக் கண்ணின்
கருமணி போன்ற சேயைக் கருத்துடன் பயிற்றித் தன்பின்
வருமணிச் சுடரைத் தந்தை வரமென வளர்த்தான் மாதோ !

அத்ததி தில்லி சுல்தான் அவுரங்க ஜீபும், இஸ்லாம்

பத்தியைப் பரப்ப வேண்டிப் பரபரத் தெழுந்து நின்றான்;
எத்ததி அரசர் யாவர் அவர்மதம் ஏற்ற மாதல்
இத்தலத் தியல்ப தாகும் என்பதே சரித உண்மை !

வீரமுந் தவமுந் தேச விரதமுங் கொண்ட தூய
ஆரிய ரான சீக்கர் அல்குரான் அன்ப ராகக்
கோரிய சுல்தான் அன்னோர் குருவினைக் கைது செய்து,
“சீரிய மனையைக் கண்டு, தில்லிக்கு வருக” வென்றான்.

கூர்ஜரி தேவி

மண்டல மன்னன் ஆணை மறலியின் அழைப்பே யென்று
விண்டனள் மனைவி; சோர்ந்து விம்மினாள்; இருக்க வேண்டிக்
கொண்டனள்; கவலைக் கண்ணீர்கொட்டினாள் அணைந்தமார்பில்
பெண்டிராய்ப் பிறந்தாருக்கே பிரிதுயர் தெரியு மம்மா !
நெஞ்சடைத் துரைக்கொ ணாது, நீலக்கண் மலர்கள் வாடிப்
பஞ்சடைத் தாவிஊச லாடியே பதறு கின்ற
வஞ்சமில் கற்பி னாளை வாய்மைக்கே வாழுகின்ற
அஞ்சறு கணவன் ஆற்றி ஆறுதல் கூறி னானே ! 60

பஹதூர்

மெய்யறங் காப்ப தற்கே மேனியைச் சுமந்த நல்லோர்,
செய்தவப் பயனாய் வந்த செல்வியே, அல்லல் ஏனோ?
பொய்தவிர் தியாக வேள்விப் புகையெனை யழைத்த தாங்கே,
பெய்தென தாவி யந்தப் பெருங்கனல் வளர்ப்ப தாமே !

நச்சரா சீறி னாலும், நமன் வந்து மிரட்டி னாலும்,
துச்சநெஞ் சுடைய வெய்யர் சுடுசரம் பாய்ச்சி னாலும்,
அச்ச மொன் றறியாத் தீரர் அதர்மத்தை எதிர்ப்ப தன்றி,
எச்சம யத்துந் தீமைக் கிணங்கிநாம் அறிந்த துண்டோ ?

தளர்வறும் உறுதி கொண்ட சுகமணி தாங்கு நெஞ்சம்,
அளவறு சக்தி மிக்க அருச்சுனன் அமைத்த உள்ளம்,
களவுறு சூழ்ச்சி யாலே உண்மையைக் கர்ப்ப துண்டோ?
இளகிய மனத்தினாய் நீ இவ்வகை நினைந்து தேறாய் !

சோகமென் பதுவே மாயை; துயரமு மனத்தின் மாசு.
தேகமுந் தேயுஞ் சட்டை, தேகிக்குச் சாவொன் றில்லை.
ஏகனாம் அகாலன் என்னை அழைக்கிறான்; ஏழையே நீ
மோகத்தை விடுவாய்; அந்த முதல்வனை நினைகு வாயே !

தடைகளைத் தகர்த்தெறிந்து, தருமமென் றறிந்த வீரக்
கடமையைக் காக்கு மென்னைக் கண்புனல் கலக்க லாமோ ?
மடமையை விடுவாய் ராம தாஸனின் மாண்பைப் பாராய் !
உடலினைத் தாண்டி உள்ளே உள்ளதை யறிந்து தேறாய் ! 80

கூர்ஜரி

என்றுதன் கணவன்சொல்லக் கூர்ஜரி இணக்கங் கொண்டே
“நன்று; நம் இறைவன் உண்மை நாட்டிடச் செல்லு முன்பே,
இன்றுநம் மகனுக் கேற்ற கடமையை யியம்பும்” என்றாள்.
வன்றவக் குருவும் ஆங்கே மைந்தனைத் தழுவிச் சொன்னான்...

இவ்வணம் பேசும்போதே இந்திரை அமைதி யாகிச்
“செய்வணஞ் செய்க, செய்யுஞ் செயல்களை” என்றாள்; ஆங்கே
கைவணத் தாலே இன்று கலியனைக் கலக்கி, ஞாலம்
உய்வணம் அவதரித்த உத்தமச் சுத்தன் வந்தான்....
“அன்னமே பயப்படாதே அரக்கரை வென்று வாரேன்...”
என்னுந் லுரைக ளாலே இந்திரைக் கினிது சொல்லி,

மன்னவ னான மைந்தன் மனதினில் உணரும் வண்ணம்,
பொன்னுரை சொன்னான் சித்தி யரசினைப் புரந்த வேந்தே ! 92

27. சத்தியன் உறுதிப் படலம் சுத்தன்

பேருஞ் சத்தியம் பீடுறு வாழ்க்கையின்
சீருஞ் சத்தியம், செய்கையுஞ் சத்தியம்,
யாரு னக்கிணை யாகுவர் எந்தையே?
பாருன் பாதம் பணிந்து வணங்குமே !

வீட்டி னின்பம் விளைந்திடத் துய்த்தநீ,
நாட்டிற் கின்பம் நயந்திட வேண்டியே,
காட்டி னின்று கலியினை வென்றதை
நாட்ட வேண்டி நடக்கத் துணிந்தனை !

நெருப்பி லிட்டு நிலவிடுந் தங்கம்போல்,
உருக்கி வார்த்த உருக்கின் உறுதிபோல்,
நெருக்கி நீண்டு நிலைத்த அனுபவம்
உருக்கப் புத்துரு வுற்றதுன் வாழ்க்கையே !

வார்த்தை யெல்லாம் செயலை வளர்த்திடும்
நேர்த்தி யான நினது மனதினைப்
பார்த்துப் பார்த்துப் பரவசங் கொண்டனன்,
சீர்த்தி யோங்கிடுஞ் சித்திக் கதிபனே !

இனைய நன்மகன் இவ்வகை செப்பிட
மனை யறத்தின் மகுடமில் வின்பமே,
எனநி னைந்து மகிழ்ந்திளங் காளையை
இனிது நோக்கி இசைத்தனன் சத்தியன்.

சத்தியன்

கண்மணிச் செல்வநின் கனி வுரைகளால்
எண்ணற மகிழ்ந்தனன் இனிது வாழ்கநீ !
மண்ணியல் வாழ்க்கையை மண்ணிலத்திற்கே
புண்ணியப் பலியெனப் போக்க முன்னின்றேன் !

அருமை யான தவங்களை யாற்றிய
பெருமை தந்த பெரும்புகழ்ச் செல்வனே,
கரும வீரர்கள் காத்த பொன் னாட்டினைத்
தரும வீரந் தழைத்திடத் தாங்குவாய்.
இடை யறாமல் உலகிற் கினியன
தடை யிலாது தழைத்திடச் செய்யுமுன்
குடை நிழலிற் குளித்து மகிழ்ந்து, நீ
படை நடத்திடும் பான்மையுங் கண்டனன் !

ஆய்ந்த கொள்கையும், ஆண்மையும், வீரமும்,
வாய்ந்த நீயிவ் வலிய சமரிலே,
பாய்ந்த ஊக்கம் பலன்பெறத் தொண்டிலே
தோய்ந்த தீரர் துணைபல செய்கவே.

சுத்தன்

சுற்றிலும் புயல்வந்து சூழ்ந்த போதிலும்,
பற்றறப் பளிச்சிடும் பகலைப் போலவே,
பற்றலர் கொடுமைகள் பாய்ந்து கௌவினும்,
வெற்றியின் விளக்கொளிர் வீறு நம்மதே !

வீட்டினை மறந்தனர் ; வீரர் ஆவியை
நாட்டினுக் குதவிட நடந்து, வேகமாய்க்

கோட்டையை வளைத்திடுங் கொடியர் அஞ்சிடத்
தீட்டினர்; நாட்டினர் சீர்த்தி யித்ததி.

அரசியும், அமைச்சனும், அறிஞர் மன்றமும்,
பரிசன நன்மையும் பாரின் ஒற்றுமை
புரிதரு நன்மையும் புலவர் பாடலும்,
அரியநின் ஆசியும் அளிக்கும் வெற்றியே !

சித்திமான் முதலிய தேர்ந்த மந்திரர்,
பத்தி மானாகிய படைத் தலைவனை,
எத்திறம் பணித்தனர் ஏகி யத்திறம்,
வித்தகர் போற்றிடும் வெற்றி யாவதே !

ஈங்குள வினைகளை யியற்றி நல்லிசை
தாங்கிட யாதொரு தடையு மில்லையே !
ஆங்குநீ கலியனை அடக்கி யுன்புகழ்
ஒங்குக மீளுக உண்மை வீரனே !

சத்தியன்

கலியினை மட்டுமோ ? கலியைத் தூண்டிய
புலியினை அன்னவர் புதரிற் சாடுவேன் !
நலிவறும் அறத்தினை நாட்டவே யெனைப்
பலியிடு மின்பமே பாரி லின்பமாம் !
இம்முது யாக்கையின் இரத்தம் ஊற்றியே
நம்மறப் பயிரினை வளர்க்க நாடினேன் ;
வெம்மன லுணரை வீழ்த்தி னல்லது
நிம்மதி யில்லையிந் நீதி நாட்டிலே.

60

பூப்பொறை யாகிய பொய்ய ரக்கரை
மாப்பெரு முயற்சியால் வாட்டி னல்லது,
கோப்பெரு மைந்தநின் கொள்கை செல்லுமோ?
நீப்பறு போர்வினை நிற்ப தாகுமோ?

நயமுறச் செய்வன நயந்து செய்குவேன் ;
பயமுறச் செய்வன பயமற் றெய்துவேன்,
வியனுற முன்வழி விளங்கும்; செல்கின்றேன்;
சயமுறுஞ் சத்திய தரும மேதுணை.

சுத்தன்

இம்மையு மறுமையு மினி துணர்ந்தனை;
மும்மையு முணர்ந்தனை முதிய தந்தையே !
எம்மையும் உணர்ந்தனை, இயற்று நற்பணி
செம்மையி னுணர்ந்தனை செய்க நின்மனம் !

எவ்விட ரெய்தினும் இறுதி மட்டிலும்,
தெவ்வரைப் பொருதுநாம் செயத்தை நாட்டுவோம்.
இவ்வையி னுள்ளதை இயற்று கின்றனம்;
அவ்வையி னுன்பணி அளவில் லாததே !

80

எல்லையி லுலகெலாம் இன்ப மெய்தவும்,
புல்லரின் வஞ்சனை பூண்டொ டோய்ந்தினி
நல்லறம் வாழவும் ஞான வாக்கினால்
வெல்லற மொழிகளை விளம்பிச் செல்லுவாய் !

சத்தியன்

இன்றென துளமிசை யிலகு சத்தியக்
குன்றொளி யெனவளர் குருவின் மாண்பினை
நன்றுனக் குணர்வுற நவின்று செல்லுவேன்;
வென்றியை விளைக்குமவ் வீரன் செய்கையே ! 88

28. குருகோவிந்தப் படலம்

தியாக வீரன்

தீயிடை அகிலைப் போலும், தீட்டிய வயிரம் போலும்,
வேய்கடை நெருப்பைப் போலும், விளைகனி மரத்தைப் போலும்,
தாய்மனப் பாசம் போலும், தட்டிய ஏலம் போலும்,
தூயதி யாக வீரர் வாழ்க்கையுந் துணிபு மம்மா !

அத்தகை தியாக வீரன், அகாலியர் தந்தை யானோன்;
சக்திலும் சண்டி தாஸன், சத்குரு பஹதூர் மைந்தன்;
வித்தக ஞான சீலன், விடுதலைத் தவ முயன்ற
சித்தனாம் குருகோ விந்தன் சிங்கமென் றிசைபெற் றோனே !

தந்தை மொழி

ஆவியை அறத்திற் கீயத் தில்லியின் அரசன் முன்னே
மேவுமுன் அருமைத் தந்தை, "மேன்மைகொள் மைந்தநீயென்
சீவிய சிரங் கொணர்ந்து, சிரார்த்தங்கள் செய்து, பின்பு
பூவினில் அதர்மம் பொன்றப் போர்புரி" யென்று சொன்னான் !

மன்னுயிர் நலத்தைப் பேணி, மாசறு தொண்டு செய்து,
பொன்னென மானங் காத்துப் பொல்லரைப் போரில் வீழ்த்தித்
தன்னலம் விடுத்து, நாட்டு தருமத்தைக் காக்க வேண்டி,
என்னையுள் னுள்ளே வைத்துச் செல்கிறேன் எனது செல்வா !

தனயன் உறுதி

கலங்கறு தந்தை சொன்ன கனல்பெறும் வீரச் செஞ்சொல்
புலங்கொளப் பருகி யாங்கே, புண்ணியப் புதல்வன் சொன்னான்!
பலங்கொளு மட்டும் இந்தப் பாரத தருமம் வெற்றி
யிலங்கிட வாழ்வேன் எந்தாய் இனிதுநீ என்னில் வாழ்வாய்! 20

நன்றுநீ சொன்னாய் வாழு நாளெலாம் வார்த்து வார்த்துக்
குன்றணி விளக்கைப் போலுன் கொற்றநல் லிசையெக் காலும்,
நின்றொரிந் துலகம் போற்றி நிலவிடச் செய்வேன் உண்மை
என்றதும் ஆசி பூத்தாங் கேகினான் இறப்பை வென்றான் !

பசுமரத் தாணி போலே பண்புடை மைந்த னுள்ளும்,
விசைபெறு தந்தை செய்கை வியனுறப் பாய்ந்து பற்றி,
அசைவறும் உறுதி தூண்டி, அகாலனின் அறத்தைக் காத்தே
வசையற நாட்டைப் போற்றும் வீரமாய் வளர்ந்த தன்றே !

தியாக பலி

சுகமெலாங் கோயில் ; சுத்த சத்தியம் இறைவன் என்னும்
சுகமணி பாடிக் கொண்டே துணிவுள பகதூர் வந்தான்.
முகலவன் வியந்து நோக்கி, "முகம்மது மதத்தைச் சேர்வாய்
புகலுனக் களிப்பேன் இன்றேற் பொன்றுவ துறுதி" யென்றான்.

பகதூர்

"அரசநீ கேளா" யென்றே அன்புடன் குருவுஞ் சொல்வான்;
"பரசம யத்தை யென்றும் பகைத்திடாச் சமதை கொண்டு,
நரசமு தாயத் தார்தம் குருவழி நடந்தால், இங்கே

விரசமாஞ் சண்டை யில்லை, வெறிகளு மில்லை யன்றோ?

ஒருவனே பரமன்; இந்த உலகெலாம் பரவி நிற்கும்
அருவனாம் அவனே; அன்பர்க் கன்பனாம் என்னும் எங்கள்
குருமணி வகுத்த கொள்கை கூறியின் சீக்க-முஸ்லீம்
இருவரின் கொள்கை என்னின், இகலினுக் கிடமும் உண்டோ?

ஆறுதல் அளிக்கும் ஸத்புரீ அகாலனைக் கருதுஞ் சிந்தை,
மீறியிவ் வுடலுக் காக மெய்யினை மறுப்ப துண்டோ?
கூறு செய் தாலும் என்னைக் கொள்கையிற் பிசகேன் ஐயா ;
மாறிடேன் சமய” மென்றான் மறலியைப் புறங்கண் டானே !

இம்மியும் அஞ்சா தானை எரியெழ நோக்கிச் சுல்தான்,
ஹம்மென்றான், கொலைவாள் ஆங்கே அகாலனை நினைத்த வீரச்
செம்மலின் சிரத்தைக் கொய்து, செந்நகை புரிந்த தந்தோ !
இம்மத வெறியைக் கண்டே இரவியுந் திகைத்த தம்மா !

தந்தை தலை முள்

முன்சென்ற தந்தைக் காகு முடிவினை யறிந்து மைந்தன்
பின்சென்று கொலைக்க ளத்திற் பேரிடர் தாண்டி, மெல்ல,
தன்சுய தருமத் திற்கே பலியெனத் தந்த தந்தை
சென்னியைக்கொணர்ந்திவ்வாறுசெங்கணீர்பெருகச்சொன்னான்

அப்பநீ அறத்திற் காவி யளித்தனை அமர னானாய் !
ஓப்பரும் உனது பீடத் தமர்ந்துநான் உறுதி சொன்னேன் !
எப்பெருங் கொள்கைக் காக உடற்பலி ஈந்தாய், எந்தாய்
அப்பெருங் கொள்கைக் கேயென் ஆவியைப் பலிசெய் வேனே !

பூவியல் வாழ்வை வீரப் புகழ்மணங் கமழ வைத்துத்
தேவியல் வாழ்வு பெற்றாய்; சிற்றுடல் வருந்து கின்ற
சாவியல் உனக்கும் உண்டோ? தந்தையே மைந்த னுள்ளே
ஆவியை வைத்துன் சித்தம் ஆகிட வாழு வாயே 60
ஞானத்தின் எல்லை கண்ட பாரத நாட்டின் ஆத்ம
கானத்தைப் பருகி வாழ்ந்த கண்ணனின் கீதை கற்றேன் !
மானத்தைக் காக்க வேண்டி, மஹாசக்தி பெற்று, நீயும்
வானத்தி னின்று வாழ்த்த வாளினைச் சுழற்று வேனே !

அருமைத் தந்தை கடன்முறை யானதும்,
உருகும் உள்ளம் உருக்கினைக் கொண்ட சேய்
கருது காரியங் கையினிற் கூடவே
பெருகு மாதவம் பேண முனைந்தனன்.

பத்தைந் தாண்டுடைப் பண்பன் யமுனைக்கான்,
பத்தைந் தாண்டு பகலிர வின்றியே,
சத்தி சண்டி தவக்கனல் வீசவே—
சுத்த வீரச் சுடர்மணி யாயினான்.

கல்வி, செஞ்சொற் கவிதைவில், வாட்சமர்,
வல்ல வீறு வளர்தவஞ் செய்யுநாள்,
அல்லல் போக்கும் அருட்குரு நாடுற
நல்ல சீடர் நயந்து முறையிட்டார்.

சீடர்

துணிந்தெந் துன்பந் துடைக்கக் கடுந்தவம்
அணிந்து நோற்கும் அருட்குரு நாதனே,
பணிந்துன் அன்பர் பரிதாபம் பார்த்துநீ
இணங்கி நாட்டிற் கெழுந்திட வேண்டினோம் ! 80

தணிந்த சென்னியுந் தாழ்விரி கூந்தலும்,

பிணைந்த கைகளும் பேசறு துன்பமும்,
இணைந்து சோகம் எழுதிய பாவைபோல்,
உணங்கு கின்றனள்: உண்மை ; நம் அன்னையே !

கொழுந்து வீசங் கொடுத்தவச் செல்வனே,
அழுந் திருளை அகற்றிடுஞ் சோதியே,
எழுந்து நீயொன் றியம்பிடிந் அக்கணம்,
எழுந்து நாடுந திச்சையைச் செய்யுமே !

துடி துடிக்குஞ் சுதந்தர சக்தியால்,
அடிய வருன் அருட்பணி யாற்றுவோம் ;
நெடிது துன்ப நிலையினி லுன்னவர்
வடிக ணீர்துடை; வந்தருள் வள்ளலே.

குரு கோவிந்தன்

சீல மிக்க செழுமனச் சீடர்காள்,
ஞாலந் தன்னை நலிக்குந் துயர்கெடச்
சூலந் தாங்கிச் சுதந்தரம் பெற்றிடக்
கால சக்தியின் கட்டளை வேண்டினேன் !

மன வரங்கில் மஹாசக்தி தூண்டவே
வினை யரங்கினி லேவினை யாடுவேன் !
எனது பூரணம் எய்திடு மட்டிலுந்
தனிமை செய்தவ மேயினி தாகுமே !

100

சின மகந்தை சிறுமைக ளின்றியே,
மன சுதந்தர மாண்புடை தீரரே,
வினை சுதந்தர வேகத்தி னால்வரும்
சன சுதந்தரந் தந்திட வல்லவர்.

தன்னை வெல்லுஞ் சமாதியி லுன்றிநான்
என்னை வென்றுள் எனதுசு யாட்சியை,
முன்ன டைந்து, முழுமை யடைந்ததும்,
பின்னு லகிற் பெரும்பணி செய்குவேன் . . .

தெருளி லாத சிறுமதிக் கூச்சல்கள்,
பொருளி லாதவர் போட்டியைப் போலவாம்.
உருளை யெல்லாம் உருவா யிருந்துமென்?
கருவி சக்திக் கனலின்றி ஓடுமோ?

உண்மை கண்டது வாகி யுளத்திலே
திண்மை கண்டு திருவருட் சக்தியால்,
எண்ணும் எண்ணம் இயற்றிடுங் காலத்தைக்
கண்ணுற் றன்பர் களிப்பர் உறுதியே !

வஞ்ச மின்றி மலரடி பற்றினேன்;
தஞ்ச மீந்தனள் சண்டி பராசக்தி,
துஞ்ச லின்றித் துணைசெய் பலம் அவள்;
அஞ்ச லஞ்சல்என் அன்புள சீடர்காள் !

120

முற்ற யோகம் முடித்து வருகின்றேன்,
உற்ற தீங்கை உடைத்துத் தகர்க்கின்றேன்.
சுற்றும் வீரச் சுடர்க்கொழுந் தோங்கிய
வெற்றி வீரர் வினைசெயக் காண்கின்றேன் !
அன்ன வாறுள மாகெனச் சீடர்கள்
பொன்ன ணிதரப் பொங்கும் யமுனையில்
இன்ன வையெனக் கேனென வீசியே
அன்னை சண்டியை அன்புறக் கூவினான்.

சண்டி துதி

சக்தி ஓம்ஜய சண்டி பவானி,
சங்கரீ சரணம் ஜய காளி
பக்தனை முகம் பார்ப்பர தேவீ !
பைரவீ ஜய பார்வதி தாயே !

முக்தி வேண்டி முறையிட வில்லை,
மூல குண்டலி மூண்டனல் வீசும்
சக்தி வேண்டித் தவம்புரி கின்றேன்
தருமம் வாழ்ந்திடச் சத்தியம் ஓங்க !

பொறுமை யாகப் புரிதவ யோகம்
பூர ணம்பெறப் போற்றி யருளாய் !
திறமை யெல்லாந் திருவுட னீவாய் !
தீர வீரரின் சேனையை யீவாய் !

140

சங்க நாதம் தழைக்க முழங்கித்
தாவித் தாவிப் பகைவரைச் சாடி
சிங்க நாதங்கள் செய்து முன்னேறும்
செருபடை தருவாய் ஜெய காளீ !

அலைவி லாவுள் ளமைதி தருவாய் !
ஆத்ம சக்தி அளவற நல்காய் ;
கலை வரந்தரு வாய்கவி யீவாய்;
கல்வி யாகிய செல்வந் தருவாய்.

சித்த சுத்தி திகழ்மணிக் கோயில்,
செய்ய நெஞ்சந் திருமலர்ப் பீடம்,
பத்தி யோங்கும் பணிவழி பாடாம்;
பரிந்தென் பூசனை யேல்பர சக்தி.

பொய்ய கந்தையைச் சுட்டுப் பொசுக்கிப்
பூச லாக்கும் பொறாமையை நீக்கி
வெய்ய காம விகாரத்தைப் போக்கி
வீறு பெற்ற விவேக மருளாய்:
சுத்த ஞானச் சுகோதய வாழ்வும்
சோர்வி லாத சுதந்தரத் தொண்டும்,
சித்தி யாகிடச் செய்தருள் காளீ,
தேச மாகத் திகழ்பரா சக்தி !

160

உடலெல்லாம் உள்ளமாகி, உள்ளெலாம் உருகிக் கண்ணீர்
மடைதிறந் தோடக் கண்ட மஹாசக்தி முன்னே தோன்றி,
“அடலரிச் சீயம் போல ஆண்மைகொண் டெழுந்து சென்றுன்
கடமையைப் புரிவாய் வாளிற் கனலுமென் சக்தி” யென்றாள் !

வந்தனன் குருகோ விந்தன் வன்றவச் சித்தி பெற்றுச்
சிந்தையுட் களித்துச் சீடர் “செய்குரு வருக” வென்றே
வந்தனை புரிய, நாட்டை வாழ்த்தினம் ஆத்ம வீரன்,
முந்தொரு சண்டி யாகம் செய்திட முனைந்தான் மாதோ !

எண்டிசை யன்பரெல்லாம் இனமலர் தன்னை மொய்க்கும்
வண்டெனக் கூடி, வேள்வி வகையுற நடக்க வேண்டுந்
தொண்டுகள் செய்தார் ; ஓமத் தீயினைத் தூண்டி, ஆசான்
“சண்டிலும் சக்தி” யென்று தன்கையால் அவிசொ ரிந்தான் !

மந்திர வேள்வி முற்றி, வாளினை யேந்தி, வீரச்

சுந்தரத் தேச வீசுஞ் சுதந்தரத் தலை நிமிர்ந்தே,
“சந்ததம் தருமம் வாழ்ச் சமர்புரி” என்று சக்தி
இந்தவாள்இலகத்தீபோல்இறங்கியொன் றிசைத்தாள் என்றான்

இரும்பொரு காந்த மாகி, இனத்தினை ஒன்று சேர்த்துத்
தருமத்தை நாட்டவேஅ தருமத்தைத் தாக்குங் கண்டீர்;
கருமத்தைத் தொடரு முன்பு காளியின் ஆணை செய்ய
ஒருமித்தா னந்தக் கோட்டை ஒளிபெற வாரீர் என்றான். 180

கால்ஸா இயக்கம்

தேனுகு நாண்மலர் செறிந்த சோலைசூழ்
ஆனந்த புரத்தினில் அன்பு வீரர்கள்,
வானத்தின் மீனென வந்து கூடியே,
மோனமாய்க் குருதரு மொழியை வேண்டினார்.....

திருத்தகு முடியினைத் தேச சூழ்ந்திட
உருத்திரக் கண்கள லுகுக்க, ஓச்சிய
கரத்தினில் வீரவாள் களி துளக்கிட
உரத்தெழு மலையென உரவன் பேசினான்.

குரு

“குருதி வேண்டும் ! கொடுப்பவர் என்பின்னே
வருதிர் ஐவர்இவ் வாளில் இறங்கியே
தரும தேவதை தாகந் தவிக்கின்றாள்;
கருமம் வெல்லக் களபலி வேண்டுமே !”

ஊசீ வீழினும் ஓசை கணீரெனப்
பேசும் அச்சபை பேசுத லற்றதே !
ஓசை யின்றி ஒதுங்கிப் பலர் உயிர்
ஆசை பற்றி மறைந்தனர் ஆங்கனே !

உலகு வாழ உயரறம் வாழவே,
நலியு டலினை நல்க நடுங்கிடும்
அலிக ளுக்கும் அருஞ்செய லாகுமோ ?
பலி கொடுப்பன் பகவதிக் கென்னையே ! 200

என்னின் வீரனிங் கெய்தி யுமக்கினி
மன்னு மாண்மை வழங்குக வென்றுதன்
பொன்னு டல்கிழிக் கப்புகுந் தான்குரு....
முன்னின் றோர் தயவால் முறை செய்குவான்....

“ஏழை யைப்பலி ஏற்றருள்” என்றதும்,
வாழி யென்ன மலர்ந்த முகத்துடன்,
ஆழ நோக்கி அவனைக் குருவரன்,
கோழைக் கூட்டங் குனியக்கொண் டேகினான்.

குருதி கக்குங் கொடுநகை வாளுடன்
இரு நொடியில் எழுந்தினும் “யாரென்றே
குரு வினாவிடக் கொள்கென் றொருவனும்,
தருமன் என்ற தமிழனு நின்றனர் !

அடுத்த திருவரும் ஆங்குற, மாபலி
கொடுத்து சக்தி குளிர்ந்தனள் யாமினி
எடுத்த காரியம் எய்திடும் வெற்றி; நீர்
அடுத்த நாளிங் கடைகென் றனுப்பினான் !

பஞ்சப்யாரா

ஐவரும் வெட்டுண் டாரென் றனைவரு நம்பிப் பின்னாள்
எய்திய போது, கண்ட தென்னென வதிச யித்தார் !

கொய்திலன் உயிரை; வீரக் குருவரன் அவரைக் காட்டித்
 “துய்யமெய் யன்பர் ஐவர் சோதனை வென்றா” ரென்றான் ! 220
 பிறப்பினா லில்லை, செல்வம் பெற்றதா லில்லை; பட்டச்
 சிறப்பினா லில்லை; கல்வித் தேர்ச்சியா லில்லை; அச்சந்
 துறப்பதால், உண்மை காக்கத் துணிவதாற் சுயந லத்தை
 மறப்பதால் மனிதர் தெய்வ மாண்புறு வீர ராவார் !

குருமணி கொலுவி ருந்தே குளிர்ந்தபா னகநி ரம்பும்
 இரும்புப்பாத் திரத்தை வாளால் இனிதுறக் கலக்கிச் சக்தி
 தருமமு தென்று முன்னே சார்ந்த நல்லைவ ருக்கும்,
 பெருந்திர ளான சீடர் குழுவிற்கும் பெட்டி னீந்தான் !

குரு

“சீலராம் ஐவர், முன்னே சேர்ந்திடக் கால்லா சங்கங்
 கோலினோம்; அகாலி வீரக் கூட்டத்தார் நீவி ரெல்லாம் !
 காலனை அஞ்சோம், வீரக் கனல்வளர் சக்தி பெற்றோம்,
 ஞாலத்தில் அறம் வளர்க்க நாடினோம்” என்று சொன்னான்.

கச்சத்தை இறுகக் கட்டிக் குடுமியிற் கங்கம் வைத்தார்.
 இச்சகங் காக்க வேண்டி இரும்புக் கடாகம் பூண்டார்.
 அச்சமற் றுடைவா ளேந்தி அருச்சுனர் தொகுத்த நூலை
 நிச்சலும் ஓதி ஸத்பூர் அகாலென நினைத்த வீரர்.

மெலியரை வீர ராக்கி, வீரரைத் தருமந் தாங்க
 வலியவ ராக்கிச் சிட்டுக் குருவியை வல்லூ றாக்கி,
 கிலிகொளுஞ் சனத்தைப் போர்செய் கேசரி யாக்கி யன்பு
 குலவிய சீடருக்குக் குருமணி உபதே சித்தான். 240

குருமணி

பூவுமாய்ப் புலன்களாய்ப் புலன்கடந்த சக்தியாய்,
 யாவுமாய் அறிவுமாம் எனைத்து யிர்க்கும் ஆவியாய்,
 கோவுமாய்க் குருக்களாய்க் குணங்குறி யிலாததாய்,
 மேவியெம்மை யாளுகின்ற மெய்ப்பொருளைப் போற்றுவோம்!

ஏங்குகின்ற காலமேகி ஏறுபோல் உலாவுவோம்
 தூங்குகின்ற பேர்களைத் துணிவுதந் தெழுப்புவோம் !
 ஓங்குவோம் அகாலிவீரர் ஒன்றிநின்று முன்சென்றே
 தாங்குவோந் தருமத்தைத் தணலுகின்ற சக்தியால் !

அங்கமெல்லாம் ஆண்மையாண்மை ஆண்மையென்று பேசவே
 சிங்கவீர தீரர்கள் சிலைப்புயத்தைக் கொட்டுமின்
 பொங்குமார்வந் தூண்டவே புயலிடையைப் போலவே
 எங்குமே பகைவரை எதிர்த்துப்போர் புரிமினோ !
 உண்மையான உள்ளமெல்லாம் ஒன்றுசேர வாருங்கள்!
 திண்மையான தோள்களின் தினவுதீர்ப் போர்செய்வோம் !
 வண்மைகொண்ட செல்வர்கள் வழங்குமின் பணத்திரள் !
 நன்மைகொண்ட நம்மறந் தழைக்க விந்த நாட்டிலே !

சீடர்

தன்னலம் பொறாமைவஞ்சத் தானவக் குணங்கள்செய்
 இன்னலாம் இடர்களை எடுத்து வீசி முன்செல்வோம் !
 சொன்ன சொல்லுஞ் செய்கையுந் துலங்கவே துணிந்தநாம்
 பொன்னொளிர் புதுயுகம் பொலியத் தீமை போக்குவோம்! 280

அறத்தினைப் பகைப்பவர் அனைவரும் பகைவரே
 அறத்தினை வளர்ப்பவர் அனைவரும் இனியரே !
 மறத்திமிர் மடிந்திட மறச்சமர் புரிகுவோம் !

அறத்தொளி விளங்கிடநம் ஆருயிர் வழங்குவோம் !

தையியம் பிறந்த தெங்கள் சாபமுந் தொலைந்ததே !
வையியான தொத்தடிமை வாடி யோடி வீழவே
செளரியஞ் செறிந்ததோள் சுதந்தரத்தைத் தாங்குமே !
பைரவி பவானி சண்டி பக்தருக்கு வெற்றியே !

போர் புரிதல்

மடலரி வீரர்கள் வாளை யேந்தியே,
படையணி சேர்ந்தனர் பயந் தவிர்ந்தனர்.
திடமுள கோட்டையிற் செறிந்து போர்வினை
தொடர்ந்தனர் துருக்கரும் போர் தொடுக்கவே.

திருவுறு கோவிந்த சிங்கன் என்றதும்,
வெருவுறும் அலிகளும் வீறு கொண்டனர்.
குருமணி யென்றதுங் குதித் தெழுந்தனர்;
பொருபல மடைந்தனர் புதிய ராயினார்.

குண்டருங் கோளருங் குண்டு ணிகளும்,
அண்டிய ஒற்றரும் அழிபொ றாமையால்,
உண்டிரண் டாற்றிடும் உலுத்தரும், பகை
கொண்டவர் குழுவுடன் குலைந்து போயினார் !

300

நரியெனு நாகனு நாள நாடனும்
பொரிசினங் கொண்டெதிர்ப் போர் புரிந்தனர்;
திரையெழு நுரையெனத் தெய்வ வீரனின்
பரசின்முன் அவர்பகை உடைந்து பட்டதே !
ஆற்றலைக் கண்டபின் அரசர் சிற்சிலர்
போற்றினர் குருவினைப் போர்க்க ளத்திலே.
வேற்றொரு சிவாஜியின் வேகம் இஃதென
நாற்றிசை வேந்தனு நடுங்கி னாரோ.

ஆனந்தக் கோட்டையை ஆழி போலவே
தானைகள் வளைத்தன ; தாக்கி யுட்புக
யானைகள் முனைந்தன; எதிர்அ காலியர்
சேனையும் பகைவரைச் சீறிக் கொல்லவே !

அடுபகை யெரிமலை அனலைப் போலவே
சுடுசரந் தொடுக்கினுந் துணிந்த சீடர்கள்
விடுதலை வேகத்தால் வெற்றி பெற்றனர்;
கடுகொரு சிறிதெனிற் காரம் போகுமோ?

அலையலை யாய்ப்புயல் அடித்து மோதினும்,
குலைவறு குன்றெனக் குருவின் வீரர்கள்
மலைவற நின்றனர் ; மயங்க வெம்பகை
சிலைக்கொரு சிற்றுளி செறிந்த தென்னவே !

320

முரண்செயும் வஞ்சரை முண்டித் தோட்டியே
அரண்செயும் அன்பரின் ஆண்மை யூக்கியே,
மரணத்தைப் பொழிந்திடு மன்னன் சேனையைத்
திரணமென் றெதிர்த்தனன் சிங்க தீரனே !

அருகின படைகளும் ஆயு தங்களும் ;
அருகின உணவுகள்; ஆட்கள் ஓடினர்....
அருகிலா வேசத்தோ டங்கை வாளுடன்
ஒருவனே பகைவரை ஒறுத்து நின்றனன் !

மக்களை யிழந்தனன் மனையி ழந்தனன்.
பக்கநின் றுதவிய படையி ழந்தனன் ;
துக்கங்கள் எத்தனை சூழ்ந்த போதிலும்,
பக்குவ மிழக்கிலன் பழுத்த ஞானியே.

எஞ்சிய மனைவியை இரண்டு மக்களை
அஞ்சலென் றோரிடம் அனுப்பிக் காத்தனன்
வஞ்சக ஒற்றனும் வந்தச் சேய்களை
வெஞ்சினப் பகையிடம் விற்றுச் சென்றனன் !
வீரனின் குருதியில் விளைந்த சேய்களைக்
கூரிய வாளினைக் கொடியர் காட்டியே,
ஆருயிர் வேண்டிய அல்கு ரான்மதம்
சேருவீர் உடனெனத் தீயி னோக்கினார்.

340

செம்மன ஜொரப்பத் தேக சிங்கரும்,
“உம்மதந் தழுவியிங் குயிர்க்க வேண்டிலோம்,
எம்மத ஒழுக்கத்தில் இறக்க வேண்டினோம்,
தம்மத வாழ்க்கையே தரும” மென்றனர் !

வெங்கனல் விழிகளை வெருள நோக்கினார்;
“உங்களை உடலுடன் உயிரை வாங்குவோம்
இங்கெனச் செங்கல்லை எடுத்த டுக்கியே,
சிங்களின் சேய்களை சமாது செய்தனர் !

பிஞ்சளம் பாலரும் பெரிய வீரர்போல்,
அஞ்சிலர் கெஞ்சிலர் அகால ஓமெனும்
விஞ்சையை ஓதியே விண்ண டைந்தனர் !
வஞ்சகர் வெட்கினர் வாய்மை வாழ்ந்ததால் !

சீரிய புதல்வர்கள் செய்தி யாகமும்
வீரியத் துணிவுடன் விண்ண டைந்ததும்,
போரிடைக் கேட்டதுந் தந்தை பொங்கினான்
கோரிய வெற்றியுங் குலவிற் றென்னவே !

தனயரை யிழந்தான் வீரத் தளங்களை யிழந்தா னேனும்,
மனவலி யிழக்கா தின்னும் வன்சமர் கொடுக்கும் விந்தை
தனையதி சயித்து மாற்றான் தந்திரத் தூத னுப்பி
நினையுய ரிடத்தில் வைப்போம்.நின்மதம் விடுதி யென்றான் 360

வாயுறச் சிரித்து வீரன், வன்பகைக் கடிமை செய்து,
நாயென வாழும் பேதை நானகன் மரபில் இல்லை....
சீயம்போல் போர்பு ரிந்து செருநரைச் செற்று வாழுந்
தேயமெந் தேய மந்தத் தேயர்கோன் யானென் றானே !

பாரெலாம் பரிசெனப் பகைவ ரீயினும்
பேர்புகழ் பட்டங்கள் பெருக நல்கினும்
காரியங் கண்ணெனக் கருதிப் போர்செயும்
வீரர்தங் கொள்கையை விடுப்ப தாகுமோ?
மாண்டனர் முதலிரு மைந்தர்; மற்றவர்
வேண்டிலர் போர்வினை வேற்ற வர்களும்
தீண்டிலர் கோட்டையைத் தீர சிங்கத்தைக்
கூண்டினிற் காணிலர் கொதிப்புற் றேகினார் !

எத்தகை இடரையும் எள்ளி முன்செலும்,

பாரத சக்தி இரண்டாவது பாகம்

உத்தம வீரனும் உருக்க ரந்தினும்
சத்திய வீரரைத் தானை சேர்த்ததும்,
மொத்தினன் பகைவரை மூண்ட போரிலே !

சளைத்திலன் ; பூதிந்தாவிற் சத்குரு தானை சேர்த்து
வளைத்தனன் பகையை; முத்தி சரஸிலே வாட்டி, வீரர்
கனிப்புறத் தம்மாரிற் கடுஞ்சமர் புரிந்து வென்றான்;
களைப்புறு முகலோன் மீண்டுங் கனிமொழி விடுத்தழைத்தான்!

குரு

“செல்வரைக் கொன்றீர்; எங்கள் சித்தரைக் கொன்றீர்; ஆன்ற
நல்லறம் பற்றி வாழு நானகச் சீட ருக்குத்
தொல்லைகள் செய்தீர்; அந்தத் துயரங்கள் அனைத்தி னுக்கும்
எல்லையைக் காண்ப தல்லால் இணங்குதல் வீர மாமோ? 380

இடமகல் அரசைத் தோற்றும், இல்லொளிர் மரபைத் தோற்றும்
படைவலி முழுதுந் தோற்றும், பாரினா தரவைத் தோற்றும்,
கடமையைத் தோலேன்; இந்தக் கத்தியை உரையிற் போடேன்;
உடலினில் உயிர்க்கு மட்டும் உள்ளுணர் வீரம் போமோ?

வருவது மில்லை யும்பால்; வந்துநான் உரிமை தன்னைப்
பெறுவது மில்லை; செஞ்சொற் பிறழ்வது மில்லை; நீரெந்
தருமமு மதிப்ப தில்லை; சமய மாற் றமுமிங் கில்லை;
கருமமே கருத்தென் றின்னும் கத்தியைப் பிடித்தான் வீரன் !

மாண்டனன் அரங்கசீபு மனமுடைந் தடுக ளத்தில்;
ஆண்டனன் பகதூர் ஷாபின்; அவன்குரு மணியைப் போற்றி,
வேண்டிய நண்பனாகி வெறுப்பினை யொழித்தான்; ஆங்கே
பூண்டது வீர வாகை புண்ணியக் கடமை யம்மா !

பொருசினந் தணிந்த யோகி, புதல்வர்க்குத் தந்தை போலே,
குருமணித் தவிசி ருந்து குலவிய சீட ருக்குத்
தருமமுந் தவமுந் தூய தியாகமும் சக்தி யோங்குங்
கருமமுஞ் சொல்லித் தெய்வக் கவிகளுந் தொடுத்தான் மாதோ
அளவறும் அன்பிற் போற்றும் அன்னியச் சிறுவர் ஓர்நாள்
வளர்கடா மார்பிற் பாய்ந்த கதையினை வாளாற் காட்ட,
உளங்கொதி சீட ருக்கு நன்மொழி யுரைத்து, நெஞ்சிற்
களங்கமில் குருவும் ஈசன் கழலினை யடைந்தான் மாதோ !400

இறுதி மொழி

“அன்னிய ராட்சி வீழும்; அகாலியர் பெருமை யோங்கும்.
என்னவர் ஐவர் கூடி இறைவனைத் துதிக்கு மாங்கே
மின்னென மறைந்தி ருப்பேன் விழுமிய கிரந்த மாசான்
என்னநீர் மதித்துப் போற்றி இனிதுற வாழு வீரே !”

“சண்டி ஓம்சக்தி” என்றே சடலத்தை யுதறிச் சென்ற
பண்டித வீரதீர பராக்கரம குருவின் வாக்கைக்
கொண்டுவர் சீடர் கூட்டம் குவலயம் வியக்குஞ் செய்ய
தொண்டுகள் செய்து வெற்றி துலங்கிய தெந்த நாளும் !

சத்தியன்

சுத்தநீ செய்வ தாகுஞ் சுதந்தரக் கடமை தன்னில்
இத்தகைக் குருவின் வீர உணர்ச்சியே இலகக் காண்பாய்;
உத்தம வீரர் கூட்டம் ஒற்றுமை யாகக் கூடிச்
சித்தியைக் காத்து நின்றாற் செயமுனக் கெய்வ தாமே !

சுத்தன்

உத்தமத் தந்தையேயுன் னுரைநலம் உள்ளங் கொண்டேன்,
சித்தியின் வீரரெல்லாம் கோவிந்த சிங்க ராகிப்
பத்தியும் பணியுங் காத்து பகையற உரிமை நாட்டி
ஒத்தினி தோங்குவாரென் றோதினான் கோதி லானே !

தந்தையு மகனு மாங்கே பிரிந்திடத் தயங்கும் போது,
தொந்தொமென் றமர்க்க ளத்திற் சுடுமுர சறைந்த தம்மா !
முந்தொரு தூதன் வந்து மொழிந்ததைக் கேட்டு மன்னன்
“எந்தையே கடமைக் காக்க செல்லுவோம் இனி” யென்றானே!

420

29. படையெழுந்த படலம்

கண்ணில மடந்தை வாழ்த்தக் கடவுண்மா முனிவர் வாழ்த்தப்
பண்ணுடன் முரசு வாழ்த்தப் பாவலர் பலரும் வாழ்த்தப்
புண்ணிய மைந்தன் வாழ்த்தப் புறப்பட்டான் சத்ய ராஜன்
எண்ணிய கருமஞ் செய்யப் பிறகதை இயம்பு வாமே !

ஒன்னலர் முரசம் இங்கே ஒலிப்பதால், வெள்ளம் போலத்
தன்னல மாயன் சேனை தணல்பெறச் சித்திக் கோட்டை
முன்னரே வந்து சுற்றி முற்றுகை யிடுவ தாலே,
பின்னரே கலியுங் காணப் பெறுவதால், வருவோ மிங்கே !

சித்திமாள் சேனைகளுக்கு உரைத்தல்

கத்தி வீசங் கடற்புய லென்னவே
சித்தி சேனை யெழுந்ததன் முன்னரே,
புத்திமாள் பலவான் புகழோங்கிய
சித்தி மானிவை செப்பலுற் றானரோ !

போரெ முந்தது ! பொம்மிப் புடைத்தெழும்
கார்வ ரைப்புயங் காட்டி வருகின்ற
வீரர்கள் இன்று வெல்க கதிர்க்கொடி;
கோர ராக்ஷஸர் கொட்ட மடங்கவே !

பாரு யிர்கள் பயமற வாழவே
ஆருயிர்ப் பணியாற்றிடுந் தீரர்கள் !
வேரு டன்கலி வீழ்ந்து மடியவே,
போருடன் புகழினை நாட்டுவீர் !

20

இந்த மானிட யாக்கை யெவர்க்குமே
சொந்த மில்லை, சுயநலம் விட்டதை
அந்தகன் வருமுன் அறஞ் செய்யவே
தந்தவர் புகழே தழைத் தோங்குமே !

புதுமை யாகப் பொலியும் இளமையும்,
முதுமை யாகி முகந்திரை கண்டிடும்;
பொது நலஞ்செயும் புண்ணிய மன்றியே
எதுநம் வாழ்விற் கினிய பயனரோ ?

கொடிய மாயனும் கொல்லுங் கலியனும்
படை யெடுத்துநம் பக்கம் வருகின்றார்.
அடிமை மோகம் அலறி யொழிந்திடக்
கடமை நாட்டுங் களம்பெற வாருங்கள் !
ஒண்ட வந்த உலுத்தப் பிசாசுகள்,
உண்டுதித்துநம் ஊரை யழிப்பதோ!
அண்ட வந்தோன் அகத்தைப் பறிப்பதோ?

கண்டு நாமிதைக் கைகட்டி நிற்பமோ?

ஒருவ ருக்கொரு வர்உள மாறிடத்
திருகு தாளஞ்செய் தீநய வஞ்சரை,
கருவ ழித்திடுங் காம வரக்கரைப்
பொருது வீழ்த்திடல் புண்ணிய மாகுமே !

40

புதர் நரியெனப் பாயும் புலியெனச்
சதிசெய் தானவ சேனரைச் சாடிநாம்,
பிதிருலகிற் கனுப்பிய பின்னரே
புதிய வாழ்வு பொருந்துத லாகுமே !

கரித்த மாயங் கவர்ந்துநந் தேசத்தைப்
பிரித்துச் சண்டை பெருக்கி நலத்தினை
உரித்துண் டின்ன லுறுத்துமுன் வீழ்த்தியே
சரித்தி ரத்திற் சகப்புக் மெய்துவோம் !

ஒல்லெனப் படையணி உள்ளெ முந்துடன்
கொல்பகை கொல்லுமுன் கொன்று போரிலே
வெல்வடி வேல்கணை வீச வாளுறப்
புல்லரை தகர்த்திடப் புடைபெ யர்ந்ததே !

கலிப்படை யிடைமிகக் கவலை பற்றியே,
கிலிப்படைந் திடமிகக் கிளர்ச்சி கொண்டுலாம்
புலிப்படை அரிப்படை போலச் சித்தியின்
சலிப்படை யாச்சமர் வீரர் சென்றனர் !

சீரிய திறமை மிக்க சித்திமான் உரைத்த வண்ணம்
போரறி விசயன் எல்லாப் புறங்களும் பாதுகாக்க,
வீரரை யணிவகுத்து, விண்ணினுக் குரைப்ப போன்று
சூரியக் கொடியு யர்த்தித் தும்பையும் புனைந்து நின்றான். 60

நீட்டிய சேனை யெல்லா நெடுந்தொலை நோக்கி யாலே
நாட்டுடை யரசனுக்கு நலமுற விசயன் சுற்றிக்
காட்டிமுக் கோண மாகக் கணக்குற வகுத்த தாலே
வாட்டமில் லாது மாற்றார் வலியினை யொடுக்கு மென்றான்.
எறிவெடி மருந்து தாங்கி எமனென வுலவும் வண்டி,
பொறிகளைச் சுமந்து பேய்போற் போந்திடும் விசையின் வண்டி,
முறிநெரிக் குதவும் வண்டி, உணவுடை வழங்கும் வண்டி,
அறைமுர சேந்தும் வண்டி யணிகளை அரசன் கண்டான்.

சாரணர் ஒற்றர் முன்னே தவழ்ந்திடும் வாக னங்கள்,
போரினில் வீழ்ந்தார்க் கொண்டு போகநல் வேகவண்டி
கார்சிறைக் கோட்டத் திற்குக் கைதிகள் செல்லும் வண்டி
நீர்சுமந் துலவும் வண்டி நெடுகிலுஞ் செல்லக் கண்டான்.

சுத்தன்

கூட்டமும், அணி படை தானையும்,
கொற்றமாம் செயமுடன் விசயமும்,
காட்டரண் மதிலரண் கதுமெனக்
கண்கருத் தயர்வறக் கதுவுமின் !
வேட்டுகள் படபடத் திடுகவே !
விசயனார் ஆணையிற் படிமினோ !
ஓட்டுதாக் கெதிர்வளை யொளிகெனா
உரை குறிப் புடனுடன் பணிமினோ !

80

ஊக்குணா, வீழ்ந்தவர்க் குறுதுணை
 உதவிட வெண்படை வருகவே !
 காக்குமெய்க் காவலன் கோட்டையுட்
 காதகர் கும்பலைக் கடிமினே !
 தாக்கினார் தம்மையே தாக்குமின்,
 தழுவினார் தம்மையா தரிமினோ !
 வாக்கினால் மனதினாற் செயலினால்
 வாய்மையுந் தருமமும் வளர்மினே !
 பாலரைப் பெண்டிரைப் பசவினைப்
 பண்புடை முனிவரை, கவிஞரை
 சீலரைக் கல்வியின் செல்வரை,
 சேமமாய்க் காமினோ சேனையீர் !
 சுத்தனார் இவ்வகை சொன்னதும்,
 சுறுசுறுப் பாகிய படைகளும்,
 சத்தமிட் டுவகையைச் சாற்றியே
 சக்திலும் சுத்தலும் என்றவே.

போர்வீரர் முழக்கம்

தூண்டு வீர சுதந்த ரச்சுடர்
 துஞ்சி டாதினி நெஞ்சிலே !
 ஈண்டு வெம்பகை தீண்டு முன்னதை
 ஈடழித்திட ஓட்டுவோம் !
 பொன்றி டாதுயிர் நின்றி டாதுடல்
 புகழு றுஞ்சமர் புரிசுவோம் !
 என்றும் வெற்றி எடுத்த காரியம்
 எங்கும் வெற்றி துலங்குவோம் !
 நீண்ட மாமலை போ லெழுந்து
 நிருதர் சேனையை நெட்டுவோம் !
 பாண்டவர்க் கருள் ஆண்டவன் எமைப்
 பாது காத்திடத் தீதிலோம் !
 சாவு மஞ்சிச் சலாம் வகித்திடச்
 சாடுவோம் எதி ராடுவோம் !
 தாவித் தாவிச் சமர் புரிந்திடுஞ்
 சக்தி வீரர் சலிப்பரோ !
 ஒற்றுமையுற உண்மை காத்திடும்
 உத்தமப் படை வாட்கணம்
 வெற்றி பெற்று விளங்கி டத்துணை
 வீர சக்தி பவானியே !

100

வீரரின் பேரிகை விம்மு மெல்லையில்
 வாரணி முரசுடன் வஞ்சி பூண்டுயர்
 காரணிக் கொடியினைக் காட்டி மாயனும்
 போரெனக் கத்தினான்; போரு முண்டதே !

120

30. மாயன் வதைப் படலம்

(மாயன் சித்திக்கோட்டையை முற்றுகையிடுகிறான். விஜயன் சேனை அவனைத் துரத்தி யழிக்கிறது)

“வஞ்சரை நீறு செய்ய வாளிகள் பொழிமி” னென்று
 செஞ்சின விசயன் கூறச் சித்தியின் வீர ராங்கே,
 “தஞ்சம் ஓம் சக்தி” யென்றே தண்டறி கொடி யசைத்து,
 வெஞ்சின மாயன் சேனை வெருவிட முன்சென் றாரே !

துடிதடாரிகள் இடியி டிக்கவே,
 தடதடவெனச் சகடை யேகவே,

படபடவெனப் புரவி பாயவே,
கொடிகுறிக்கவே படை நடந்ததே !
மடமடவென வடவை போலே,
கொடிய குண்டனல் கொட்டி வீசவே
குடல்கலங்கிடக் கடிய ராக்ஷஸர்
பொடிபடப்படப் படைகள் மோதின !
தடை யளந்துறுஞ் சமரளந்துமேல்
நடை யளந்துபோர்க் களநடுங்கவே,
கடலு டன்கடல் கலந்த தென்னவே
இடை நெருங்கின படையிரண்டுமே !

மாயனோடுகலி மல்லர்சேனையிறு
மாந்திரத்தவெறி யேறியே,
பேயெனக்கதறி நோயெனப் பரவிப்
பெரிய கோட்டை மதில் அணுகவே .....

20

காய்சினப்பொறிகள் காட்டி வேட்டதிரக்
கனல னோடுசெறி கலகனும்,
தீயுமிழ்ந்துவரச் சித்திமான் படைகள்
செருநரைப் புழுதி செய்தனர் !
குண்டுபட்டவயிர் துண்டுபட்டுவிழக்
குருதி மாரியெனக் கொட்டவே !
கண்டதுண்டமுறக் காயவாழ்க்கையினைக்
கழுகு நாய் நரிகள் கௌவுமே !

இரவிமுன் பனியெனத்
தரும சேனை பொருதவே,
அரனெரித்த புரமெனாஅ
நிருதர் சேனை பட்டதே.
சுற்றினர் சுற்றி வளைத்தார்
பற்றினர்ப் பற்றி மிதித்தார்
எற்றின ரெற்றி யடித்தார்
பற்றலர் சட்டினி யானார்.
சாய்ந்து சாய்ந் தரக்கருந்
தேய்ந்து தேய்ந்து வீழவே,
பாய்ந்து பாய்ந்து வீரருங்
காய்ந்து காய்ந்து மோதினார்.

40

சடசடென்று சாடியே,
சுடுசரங்கள் சுட்டன,
படுகொலைப் பகைவரின்
குடல்குருதி கக்கவே !
தலைவன் ஆணை தாங்கியே
மலையைப் போன்ற மல்லர்கள்,
அலை யலையாய் மோதினார்—
நிலைகுலைய நிருதரே !
சகடுலாந் தணற்பொறி,
முகடு கீறி முந்திமண்
அகடுகீறி அண்டமுஞ்
செவிடுறத் தெறித்ததே !
சங்கையற்ற தானவர்
அங்கபங்க மாகியே,
வெங்குருதி வெள்ளத்தில்
கும்பலாய்க் குவிந்தனர்.
இழிந்திகற் களத்திலே
வழிந்த ஊனைவாரியே

பிழிந்து பேயிருட்கணம்
குழம்பையுண்டு கூவின.
வில்லும் வாளும் வேல்களும்,
பல்படைக் கலங்களும்,
கொல்லெனக் கொதித் தெழுந்து
ஒல்லென ஒடிந்தவே !
தேரிழந்து, விறலு மிழந்து,
கார்மதக்கரி மாக்க ளிழந்து,
ஆர்முரசும் அடங்கிய மாயன்
போரிழந்து பொலிவு மிழந்தான்.
மடையுடைந் ததுவென மாப்பெரும்
படையுடன் மாயனார் பலமெலாம்
உடைபடச் சித்தியின் உத்தமர்,
இடையறா தெதிரியைப் பொருதினார்.
வெங்கனல் கக்கிடும் வெடிகளும்,
பொங்கியண் டங்களும் பொடிபட
மங்கிவாய் மூடின ! வாய்மைமுன்
பங்கமுற் றிடுபொய்யின் பான்மைபோல்.

60

பகலுடன் இரவுபோலப் பகலிர வாகப் போர்செய்
தகைபெறு விசயன் முன்னே தணல்பெற நின்ற மாயன்
அகமழிந் தாளிழந்து, படைக்கல மழிந்து, நெஞ்சந்
திகிலுற நிற்கும் போது, சிரமழிந் திறந்தா னம்மா !

80

நச்சராப் போன்ற வெய்ய நாத்திகத் திமிர் பிடித்த
பச்சையூன் புசிக்கும் தீய பகாசுர மாய னாரை
அச்சமில் அறவோர், சித்தி அளித்தநல் வீரர் வென்றார்.
இச்செயல் இனிய தென்றே இசைத்தனர் புலவ ரெல்லாம்.
மதிலரண் முன்னே மற்றோர் தசையரண், அதனைச் சுற்றி
உதிரவா றோடிற் றம்மா. உருத்திரக் காளி பொங்க !
துதிபெறுஞ் சித்தி வீரர் சுதந்தர முரச டித்தார்.
கதமுறு கலிஞ் னின்னுங் கச்சையைக் கட்டினானே !

88

31. பிரதாபசிங்கப் படலம்

வென்றியின் மகிழ்ந்த வீரர் வெருவிட ஒற்றர் வந்து,
“கன்றிய கனலு மிழ்ந்து கலிசினங் கக்கி நம்மைக்
கொன்றுயி ருண்ண வஞ்சர் கூட்டத்தைத் தூண்டு கின்றான்”
என்றலும் சிலபேர் நெஞ்சில் இரியல்கொண் டேங்கி னாரே !

அறந்தவிர் கலிய னாங்கே அடுகளத் தயர்ந்து, மாயன்
இறந்ததன் செய்தி தன்னை இடிவிழுந் ததுபோற் கேட்டு,
“மறந்திலேன் இதனைச் சித்தி மதிலினைத் தகர்த்துட் சென்று,
திறந்தனைக் காட்டி, வென்றோர் சிரந்தனைக் கொய்வேன்” என்றான்

நாகமும் புலியுங் கோடி நரகநாய்க் கூட்டமும்போல்,
வேகவெங் கனலைக் கக்கும் வெவ்வெரி மலையைப் போலும்,
பூகம்பப் புயலைப் போலும், போரிடி முழக்கஞ் செய்து,
மோகங்கொள் வெறியர் தம்மை முடுக்கினான் செருக்கி னானே!

கொள்ளையுங் கொலையுந் தீயுங் கொடுமையும் கொண்டு தீய
களாளின் படைகள் வெய்ய காலனின் படைகள் போலே,
துள்ளிமுன் பிணக்கா டெல்லாந் துருவிநள் ளிரவில், ஊரை
அள்ளிட விரையு மாற்றம் அறிந்தனன் சுத்த னாங்கே!....

நாயகர் புண்ணீர்சோர, நாரியர் கண்ணீர் சோரத்
தாய்மனப் பாசம் விம்மத் தந்தையர் தளர, வாடிச்

சேயினங் கதறச் செய்யுஞ் செஞ்சினப் போர்க் களத்தில்
ஓய்வற வழன்ற வீரர் உலைந்ததை நோக்கி னானே ! 20

சோர்வுறும் வீர ரோர்பால், சூழ்ச்சிசெய் வஞ்சர் ஓர்பால்,
நேர்மையில் அரசர் ஆங்கே நிகழ்த்திடுஞ் சதிகள் ஓர்பால்,
போர்வினை உறுதி யாகப் புரிதரப் போவ தோர்பால்,
பார்நலம் பயப்ப தோர்பாற் பழுதறச் சிந்தித் தானே !

சோவுறும் இடுக்க ணெல்லாந் துரும்பெனத் துடைத்தெறிந்து,
சாவையும் எதிர்த்து நின்று தருமப்போர் புரிந்த வீரன்,
பாவலர் புகழும் ராணா சிங்கனைப் பாடிச் சுத்தன்,
ஏவினான் படைக ளெல்லாம் இக்கதை கேட்க வென்றே !
மாசறு மன்ன னாணை மதித்தநல் வீரர் கூட்டம்,
தேசறு பிரதாப சிங்கன் சீரிய கதை படித்துத்
தேசத்திற் குயிரை நல்கத் திறங்கொண்ட வகையை யிங்கே
பேசுவோம் பெரியார் காதை பேரின்ப மளிப்ப தாமே !

பிரதாபசிங்கன் வரலாறு

சூரியன் வழி துலங்கிய தொல்லிசை மன்னர்,
ஆரியர் புகழ் அக்கினி குலத்தவர், அரிய
போரரித் திரள் போன்றவர் புரந்தமே வாரில்
சீரு யர்ந்தசித் தூரெனும் தேசறு நகராம் !

மின்னு பொன்மணி மாடங்கள் மேவுமிந் நகரில்,
அன்னை சக்தி பவானியின் அருள்செறிந் தோங்கும்,
சென்னகை புரி வானினாற் செருபகை வென்ற
மன்னு பப்பனின் மரபினர் மாண்புடன் ஆண்டார். 40

கற்பி னோங்கிய பத்மினி, கண்ணனுக் காளாய்,
அற்புதத் திருப் பாடல்கள் அருளிய மீரா,
சொற்ப டிச்செயல் புரிந்திடு சூரராம் ராணா
பொற்பு றும்புகழ் சூட்டிய புண்ணிய மரபே !

போரினி லிறந்த போசன் புரந்தநன் னாட்டைத் தம்பி
வீரனாம் உதய சிங்கன் விதிப்படி யாண்டு வந்தான்.
பாரினை யாளும் அக்பர் படைகளை யனுப்பி யன்னோன்
ஊரினைப் பிடித்துக் கொள்ள உலைவறு போர்கள் செய்தான்.

கடலினைப் புயலினூழி கௌவிய கடுமை போலே,
திடம்பெறும் உதய சிங்கன் தில்லியின் படையைச் சாடி,
அடம்பெறுஞ் சமர்கொ டுத்தே அயர்ந்துயிர் துடிக்கும் போது,
தடம்பெறு மார்ப னான தனயனை நோக்கி னானே !

வீரமே பெற்ற வீரன் விஜயனைப் போன்ற வில்லன்,
போரதிர் முரசங் கேட்டுப் பொம்மிடுந் திண்பு யத்தான்,
சூரிய குலத்து தித்த சுடர்மணி பிரதாப சிங்கன்
சீரிய தந்தையே நின் செருவையான் செயிப்பே னென்றான் !

“மைந்தநீ என்வா ளேந்தி மரபுள தருமங் காத்தே
சொந்தநாட் டுரிமை பேணச் சுதந்தரச் சமர்செய்” யென்ற
தந்தைசொல் மந்தி ரத்தைத் தாங்கிய தனயன் வீரம்
கொந்தளித் திகலை நூறக் கொதித்தது கதித்த தம்மா ! 60
உடலினை யுதறிச் சென்ற உத்தமத் தந்தைக் கான
கடன்முறை செய்த பின்பு, காளிசந் நிதியிற் கூடி,
திடமுள வீரர் வாழ்த்தித் திருமுடி சூட்டும் போது,
கடல்மடை திறந்த தென்னக் கருத்தினை யுரைத்தான் சிங்கன்.

பிரதாபசிங்கன்

ஏக லிங்க பவானி இறைவியின்
வேக நல்லருள் வெற்றி யளித்துநல்
வாகை யேந்தியே வான்புகழ் போனபின்
மோக மன்றி முடிபுனைந் தென்பயன்?

வீடி லாத வியன்குல வாழ்க்கையும்,
பீடி லாத பெருஞ்சொல் விளக்கமும்,
ஏடி லாஎழுத் தாணியு மென்னவே,
நாடி லாமுடி நம்மை நகுவதே !

ஜயப வானி பராசக்தி யென்னவே
புயங்கள் விம்மிப் பொருகள னாடினார்
உயரிசை மன முட்கிய பின்கடுந்
துயர மின்றிச் சுதந்தர முள்ளதோ?

பங்க மாகிப் படைக ளொடுங்கியே
நங்கு லம்பெறு நாட்டினைத் தோற்றபின்,
சிங்க வீரர் கவித்த செழுமுடி
தங்க மன்று ! தணல்முடி யல்லவோ?

வீழ்ச்சி யுற்றநம் வீர மணிக்கொடி
தாழ்ச்சி யற்றுத் தலைநிமிர்ந் தோங்கிடச்
சூழ்ச்சி செய்து சுதந்தர மாகநம்
ஆட்சி நாட்டிடின் ஆளென லாகுமே !

வீர வாளுடன் வெங்கணை கொண்டநல்
ஆரி யர்களின் றச்சப் படுவரோ ?
போர்செய் வோம்புறங் காட்டி நடுங்கிடோம்,
வாருங்கள் வலி வோங்கிய மல்லர்காள் !

வீரர்

தேவி சக்தி திருவருட் சந்நிதி,
மேவி யின்று விரத முரைக்கின்றோம் !
ஆவி தன்னின் அறத்தை மதித்தனம்,
பூவி லுன்புகழ் பொங்குக சிங்கமே !
புண்ணு முன்றும் பொறுமை யிழந்திலோம்.
மண்ணி முந்தும் மனவலி குன்றிலோம்,
விண்ணி முக்கினும் வீர மிழந்திலோம்.
அண்ண லேயுன தாருயிர்த் தோழர்யாம் !

உரத்த திண்புயம் உண்டுவில் லுண்டுவாள்;
அறத்தைக் காத்திடும் ஆண்மையுண் டோர்துளி
இரத்தம் எம்முள் இருந்திடு மட்டிலும்,
வருத்த மின்றிப் பொருதுவம் வாய்மைக்கே !

100

ஆத லாலெம தாருயி ராணையாய்க்
கீதை யுள்ளமுங் கேண்மையுங் கொண்டிங்கே,
காத லோடுன் கருமத்திற் கேயெமை
ஈத லேகட னென்றுமுன் னின்றனம் !

பிரதாபசிங்கன்

நன்று நன்றிது, நாட்டினுக் கேயுயிர்
என்று றுதி யியம்பிய வீரர்காள்,
இன்று நாமோர் விரதம் எடுத்துமுன்
நின்று வெற்றி நிலவிட வேண்டுமே.

தலைமுடி வளர்ப்போம், தரையிலே படுப்போம்,
சமர்செய்த தானைகள் சேர்ப்போம்;
மலைமிசை வசிப்போம், வறுமையைப் பொறுப்போம்;
மண்மகள் அளித்ததைப் புசிப்போம்.

சிலையினை வளைப்போம், பகைவரைச் செகுப்போம்,
தேசத்தை மறுபடி செயிப்போம்.
நிலைபெறும் தரும நீதியை வளர்ப்போம்,
நிச்சயம் பவானிமுன் னுரைத்தோம் !

இன்னரிந் நாட்டின் இழிநிலை போக்கி,
இகல்செயும் கொடுமையை நீக்கி,
மன்னுயிர் கொண்ட மயக்கத்தைமாற்றி,
மாதரின் கற்பினைக் காத்து, 120
மின்னுவாள் வீசி விடுதலை பெற்றே,
வீரர்நம் வெற்றிகள் கூறி,
அன்னையின் பாலுக் காகிய நன்றி
ஆற்றிய மனிதர்க ளாவோம் !
வஞ்சகரின் வஞ்ச வலைகளைக் கிழிப்போம் !
மாயையின் மயக்கினை ஒழிப்போம்
நஞ்சுவா ளேந்து நலிபகைக் கஞ்சோம்,
நமனெறி பாசத்திற் கஞ்சோம் !
துஞ்சினுந் தேச சுதந்தர மறவோம்
தோற்கினும் விடாதுபோர் தொடுப்போம்
நெஞ்சிலே வீர நெருப்பினை வளர்ப்போம்—
நிறைவருள் சக்திலும் எனவே !

வில்லினை உயர்த்தினர் வீரர் மன்னனின்
சொல்லினைச் சுதந்தர தேவி சொல்லென்றார்;
இல்லினைத் துறந்தனர் எளிமை பூண்டனர்.
அல்லலை நகைத்தனர் ஆண்மை கொண்டனர்.

அரவிலிக் காட்டினில் அன்பர் சூழவே,
உரமலி பில்லரை ஒருங்கு சேர்த்துடன்
அறமலிச் சிங்கனும் அன்னி யர்களைப்
பொரவலி பெருக்கினன் பொறுமை யாகவே ! 140

கணவனைப் பிரிவறுங் கற்பின் செல்வியாம்
குணவதி ஐந்துநற் குழந்தை பின்வர
மணவிருந் தருந்திய மாளிகை யொரீஇ
இணங்கினள் காட்டிடை யிருந்து வாழவே !

தெறுமனப் பகைவரைச் சினக்கும் சிந்தையான்,
பொறுமையின் கொடுமையும், புவியி ழந்துறுஞ்
சிறுமையின் கொடுமையும், சிங்க நெஞ்சுடன்
வறுமையின் கொடுமையும் வலியத் தாங்கினான்.

தன்னரு முயற்சியிற் சலித்தி டாமலே,
சொன்மனஞ் செய்கையுந் தோய்ந்த சிங்களின்,
கன்மமும் விரதமுங் கொண்ட ஒன்னலர்
கன்மனங் கரைந்தது கனல ரக்கெனாஅ.

ஆணவப் புலன்களை யடக்கித் தன்னைத்தான்
காணுறத் தவஞ்செயுங் கடிய யோகிபோல்,

மாணுறு சுதந்தர வரத்தை நாடியே
ஆணரி போன்றவன் அமர்செய் தானரோ !
காட்டக மளித்திடும் கனிகள் காயிலை
வாட்டிய பசிக்கனல் வருத்த வுண்டனன்,
ஏட்டினி லெழுதொணா இடர் சுமந்தனன்,
நாட்டினில் விடுதலை நாட்ட வேண்டியே.

160

பட்டமும் பதவியும் பணமும் போகமும்,
கிட்டிடப் பகைவரைக் கீழ்ப்ப டிந்தவர்
கட்டியங் கூறிடுங் கால மாந்தரை
வெட்டிரு துண்டென வெட்கப் பேசினான்:

மானசிங் சபதம்

பெருந்தகை அக்பரின் பிரியம் பெற்றவன்,
அரும்படைத் தலைமையை ஆளும் மானசிங்,
வருந்திய வீரனை வசப்ப டுத்தவே
பொருந்தினன் ஓர்பகல் புன்சி ரிப்புடன்.

வந்தமான் சிங்கினை வரவு கூறியே
அந்தமாய் விருந்துநன் றளித்துத் தானுடன்
குந்தியவ் விருந்தினைக் கொள மறுத்தனன்
சொந்தநல் லறத்தினைத் துணிந்து பேணுவான்.

வினயத்தை யறிந்தமான் வெட்கிச் சிங்கனைத்
தனிவிருந் திடுதலின் சழக்கைக் கேட்டனன் !
புனிதநல் வீரனும் பொறுமை யாகவே
இனியவ கேளென இடித்துப் பேசினான்.

பிரதாபசிங் கன்

தகைபெறும் என்குல சக்தி ரீயனே,
பகைவனைப் பணிந்தனை பணியும் ஏற்றனை,
முகலவர் முறுவலின் மோக முற்றனை,
பகலவன் மரபினைப் பாழ்ப் டுத்தினை.

180

ஆருயிர் போலத்தம் அறத்தைப் பேணிய
வீரரின் விந்தினில் விளைந்த வீரனே,
நாரியை அன்னியன் கொள்ள நல்கினை
ஆரியன் உன்னொடும் அருந்த லாகுமோ ?

சுயநலச் சோம்பலின் சுகத்தை நாடியே
இயலறந் துறந்தநீ இயற்றுஞ் செய்கையால்
அயலவர் ஆளுனர், ஆண்மை யுள்ளவர்
புயலிலும் பனியிலும் பொறுமை காக்கின்றார்.

மானசிங்

சொந்த நாட்டுச் சுதந்தர நோன்பினான்
இந்த வண்ணம் இடித்துரை கூறவே,
வெந்து வெஞ்சினம் வீசிக் கிளம்பினான்,
வந்த மானசிங் வஞ்சப் பொறாமையால்.

“சொந்த நாடு சுகம்பெற வேண்டியே
இந்து முஸ்லிம் இணைப்பினை வேண்டினேன்;
உந்த னுக்கும் உரைத்திட வேயிவண்
வந்த னன்னனை வன்சொல் வழங்கினை.

பொறுமை கொண்டிந்தப் புண்ணிய பூமியின்
சிறுமை நீக்கத் திகழுமுன் வீரத்தைப்
பெருமை யாகப் பெரிய விடத்திலும்,
அருமை யாக உரைத்தனன் ஐயனே !

200

தேவர் கோனுக்குந் தெள்ளறி வாளர்க்கும்
நாவடங்கிய நல்லுரை வேண்டுமே.
மேவி நம்பு விருந்தினை ஏசினாய்,
கூவிக் கொண்டனை கொற்றவன் போரினை.”

சிங்களம்

உன்னை யில்லை; உன் பெண்ணை மணந்திடும்
மன்னை யில்லை; மனிதர் மதியையே
உன்னிக் காலத்தின் ஊழலைச் செப்பினேன்
அன்ன துண்மை ; அருங்கட னாகுமே.

மானசிங்

நாளை யிங்கு நடந்திடும் போரிலே,
வாளி னாலெதிர் கூறுவல் வாவெனா,
மூளு வெஞ்சின முற்றிய மானசிங்
ஆளும் அக்பர்முன் அக்கணஞ் சென்றனன்.
துணிந்த வீரன், சுதந்தர சக்தியை
அணிந்த வீரன், அரசினுக் காபத்தாம் ;
பணிந் திவன்வரப் பாருமென் றோதினான்,
வணங்கி மானசிங் வஞ்சனை தீரவே !

போர்

செய்வினைப் பயன் சேர்வது போலவே,
மைவினைப் படை வந்து வளைக்கவே,
தொய்வினை யடை யாத சுதந்தரன்
வெய்ய போருக்கெழுந்தனன் வேகமாய் !

220

பிரதாபசிங்களம் போர் புரிதல்

நீலவேணி மீதுதாவி நீள்படை நடத்தியே,
கால தண்ட முங்கலங்கக் கைகலந்த சிங்களமும்
ஓலமிட்டு வெம்பகைவர் ஓடஓட ஓடவே !
கோல மின்னல் போலவானைக் கொல்லெனச் சுழற்றினான் !

பகை நிறைந்த ஒன்னலர் படைக்கடல் குமுறியே
தொகை நிறைந்து தாக்கவே, தொடர்ந்து தாக்கிப் போரரி
தகைத்தனன் வளைத்தனன், சடைத்தனன் மிதித்தனன்
துகைத்தனன், வதைத்தனன் துணிந்த போர் அணிந்தவன் !

பண்டி லூசி பாய்வபோற் பகழிகள் விடுத்தனன்,
முண்டி முண்டி முன்னடைந்த மூர்க்கரை முடித்தனன்.
சண்டமாரு தம்பிடுங்கி வீசிடுந் தருக்கள்போல்,
எண்டி சையம் வீரரை எடுத்தெடுத்து வீசினான்....

கண்டகண்ட திக்கெலாங் கரமலை தலைமலை,
கண்டகண்ட கண்டகர் கலங்கி ஓடும் வேளையில்
விண்டுமார் வெடித்துச்சேது வென்னும்வீர வாசியும்,
அண்டையில் விழுந்ததால், அருமை வீரன் ஓடினான்.

சிங்களம் தப்பிப் பிழைத்தல்

வெவ்விடங் கலந்தனர் விடாய்தணிக்கு நீரெலாம்,
உய்விடம் எனப்புருந் துணவு கொள்ளும் வேளையில்,
தெவ்வர் கூடிக் கொல்லெனச் செறிந்தனர் துரத்தினர்
அவ்விடரை வாயினால் அறைத லென்று மாகுமோ?

240

இல்லவள் உணவினை யிடும்பொழு திகலவர்,
கொல்லவந்து சூழுவார். கொடும்பசியைத் தாங்கியே,
பில்லரின் உதவியால் பெருந்தகைதன் வீட்டுடன்
அல்லலுற் றமைதி தேடி அங்குமிங்கு மோடுவான்—

களைத்த சிங்கத் தைமத கடங்கள் சூழ மாறுபோல்,
வளைத்தவெம் பகைவரை மறைந்து தப்பி யோடியே,
இளைத்த சிங்கன் ஓரிருட் கடத்திலே குதித்தனன்,
சளைத்தனர் பகைவரும் ; சமர்த்தனும் பிழைத்தனன்.

துயரம்

சுற்றிலுங் காரிய காடு, துயர்களுக் கெல்லை யில்லை,
பற்றிய வடவைத் தீபோற் பசிக்குப்பச் சிலையடைத்து,
பற்றெலாம் சொந்த நாட்டின் பந்தனை நீங்கி யின்பம்
பெற்றிடு நினைப்பில் வைத்தான், பேசரும் உறுதி பூண்டான்.
கருமியின் கையும், கொல்வோன் கடுமுக நோக்கும் போல,
வெருவுறு கணவாய் தன்னில் வேங்கையும் அரியஞ் சீறும்,
கருமணி நாகஞ் சுற்றும் ; கண்மணி மக்கள் ஊணை
வெருகுகள் கௌவிச் செல்லும் வேதனை சொல்ல வாமோ?
வந்தனன் உருக்க ரந்து மன்னவன் அக்பர் ஓர்நாள்,
தந்துதன் உணவைச் சம்பா வதிவெறுந் தரையிற் சாய்ந்தாள்.
வந்தவன் “வறுமை தீர வணக்கமென் றாலே போதும்,
முந்துனக் கரசுமீவான் முகலவன்” என்று சென்றான். 280
சட்டென மகளுமுந்து “தந்தையே இந்த யாக்கை
பட்டென வீழுமுன்னே பகருவேன் உண்மை; தில்லிச்
சட்டத்திற் கிணங்கின், கொண்ட சத்திய விரதம் பாழாம்;
விட்டதை வீரப்போரே விரும்பி” டென் றிறந்தா ளந்தோ !
மத்துடைத் தயிரைப் போலும், மணையுடை பஞ்சைப்போலும்,
கத்துசெக் கினிலே யாடும் எள்ளையும் கடுப்பச் சிங்கன்
இத்துயர் தாங்கிடாமல், இருகணீர் வார ஆங்கே
சத்தி பவானி தேவி சரண்புகுந் திறைஞ்சி னானே !

சிங்கன் முறையீடு

“ஓடினேன் பசியு முன்றேன், உள்ளுடைந் திளைத்தேன், மேனி
வாடினேன்; எனினும் இன்ப வாழ்வினைப் பலிகொடுத்து
நாடினேன் எனது சொந்த நாட்டினை மீட்க வேண்டித்
தேடினேன் வகை; யெனக்குத் திருவருள் புரிஓம் சக்தி !

பத்தியிற் பழுதோ? யான்செய் பணியிலே பழுதோ? சித்த
சுத்தியிற் பழுதோ? பட்ட துன்பத்திற் குறையோ சொல்லாய்?
எத்திசை யிலுமி ருந்து கருணைசெய் இறைவியே நீ
இத்ததி புகல ளித்தென் இன்னலைத் துடைத்தி டாயோ ?

அருட்குலத் தாயே, உன்றன் அடிபிடித் திறைஞ்சு கின்றேன்;
மருட்குல மாயஞ் செய்யும் வலியவெந்துயர்கள் போக்கி,
இருட்கண வாயி லேயின் றென்விதி முடிந்திடாமல்,
தெருட்பெறுஞ் சோதி காட்டித் தேசத்தை உய்விப் பாயே !”

வெற்றி

வெல்குறி யீந்தாள் அன்னை, விரும்பிய கருமம் கூடச்
செல்கநீ சிந்து நோக்கிச் செய்யநற் றுணையி னாலே,
வெல்கநீ அரசை யென்று மின்னென நெஞ்சி லெண்ணம்
மல்கிடச் செய்தாள்; அந்த வழிச்சென்றான் வீர வள்ளல் !

அன்னரே சேர்ந்தா ராங்கே அரியநல் லன்பு வீரர்;
“தன்னலந் தவிர்த்துத் தேச தருமத்திற் குயிர்த்துக் கோடி
இன்னலைப் பொறுத்தாய்; நாட்டின் இன்பமே நினைந்தாய் வாழி
உன்னருட் பணியே எங்கள் உயர்கட” னென்றார் மாதோ !

கற்புடை யரசி, வீரக் கனல்பெறு மைந்தர், அஞ்சா
விற்படை பில்லர், போரில் வீறுடை நண்பர் சூழ,
வெற்பினின் றிறங்கும் போது மேவினன் சேவை செய்ய
மற்படை கொண்டு சித்தூர் மந்திரி விஜய சிங்கன்.

“என்னருஞ் செல்வமெல்லாம், ஏற்றமாம் படைக ளெல்லாம்
உன்னுடைச் செல்வ மாக உதவினேன் உவந்து கொள்ளாய்,
மன்னவா உன்ப ணிக்கே மகிழ்வுடன் போந்தேன்” என்றான்,
அன்னவன் அன்பை மெச்சி அரசனு முன்சென் றானே !

அடுத்தநல் வீரர் தம்மை அணிவகுத் துடனே சிங்கம்
தொடுத்தனன் பெரிய போரைத் துணிந்தநல் வெற்றி கண்டான்
பிடித்தனன் கோமல் மீரை, ஆம்பலைப் பிறநல் லாரை;
கிடைத்தது மேவா ராட்சி, கேடெலாம் விலகிற் றன்றே ! 300

இழந்தனன் மான சிங்கன் இகற்களம்; பகையின் வெம்மை,
ஒழிந்தது; தில்லி சுல்தான் “உண்மை நீ தீரன்” என்றான்...
எழுந்தது பிரதாப சிங்கன் இசைபெறு முழக்க மெங்கும்,
தொழுந்திரு வீர னாகத் துலங்கினான் உலகில் அன்னோன் !

நீக்கறாங் கால வேடன் நெஞ்சிலே யம்பு பாய்ச்சிச்
சூக்குமங் குறுகி யாவி புள்ளெனத் துடிக்கும் போது,
“யாக்கையிங் குள்ள மட்டும் யான்செய்த விரதந் தன்னைக்
காக்கவென் மைந்த”னென்று கடைசிமூச் செறிந்தான் மாதோ!

இத்தகைச் சிங்க நெஞ்சம் இருந்திடின் இகலை வென்று
சித்தியின் கொடியை விண்ணின் சிகரத்திற் பிடிப்போம்...வாரீர்
சத்தியம் வெல்லும் ஆன்ற தருமமே நிலைக்கும்; தேச
பக்தியிற் பழுது மில்லை; பரனருள் காப்பதாமே.... 312

32. போரணிந்த படலம்

சிங்கனின் சரிதை கேட்ட சித்தியின் வீர ரெல்லாம்,
பொங்கிய வுவுகை தூண்டப் போர்க்களஞ் சென்று தாவி,
வெங்கதக் கலியும் அஞ்ச வேகமாய்ச் சரங்கள் கோத்துத்
தங்கடன் புரிந்து நின்றார் தருமமு மகிழ மாதோ !

பொழிந்தனர் சித்தி வீரர் புகைந்தெரி கக்குங் குண்டு,
கொழுந்தெரி குண்டு மாரி கொட்டினர் கலிய ரக்கர்.
அழிந்தனர் இங்கும் அங்கும் ஆயிரம் அரிய வீரர்.
எழுந்தனர் தோள்பு டைத்தே எண்ணிலார் இன்னும் இன்னும்!

தடதட வென்னத் தேர்கள் சரமழை பெய்து தாவச்
சடசட வென்னக் கைகால் கழுத்திடை முறிந்து வீரர்,
படபடத் துயிர் துடிக்கப் பாரினில் வீழுங் காட்சி
நடுநடுங் கிடவே சேனை நாயகன் கண்டான் மாதோ !

செறுத்து வீசினன் தீயுமிழ் சிலைகளை விசயன்,
அறுத்து வீசினன் கலிப்படை நடத்திடும் கனலன்,
ஒறுத்து வீசினன் ஊழித்தீ யுமிழ்சரம் விசயன்,
வெறுத்து வீசினன் கனலனும் விதவிதக் கணையே !

சாடு வேகத்திற் சகடைகள் மோதியே சரிந்த
ஒடு வேகத்திற் குதிரைகள் ஒன்றோடொன் றுடன்ற
கோடு கோடுடன் மோதிய யானைகள் குலைந்த;
காடு மேடெலாம் கழுகிற்குங் காக்கைக்கும் விருந்தே ! 20

தூர நோக்கியால் அமர்க்களத் துயரினைக் கண்ட
பாரின் வேந்தனாம் சுத்தனும் பகையின்கை மிஞ்சும்
ஓர றிகுறி தெரிந்ததும் உடனொரு கணத்தே
நேர வந்தடு சமரினை நிகழ்த்திட முனைந்தான் !

ஒற்றர் அத்ததி ஓடிவந் துவப்புடன் “அரசே
வெற்றி பெற்றது தந்தையின் வீரமாப் படையே ;
செற்றனர் பல செருநரக் கலிநகர் தனையே
பற்று கின்றனன் பழையநல் லர” செனப் பகர்ந்தான்.

அரிய செய்தியென் றரசனும் ஆண்மைகொள் படையை
உரிய காலத்திற் கலிநகர் உட்புக வனுப்பிப்
பெரிய போர்க்களம் புகுமுனர் பிரிவிடை பெறவே,
உரிய கௌரிமுன் வந்துதன் உணர்வினை யுரைத்தான்.

சுத்தன்

கண்ணே அன்புக் கௌரி தேவியே,
போர்முனை செல்கிறேன் புன்னகை யாலே,
என்னை ஊக்கி இன்விடை தருவாய்....
பொன்னே மணியே புண்ணிய விளக்கே !

கௌரி

என்னுயிர்க் குயிரே, என்கண் காணும்
வீரத் தெய்வமே, வெல்கநின் ஆண்மை !
கலிக்குள் பெயரே கிலியாம்; உன்னைக்
கண்டதும் அச்ச முண்டவன் பதறி
வணங்குவான்; இன்றேல் வகையறி யாமல்,
நரகத் தீயை நாற்புறங் கக்கும்
பீரங்கி களையும் கூரம் புகளையும்,
கோபத் தீயுடன் கொட்டித் தீர்ப்பான்...
எனக்கவன் செய்யும் இகல்வினை தெரியும்.
நாதா, யாதுந் தீதுவ ராமல்,
யானும் உம்முடன் இருந்துபோர்க் களத்தில்
உதவி செய்ய உவந்தே யருள்கவே !

40

சுத்தன்

கலியின் கொடுமையைக் கட்டுடன் ஒழிக்கும்
இக்கொடும் போரில் மிக்கவுள் ளன்புடன்
பெண்மணிப் படையைப் பீடுற நடத்தி,
வீரருக் குணவு விருப்புட னளித்தே
காயம் பட்டவர் நோய்தனை யாற்றி,
அன்னை போலே ஆறுதல் கூறும்,
அந்தநற் பணியே அரிவையர்க் கழகாம்...
இரத்த வெறியும் எமனும் ஆடும்
கடும்போர்க் களத்தைக் காண்பதுந் தீதே.
மெல்லிய பணியே மேன்மையாம் உனக்கே...

கௌரி

கட்டளைப் படியே காயமுண் டவர்க்குச்
சிகிச்சை செய்வேன். செருக்களந் தனையும்,
தொலைநோக் காடியால் துருவிக் காண்பேன்.
என்னுயிர் தன்னின் இனிய மணாளா,
அறிவுக் கதிரும், அன்புக் கதிரும்,
வீசும் இருமலர் விழியா லென்னை
மகிழ்ச் செய்யும் மதிமுகக் கண்ணா !
மணிக் குர லெடுத்து மந்திர மொழிகள்,
அருமையாய்ப் பேசியென் அறிவைத் தூண்டும்,
ஞானச் சுடரே, நானுன் பாதி.
பிறந்தும் பிரியேன் இறந்தும் பிரியேன்;
வீட்டிலும் பிரியேன்; காட்டிலும் பிரியேன்;
நாட்டிலும் பிரியேன் ஞாலத் துயிரே,
பத்தினிக் கடமை இத்தினம் புரிய,
உத்தர வருளாய் உலகிற் கௌரியே !

60

சுத்தன்

வீரத் திருவே, போரில் எனக்குத்

தீங்கு நேர்ந்தால் ஆங்குநீ வருக !
 கற்புறு வீரக் கடமை காக்கவே !
 நனைபொழில் உலாவும் நல்லிளங் காலே,
 ஊற்றெனத் தெளியும் உள்ளமே, உன்னால்
 கூற்றையும் வெல்லும் ஆற்றலைப் பெற்றேன்.
 கலியை வெல்வது கணப்பொழு தாகும்.
 உன்னை உளங்கொண் டென்கடன் செய்யச்
 செல்வேன் கெளரி தேவியென் ஆவியே....

80

கௌரி

“வெற்றி வெற்றி, வீறு பெற்ற
 சத்திய குமாரர் தருமவா ளுக்கே
 வெற்றி யாகுக.... வீரச் சுடரே !
 பொன்னணி பூட்டிப் போரணி யுன்கை,
 மின்வா ளீந்து புன்னகை வீசிக்
 கண்ணால் அழகைக் களிப்புறப் பருகி,
 கருத்திலே உருவைக் கவின்பெறத் தீட்டி,
 சுத்த சக்தியைத் தொழுதுமை யனுப்பி,
 எண்ணிய கடமையை இயற்றிடத் துணிவேன்....”
 என்றுதன் முன்னே நின்ற மணாளனைப்
 போர்க்கவ சங்கள் பூட்டிக் கவனமாய்ப்
 பாசத் துடனே பரிந்தலங் கரித்து,
 வாடா மல்லிகை மாலையுஞ் சூட்டி,
 வெல்க நலமென வீரவா ளீந்து,
 கெடுக தீதெனக் கேடயந் தந்து,
 பலம்வளர் கென்று பாற்புட் டருத்தி
 மார்புறத் தழுவி மகாசக்தி யளித்து,
 புன்னகை யாலே புன்கணீர் துடைத்தே
 சிறிது நேரம் தியானத் திருத்திப்
 புகழுடன் வருகெனப் பொலிமுகங் காட்டி,
 நல்வழி யனுப்பினாள் இல்லறத் திருவே !
 அருமைத் தாயும் ஆசையோ டணைத்தே
 “என்னுயிர் மகனே இந்திரன் போலநீ
 அறமிலி யரக்கரை அழித்தறம் பொலிய
 வருகென்” றனுப்பினாள் வாழிய வென்றே...
 இறைவனைத் தூயன் இறைஞ்சினான் ஆங்கே.
 குழைந்தேன் புவியின் குறைகளை யெண்ணிக் குறையிரந்தேன்;
 உழைந்தேன் உளங்கரைந் தேன்சிவ னேயுன் உதவியினால்,
 விழைந்தேன் கலியினை வீழ்த்தினல் லன்பு விளைத்திடவே,
 எழுந்தேன் இறைவாளன் பக்க மிருப்பாய் இகல்கெடவே !
 வாட்டுங் கலியை வருத்திக் களத்தில் வலியொழித்தே
 ஓட்டும் பொழுதும், உலகினில் அன்புடன் ஒற்றுமையை
 நாட்டும் பொழுதும், பசுபதியே யெற்கு நல்லவழி
 காட்டி நடத்தாய் களைகணே கண்ணின் கதிரொளியே !
 தொழுவார்க் கருளுந் துரையே கருணைச் சுடரொளியே,
 மழுவார் சிவனேயென் மன்றினி லாடும் வரமணியே !
 வழுவாதென் உள்ளம் வழுத்தி வணங்கும் மனோதயனே !
 எழுவா யென்னோடும் அரக்கரை யான்வெல்லு மிப்பணிக்கே !
 இளகியுள் எிரங்கி யிவ்வா நேத்திடு மன்பனுள்ளே,
 ஒளிமய மாகத் தூய ஒருவனின் கதிர் இறங்கி,
 அறிவொளி சக்தி யாகி, அனல்பெறும் ஆற்ற லாகித்
 தெளிவுறச் சுழலும் போது தெரிந்ததோர் தெய்வக் காட்சி.
 விரிகுழலும் எரிவிழியும் வெறிநகையும்,
 புலிநாவும் வெட்டு மின்னிற்

பொருவாரும் செஞ்சினமும், பொல்லாரின்
 சிரமாலை பொலியு மார்பும்,
 திரிசூலப் படையணியும் திகழ்காளி
 மாதங்கி "தீரனே செல்
 புரிபோ" ரென் றுதய திசை புதுமையுறப்
 போந்தாளப் புனிதன் முன்னே !
 ஒரு நொடியிற் கடமையறிந் துடனெழுந்து,
 களமடைந்தே ஒப்பிலா தான்,
 வருசமரிள்வகையறிந்துவாட்படையும்கனற்படையும்
 வரிசை செய்து
 பொருமுனையிற்பெரியபீரங்கிகளைப்பகையஞ்சப்
 பொருந்தவைத்தே
 திருவருளை நினைத்தறமே செழிக்கவெனச் செய்கடனைச்
 செய்தான் மன்னோ !

136

33. கலி கலங்கிய படலம்

அதிதியன்னை அருள்நகை தூண்டவே,
 ஆயி ரங்கதி ரான்ஒளி வீசவே !
 புதனும் அக்னியும் போற்றிகள் கூறவே,
 புரவி தன்னை அசுவினி ஓட்டவே,
 கதிசெய் வேகம் மருத்துக்கள் காட்டவே,
 கலையும் செல்வியும் காப்புக்கள் சொல்லவே !
 சதிசெய் பொய்யரைச் சாடிடத் தேவர்கோன்
 தானை யூர்ந்த தவம்பெறு காட்சியோ?

கந்தன் வீரக் கதிர்வடி வேலையும்,
 கண்ணன் சக்கர முங்கதை யுந்தர,
 அந்தி வண்ணன் அவுணரைச் சீறவே,
 அசனி யாற்பகை ஆணவஞ் செற்றவன்,
 இந்திரன் இவ னேயென மூத்தவர்,
 இகலொடுக்கி எழுந்திடுஞ் சுத்தனார்
 வந்த காட்சியை வன்கலி கண்டதும்,
 வார்த்தையாடி மயக்கிட வந்தனன்.

அருணெறிக்க கரசை, வாழும் ஆருயி ருலகுக் கெல்லாம்,
 கருணையே செய்யும் வேந்தைக் கலியனுங் கண்ணிற் கண்டான்;
 பொருநெறி தெரிகி லாமற், போகவு மனமில்லாமல்,
 இருதலைக் கொள்ளி யாகி எதிர்நின்றான் பதரன் னானே ! 20

சுத்தன்

அன்புரை கேளாய் என்றன் அப்பனுக் கிளைய னானாய்;
 பின்புவாள் பிடிப்போம், முன்புன் பிழைகளை எண்ணிப் பாராய்!
 உன்பழஞ் சீரும் பேரும் உயர்குல நலனுங் காணாய்;
 தன்பிழை கண்டு கொள்வான் சான்றவ னாவா னன்றே !

சத்தியன் மரபில் வந்துந் தானவர் மோகங் கொண்டு,
 புத்தியை யிழந்து, பெற்ற புண்ணியத் தாயின் மார்பிற்
 கத்தியை வைத்தாய்; உன்னைக் கண்ணெனப் பாது காத்த
 சித்தியைப் பகைத்தாய்; வெய்ய சேனையைக்கொண்டு வந்தாய்!

மறுத்தனை மரபு தன்னை, மாசறும் அறத்தின் வேரை
 அறுத்தனை, உனது வாழ்வை ஆயிரம் பேய்கள் சூழ,
 வெறுத்தனை நல்லோர் தம்மை; வெறியரின் அடிமை யானாய்;
 நிறுத்தியுன் பகையை ஐய நேசமாய் வாழ லாமே !

பாரத சக்தி இரண்டாவது பாகம்

ஒருவர்பே ராசையாலே, உலகெலாம் அணிவ குத்துச்
செருநில மாகிச் செந்நீர் சிந்திடுந் தீதைப் பாராய் !
பொருதிமீர் உள்ள தாகில், இருவரும் பொருதிப் பார்ப்போம்
இருநில மக்கள் கோடி இன்னுயிர் பிழைக்க லாமே !

பஞ்சமா பதகி மோகிப் பகட்டிலே மதி யிழந்து,
நஞ்சினை அன்னைக் கூட்டி நலம்பெறு மைந்த னுண்டோ?
கொஞ்சியே மூச்சு ணைக்குங் கொடியரை நம்ப லாமோ?
துஞ்சிய வீட்டிற் கொள்ளி சொருகிடும் கொடுமை செய்தாய் !
நரிபுலி ஓநாய் நாகம் உலவிடு நச்சுக் காட்டின்
விரியிருள் போன்ற வஞ்சர் வீசிய வலையிற் பட்டாய்;
பெரியவர் மனது நோகப் பேய்மதங் கொண்டு வந்தாய் !
உரிமையை யிழந்தாய்; நாட்டில் ஒற்றுமை குலைய வைத்தாய்!

வன்றிறல் அரக்கர் மாய வலைப்படல் எளிது; நாட்டில்
ஒன்றிய சமுதாயத்தை உலைத்தலும் எளிது; போரிற்
கொன்றிடல் எளிது; கெட்டுக் குலைந்தநல் லறத்தை நாட்டி
வென்றிடல் அரிது நீயிவ் விளைவினைச் சிந்திப் பாயே !

உனதுபே ராசைக் காக உலகெலாம் பரித விக்க
மனதடங் காத மூர்க்க வழியினில் ஓடு கின்றாய்.....
சினமடங் காத மூடச் செருக்கினால் இன்றுன் சொந்த
இனமடங் கலும் வருந்தும் இகல்வினை பெருக்கி நின்றாய்.

ஊழித்தீ யுமிழ்ந்து வாட்டி உயிர்களைக் கொடுமை யாகப்
பேழைவா யடைக்கும் சண்டைப் பேயினைக் கட்ட விழ்த்தாய்;
பாழும் பொறாமை யாலே பாரத தருமத் திற்கே
சூழினை யிடும்பை; அந்த வினையுனைச் சுடுவ தாமே !
இருக்கினும் வாய்மை யின்றி யிருத்தலே யிறத்த லாகும்.
இறக்கினும் வாய்மை பேணி யிறத்தலே யிருத்த லாகும்.
மறக்கள மாக்கிப் புவை யாள்வதே மடிவதாகும்;
அறக்களத் துயிர்கொ டுத்தல் ஆருயிர் பிழைத்த லாமே ! 60

என்னைப்பார் எனது பக்கம் இருப்பவர் தன்மை யைப்பார்;
உன்னைப்பார் உனது பக்கம் உள்ளவர் உருவைப் பாராய்;
சின்னப்பா எனக்குன் மேலே யாதொரு சினமு மில்லை....
என்னப்பா மௌனமானாய்;இதயத்தைத்தொட்டுச்சொல்வாய்!

கலியன்

காட்சி யாளர்க்குங் கள்ளர்க்கு மேமனச்
சாட்சி மெய்யினைச் சாற்றுதல் உண்மையால்,
வாட்சி வந்த கலியன் மனத்திலும்,
மாட்சி யுற்ற மயக்கம் எழுந்ததால் !

புன்சொ லேன்புலை நாயினுங் கேடனேன்,
என்செய் தேன்?இறு மாப்பினில் மூழ்கினேன்;
இன்சொ லாளன் இளகிய வாய்மையென்
வன்சி னத்தினை மாற்றிய தென்னையே !
விதியி னாலொரு வேசியைக் கூடினேன்;
மதியி ழந்துமண் ணானதென் வாழ்க்கையே !
சதிசெய் தேனென் மரபினைச் சாய்க்கவே;
கதியி ழந்தனன் கண்ணுமி ழந்தனன் !

மன்னு லகை மடித்தர சாண்டிட
மின்னு வாளை மிடுக்குட னேந்தினேன்,

முன்னு லகினில் மூட்டிய போர்க்கனல்
என்ம னத்தை எரியென வாட்டுமே.

80

சித்தி யைப்பகைத் தேனிலை சீரிய
சத்தி யத்தைத் தகைக்க முயன்றனன்;
பித்தர் போன்று பெரியரைத் தூற்றினேன் !
எத்தனைப் பிழை செய்தனன் ஏழையேன்?

பரிந்த மேலவர் பண்புரை கேட்டிலேன்,
விரிந்த ஞான விளக்கினைத் தூண்டிலேன் !
கரிந்த வஞ்சக் கடுமனச் சூழ்ச்சியாற்
பிரிந்து வாழும் பெரும்பிழை செய்தனன் !

கள்ளும் ஊனுங் கலந்துணக் கற்றனன்;
உள்ளம் பாம்பின் உறையுள்ளென் றாக்கினேன்.
பிள்ளை யற்றவர் சொத்தைப் பிடுங்கினேன் ;
வெள்ளி பொன்னெனின் வேட்கைகொண் டோடினேன் !

அன்னி யர்மனைக் காசை மிகக்கொண்டேன்,
மின்னி டையை விலைப்பொரு ளாக்கினேன் !
பொன்னை மாதரைப் பூமியைப் போகத்தை,
என்னைத் தாக்குவ தின்பமென் றெண்ணினேன் !

கொழுத்த செல்வர் குவித்திடப் பொன்மலை—
உழைக்கும் ஏழை உணவறச் செய்தனன் ;
செழிக்கு நாட்டைத் திருடியென் னூரிலே
தழைக்கச் செய்தனன் சங்கடக் கூட்டமே

100

சகம் வருந்தத் தனியுண வுண்டனன்;
மகவு வாட மடுவைப் பருகினேன் !
அகமி குந்துல காளப் புகுந்தனன்;
புகுந்த வீட்டிற் புலியென லாயினேன் !

பஞ்சம் பட்டினி பாவம் பகைதுயர்,
வஞ்சப் பொய்க்கள வாகிய மாசுகள்
பஞ்ச பூத வுலகினைப் பாழ்செய
நஞ்சனேன் பெரு நாசம் புரிந்தனன்.

அங்க ரக்கர் அடக்கு முறைகளால்
சிங்க நாட்டினை செம்மறி யாக்கினேன் !
இங்கு மென்னிறு மாப்பிற் கிடம்பெற
வெங்கு லப்படை கொண்டு விரைந்தனன்...

இன்ன வாறு கலியும் இரங்கியே
என்ன சொல்வதென் றேயறி யாமலே,
முன்னி ருக்கும் புனிதன் முகத்தினைக்
கன்னக் கையுடன் கண்டு கசிந்தனன்.

அந்த வேளையில் அதர்மனாம் அரக்கனும் அடைந்தே
இந்த வாலிபன் வாயுரைக் கித்தனை யிடரேன்?
முந்தொர் குண்டினால் முடிவுரை கூறெனத் தூண்டி
வெந்தழல் வெடி வீசினான் கலியனும் விழித்தான் !

120

கொல்ல லேயுனைக் கடனெனக் குதித்தெழுங் கலியை
வெல்ல லேகட னென்றுநம் வீரனும் விரைந்தே,
மல்லர் சேனையை மாகடல் அலையெனக் கிளப்பிச்
சொல்லுஞ் செய்கையு மாகிவெஞ் சுடுசரந் தொடுத்தான் !

கடலு டன்கடல் கலந்துகர் ஜிப்பதே போலப்
படையு டன்படை நெருங்கின படைக்கலங் கொதித்த ;
நடையுடன் நடை நெருங்கின ; நலிந்தன உடல்கள்,
தொடையுங் கால்களுங் கைகளுந் துண்டுபட் டனவே !

வீறு பேசிய கலியினர் வெறிபிடித் திரத்த
ஆறு செய்தனர்; அதன்மிசை அயர்ந்துடன் மிதந்தார்,
மாறு செய்தவர் மண்ணுணிப் புழுவென மாண்டார்,
கூறு செய்தது பகைவரைக் கூற்றெனத் தருமம்.

ஆளைத் தோற்றுநல் லறிவினைத்தோற் றிகல் கொண்ட
வானைத் தோற்றுத்தன் மானமுந் தோற்றமுங் கலியைக்
காளை போலினுங் கடுஞ்சமர் கலக்கிய தூயன்
நாளை வாளுடன் வாவென நயமுடன் விடுத்தான்.

குன்று குன்றெனக் குவிபிணக் குவையினைச் சற்றே
நின்று கண்டுளங் கருணையால் நெக்குநெக் குருகி
என்று போர்வெறி யின்றியிங் கமைதி சேர்ந் திடுமோ
அன்று வெற்றியென் றகன்றனன் அரசனு மாங்கே ! 140

34. உறுதிப் படலம்

முல்லைகள் முறுவ லிக்க, முளரிகண் மூடித் தூங்க,
அல்லிகை விரித்து வாவென் றம்புலி தனைய மழக்க,
மெல்லிய தென்றல் வந்து வீரருக் கினிது வீச,
எல்லியைப் போர்த்தி யற்கை இந்திர சாலஞ் செய்தாள் !

வென்றனம் என்று சித்தி வீரர்கள் ஆடிப் பாடி,
ஒன்றிய உவகை கூர்ந்த வுடனிளைப் பாறு கின்றார்;
தென்றலு நிலவும் பேசுஞ் செய்தியைக் கேட்கக் காலம்
நின்றது; சாந்த மெங்கும் நிறைந்தது பரந்த ஊரில்.

ஆர்ப்புகள் அடங்கிச் சாவின் ஆட்டங்கள் அடங்கி யானை
தேர்ப்பரி காலாட் சேனை திரிபர பரப்ப டங்கி,
போர்ப்புய லடங்கி, நெஞ்சப் பொருபொருப் படங்கி, அன்னப்
பார்ப்புகள் போன்று மாந்தர் பள்ளிகொண் டமைதி சேர்ந்தார்

காவலர் உலவு கின்ற காலடிச் சத்த மல்லால்,
நாவொடு நடையுங் கையும் ஞானியர் சமாதி போன்று,
மேவின மோனந் தன்னில், விமலனே ஒருவன் ஆங்கே
காவியங் கண்வி ழித்துக் கத்தியிற் கனவு கண்டான் !

கௌரி வருதல்

யாழிசை குழலிசை யினிது வீக்கிடும்
ஏழிசை கேட்டனன் ; “இறைவன் வாழ்” கெனச்
சூழிசை கேட்டனன் சுத்தன் ; கௌரியின்
வாழிசை கேட்டனன் வரிசை யாகவே ! 20

சேவகருஞ் சேடியருஞ் செய்முறைகள் செய்தே,
ஏவல்கள் முடிந்ததுவும் ஏகினர் புறத்தே.
ஆவலுடன் அன்னநடை மின்னிடையோ டாட
மேவினள் இளங்கவுரி மீனணி நிலாப்போல்.

வன்சமரில் வாகையுற வந்தமண வாளன்;
தன்சம ரளித்திடு தளர்ச்சியை விலக்கிப்
பொன்செய்நகை பூத்தகனி வாயமுது பொங்க,
“என்கணவன் வாழ்” கென இளங்கொடி பணிந்தாள்.

தேசமிகு தேவிவரு கென்றுதிரு வாள்ளன்
மாசறு மனத்துடன் மலர்த்தவி சிருத்தி,
வாசமிகு மாலைகள் மகிழ்ச்சியுறச் சூட்டி
நேசமிகு புன்னகை நிலாவவர வேற்றான்.

அருகரு கிருவரும் அமர்ந்து, சின்மயம்
பருகினர்; மறுவிலர் பக்தி வேகத்தால்
உருகினர்; உயிர்மனம் ஒன்றி நின்றருள்
பெருகினர்; யோகத்தின் பெருமை காணவே.

தெய்வநற் கனல்வளர் தியான மானதும்,
பொய்வளர் அரக்கர்செய் புண்க ளின்றியே,
வையகம் உய்திட வாய்மை யோங்கிடச்
செய்தகு செயல்களைச் சிந்தித் தோதினார்.

40

சுத்தன்

எனது வாழ்வின் இன்பமே, அன்பே,
பூரண யோகப் பொன்னொளிச் சூடரே,
மங்கலம் பொங்கும் மதிமுகச் செல்வியே,
வீட்டர சாட்சியும், நாட்டர சாட்சியும்,
வெற்றிபெற் றோங்க விரும்பி, என்னுடன்
உள்ள மொன்றி யுழைக்கும் துணைவியே,
கற்பிற் சிறந்த கண்மணி யேநின்

அழகையென் சொல்வேன் ! அழகினு மினிய
குணத்தையென் சொல்வேன் ! குணத்திற் கினிய
அறிவையென் சொல்வேன் ! அறிவிற் கினிய
ஒழுக்கமென் சொல்வேன் ! ஒழுக்கம் பழுத்த
யோகமென் சொல்வேன் ! யோக சித்தியால்
ஊறும் சக்தி வீறென் சொல்வேன் !

குகையில் வளரும் குண்டலிக் கனலே,
கலிப்படை முழுதும் கண்ட துண்டமாய்ச்
சிதறிய தேனும், பதகரைக் கொண்டே,
உறங்கும் சித்தியைப் புறங்கண் டிடவே
தந்திரக் கலியன் வந்திடர் செய்வான்.

ஒற்றர் இந்த உண்மை யுரைத்தார்;
அடுபோர் வென்றும் அமைதியைக் காணேன்.

60

மண்மிசை யிரண்டு மாயச் செருக்கர்
எனதுன தென்றே இறுமாந் துலகைப்
பங்கு போடப் பங்கம் விளைத்தே
பொல்லாங் கறியாப் பொதுஜனங் களையே,
ஊனுங் கள்ளும் உயிர்க்கொலை வெறியும்,
ஏற்றிப் போரில் இழுத்து நிறுத்திப்
பீரங்கி வாயிற் பிணம்படச் செய்யும்
அதர்மக் கொடுமை அழியுநாள் என்றோ?
அவரவர் உழைப்பால் அவரவர் பிழைத்தே
அமைதியாய் வாழும் அந்தநாள் வருமோ?
கொன்றேன் பிணங்களைக் குவித்தேன் மலைபோல்,
இன்னுமென் வாளின் இரத்தத் தாகம்
தீரா தின்னொரு போர்வினை வந்ததே.
இரக்கம் என்னை இடைமறிக் கின்றதே !
அரசும் ஆட்சியும் ஆணவத் திமிரும்,
போருந் தொல்லையும் பொய்யென விலக்கி,
ஞானங் கண்ட நன்முனி போலே
யானும் உலகை யெற்றி யெறிந்து,
மோனமாய்ச் சென்றோர் முழையிற் பதுங்கவோ?
களத்தில் உடற்சுமை களைந்தினும் மீளா

80

வாழ்வை யெய்தவோ? வகையறி யேனே !
நின்னுளஞ் சொல்லாய் என்னுயிர் அணங்கே !

கௌரி

பூமியி னுள்ளே பொங்கிடுஞ் சூடே
எரிமலை யாகப் பொரிவது போலே,
உடலுக் குள்ளே ஊறிய சூடே
காய்ச்ச லாகக் கழிவது போலே,
மனித வியல்பின் மாசுக ளெல்லாம்,
காமக் குரோதக் கசண்டுக் ளெல்லாம்,
போராய்க் கிளம்பி வேருடன் போமே.
அறுத்துப் புண்ணை ஆற்றுவ தேபோல்,
வாளால் உலகின் வன்பிணி தன்னை,
பேரா சைதரும் பேய்மதக் காய்ச்சலை
ஆளைக் கெடுக்கும் அதரும நோயைக்
களத்திற் பொருதிக் களைவது கடனே !
பொறாமை யினியும் வாராது விலக்கிப்
பொய்பே ராசை, புலன்கெடு காமம்,
ஆணவ மாயம் ஆகிய தீமைகள்,
அடியோ டொழிந்தே படிப்படி யாக
மாந்தர் நல்ல மாறுத லெய்தி
அன்பும் அறமும் ஆன்ம சுயேச்சையும்,
பண்புறப் பயின்றே பகைசினந் தவிர்த்தே,
ஓர்குல மாகப் பாரெலாம் வாழ்ந்தால்,
போரெனும் பேச்சே வாரா தொழியும்.
வெளிவே டங்களும் விதவித மதங்களும்,
மண்பொன் வெறியும், மனத்தின் விகாரமும்,
உள்ள மட்டிலும் உலகம் கலகமே !
மனிதர் ஐந்து வகைநிலை யுடையார்.
ஐம்புல னறிவால் அடைந்ததை நுகர்ந்து,
கல்வி யின்றிக் காட்டு விலங்குபோல்,
உண்டின் றுறங்கி உடற்கடன் முடித்தவர்
மானிட விலங்கென மதித்த லாகுமே.
கற்பன கற்றுக் கேட்பன கேட்டு,
மதிப்பொலி வுடனே மனைநலங் காத்துப்
பொருளைச் சேர்த்துப் பொதுநலஞ் செய்வார்
மானிட மனிதராய் மதிக்கப் பெறுவரே.
அறிவும் பலமும் திருவும் தியாகமுங்
கொண்டுல கிற்கே கொள்கையி னுதவி,
கலையும் வீரமுங் காட்டிப் புகழ்சேர்
செயற்கருஞ் செயல்கள் செய்யும் மனிதர்
வீர மனிதராய் விளங்குவர் தாமே.
அறிபவை யறிந்தே, அறிவிற் கறிவாம்
பொருளை யுளத்திற் பொலிவுறக் கண்டு,
அனைத்தும் அதுவென் றறிந்தன் புடனே,
அருட்சுடர் பரவும் அருந்தவ யோகிகள்—
பெரிய மனிதராய்ப் பெருமை பெறுவரே.
தீவிர யோக சித்தியி னாலே,
ஏழா தாரமும் எழிலுற மலர்த்தி,
தூரிய நிலையில் சுகங்கண் டுள்ளே
பரம்பொருள் கூடிப் பண்புறப் பழுத்தே,
சச்சிதா னந்தந் தழைத்த சித்தரே
தேவ மனிதராய்ச் சிறப்புறு வாரே !
எதுதன் னுள்ளோ அதுவே பிரமம்;
எல்லா ருள்ளும் இருப்பது பிரமம்;

100

120

என்றறிந் தெவர்க்கும் இனிது நினைந்தே,
 ஆருயிர்க் கெல்லாம் அமைதியே கோரி
 நல்லது பேசி, நல்லது செய்து,
 நன்மையே விளைத்து நாடும் உலகும்
 தெய்வ நிலைபெறச் செந்நெறி காட்டுந்
 தேவ மனிதரே பூவிற் சிறந்தோர்.
 விலங்கு மனிதன் வீர மனிதனாய்,
 வீர மனிதன் வித்தக மனிதனாய்,
 வித்தக மனிதன் தத்துவ மனிதனாய்த்
 தத்துவ மனிதன் சுத்த சித்தியால்
 மானிடத் தேவனாய் மாறிப் பிறந்தால்,
 உள்ளிருந் தியற்கை உயர்ந்திறை கண்டால்,
 உலகம் விண்ணென் றிலகுவ தாமே !
 விலங்கு மனிதரால் விலங்குவாழ் வாகும்.
 வீர மனிதரால் வீரவாழ் வாகும்.
 தேவ மனிதரால், திவ்விய வாழ்வாம்.
 அவ்வகை வாழ்வை ஆயிரம் யோகிகள்
 நீண்ட தவத்தால் நிலைநாட் டினாலே,
 அருட்சுடர் பரவி, ஆத்தம சக்திக்
 கதிரொளி விரிந்து புதுமை பெற்று
 மானிடச் சாதி மாறிப் பிறக்குமே.
 வானர சாட்சி மண்ணகத் தோங்குமே.
 கலியின் கொடுமை நலிந்துவ கெல்லாம்
 சத்திய யுகமே நித்திய மோங்குமே.
 இப்பணிக் கேநாம் இருவரும் உரியமே.

140

சுத்தன்

சிறந்த உண்மையைச் செவ்வையாய்ச் சொன்னாய்,
 கண்ணே ஞானக் கௌரியே, இந்தக்
 கலியை ஒழித்துக் கடுந்தவம் புரிந்து
 தேவ ஜாதியைத் திருவுற நாட்டும்
 பணியே நமது பண்பும் பயனுமாம்.

160

கௌரி

வெய்ய கலியை வீழ்த்திடும் போரில்,
 யானும் உன்னுடன் இணைபிரி யாமல்,
 வாட்பணி புரிய வந்தது சமயம்.
 கவசம் போலுனைக் காத்துநம் சித்தித்
 துவசந் தன்னைத் தூக்கிப் பிடிப்பேன்.

சுத்தன்

கலையும் யோகமும் கற்றனை; யுனக்குத்
 தெரியா வித்தை செகத்தினி லுண்டோ?
 எனினும் முன்பே இயம்பிய வாறே,
 பெண்ணுக் குரிய மென்கட னாற்றிப்
 போர்க்களம் புகாது பொறையுட னிருத்தலே,
 உனக்கழ காகும் எனக்குநல் லுயிரே !

கௌரி

இருவர் உள்ளும் ஒருவரே என்னின்,
 உன்போர் என்போர் உன்சயம் என்சயம்,
 வீட்டிலும் வியன்பெறு நாட்டிலும் என்றும்
 இணைபிரி யாமல் இருப்பதென் மகிழ்வே !
 கடமை காக்கக் களத்திலுங் குதிப்பேன்.
 பெண்ணெனப் படுபவள் பேதை யல்லளே.

180

உலக சரித்திரம் உரைக்கும் வீரப்
பெண்கள் கணக்கிலர் பேசிடக் கேளாய்:—
பிரிடனை உரோமர் பிடித்த போது,
சுந்தரப் போர்செய்த துணிந்தவள் பொடலியா.
பிரான்னை ஆங்கிலர் பிடித்த போதே,
அல்லிக் கொடியை ஆண்மையோ டேந்தி,
ஆர்லியன் போரில் அனலாய்க் கிளம்பிக்
கடுஞ்சமர் வென்ற கன்னிழாந் தார்க்கை
அறியாப் புலவர் அவனியில் உண்டோ?
தசரதன் செய்த சம்பரப் போரில்
கைகொடுத்த துதவினாள் கைகசி யரசி.
பிருதிவி ராசன் பெருஞ்சமர் புரியத்
தானும் ஆணுடை தரித்துக் களத்தில்
கணவனைக் காக்கக் கடுஞ்சமர் புரிந்த
சம்புக்தை யென்னும் சக்தியை அறிவீர்.
தாரா பாயின் சூர மறிவீர்,
திப்புசல் தானின் சேனையை யெதிர்த்து
வென்றநல் அஞ்சிலி வீரமும் அறிவீர்.
கைக்குழந் தையுடன் களத்திற் பகைவரைப்
பொருது நலித்த புகழ்மணி இலக்குமி
காட்டிய தீரக் கதைகளை யறிவீர்.
ஆதலால் யானும் அமர்க்களம் புகுந்தே,
பக்க மிருந்து பகையை வீழ்த்தும்
ஆசையுங் கொண்டேன் ஆற்றலு முடையேன்.
எந்தை யெனக்குத் தந்த போர்க்கலை
பயன்பெற வந்தது நயமுறு வாய்ப்பே.....
ஆமென ஓர்மொழி அன்புடன் வந்ததும்,
போரங்கி பூண்டு புறப்படு வேனே.

200

சுத்தன்

கண்ணே உனது கருத்தை நடத்தாய்.
ஆனாற் கலிப்படை ஆத்திரத் துடனே
கொடுமை செய்யும். கொலைக்களந் தனிலே
எண்ணிலா உடல்களுள் என்னுயி ரான
உன்னுடல் கண்டால் உயிரெனக் குண்டோ?

கௌரி

வரும்போம் உடலம்; வரவுபோக் கற்றே
என்றும் உள்ளதே இருவரும் ஆவோம் ;
ஆயிரம் உடல்கள் ஆகும் அழியும்;
ஆன்மா உண்மை; அழிவிலாச் சக்தி.
அதுவே நானென் றறிந்தபின் எனக்குப்
பிறப்பு மில்லை இறப்பு மில்லையே,
மறப்பு மில்லை மயக்கு மில்லையே.
அட்டாங்க யோகம் அளித்த சித்தியால்,
இவ்வுடல் போயின் இன்னோ ருடலிற்
புகுந்தென் கடமை புரிந்திடு வேனே.
இச்சம ருடனே இகல் ஒடுங்காதே.
தோற்ற கலிஞன் ஆற்றலை வளர்ப்பான்.
தானவத் தீவினைத் தாங்கும் அரக்கர்
மண்ணை வெல்லப் புண்ணீர் இரைப்பார்.
இந்தநாட் டிற்கும் வந்திடர் செய்வார்.
அந்தக் கதையெல்லாம் அறிந்த கதையே.
இந்தப் போரில் இவ்வுடல் போனால்,
அங்கே வாழும் அரக்கரை ஒடுக்கி

220

சுத்தசே வைக்கே சக்தியாய் வருவேன்....
புத்துடல் தாங்கிப் பொலிவுற வருவேன்...
ஆதலால் என்னை அமைதியாய் ஏற்றுப்
போர்முனை செல்வீர் ஆருயிர் நீரே !

இப்படிக் கௌரி யியம்பிடும் போதே,
கேட்டது முரசம் ; கோட்டையைக் கலியன்
வளைத்தான் என்று வந்தான் விசயன்....
உடனே சுத்தன் உருவிய வாளுடன்
“சென்று கலியை வென்றே வருவேன்
கண்ணே” யென்று கனிநகை பூத்துச்
சிங்கம் போலச் செருக்களங் கண்டான்.
உடனே கௌரியும் உடைகளை மாற்றி,
இளந்திரு வீரன் எனப்பிறர் நினைக்கக்
கணவனைக் காக்கக் கரந்துபின் சென்றாள்....
போரைக் காணப் போவோம் நாமும். 246

35. இறுதிப் படலம்

மண்ணு றங்கிய நிசியிலே, மல்லெனக் கேட்டுக்
கண்ணு றங்கிய வீரர்கள் கதுமென வெழுந்தே
புண்ணு றங்கிய உடலினிற் போரணி பூண்டு
திண்ணு ரங்கொளத் தீட்டிய வாளுடன் செறிந்தார்.

காடு மேடெலாம் கணமெலாங் கார்வரை யெல்லாம்,
வீடு கொண்டுகறைந் தொளிந்தனல் வீசிடும் பகையைச்
சூடு தைத்திடச் சூழலைக் குறிவைத்துச் சுட்டார் ;
ஓடி னார்சிலர் ஒல்லெனக் கிளர்ந்தனர் சிலரே !

முன்செல் சுத்தனின் மூரிவெஞ் சிலையினை யஞ்சிப்
பின்சென் றார்சிலர்; பேயெனப் பெருங்கன லுமிழ்ந்து
வன்சமர் தொடுத்த தார்சிலர்; வாய்மதங் கொண்டு
புன்சொ லான்மனப் புண்விளைத் தார்சில புல்லோர் !

துஞ்சும் ஊரினைப் பிடித்திடத் துணிவுடன் எழுந்த
வஞ்ச கக்கலி யரக்கர்கள், வலியதோர் சேனை
வெஞ்ச மர்தொடுத்த தெதிர்வெடி வீசிடக் கண்டே
அஞ்சி னார்; பிற ககந்தைகள் அரற்றிமுன் வந்தார் !

உருக்கி னால்உல காளுவோம். உயிர்பிழிந் துண்போம்.
செருக்கி னாலெமை எதிர்ப்பவர் சிரங்களைச் செகுப்போம்;
பொருக் கெனச்சரண் புகுமினென் றிறைந்தனர் பொல்லார்.
“சருக்கு வீ” ரெனெச் சிரித்ததோர் எதிரொலி தழைத்தே ! 20

எங்க ரக்கரென் றிமைப்பறத் தேடிச்சென் றிறைவன்
அங்க ரக்கரை ஆணவ வெறிகெட அழித்தான்.
பொங்கு வெஞ்சினம் புகைந்திடப் போரெடுத்த துற்றான்—
சிங்கத் தின்முன்னர் புலியெனச் செருமிகு கலியன் !

“அழிகவே கலி ! அறவினை வெல்கவே!” என்று
பொழியும் அம்புகள் பொய்துளை மனமெனக் கலக்க,
வழியும் வேர்வையுங் குருதியும் வசைகளு மாக
ஓழிந்தொ ளிந்தனன் ஒருமுறை ஓய்வறு கலியன் !

கேடு சூழ்ந்திடுங் கிளர்ச்சியில் சிறந்தநங் கலியன்,
பீடி லாவழி சுத்தனைப் பிடித்திட முயன்றான்,
வாடு வேங்கைக்கும் வஞ்சக நரிக்குநள் ளிரவில்

ஓடு காலிக்கும் உளத்தினில் உறுதியொன் றுண்டோ?
பாண்டி லுக்கிசை பதமெடுத் ததிர்நடை பயின்றே,
தீண்டு வார்பகைத் தீயுடன் பகைவளர் தீயை:
ஈண்டு வாரீரு புறத்திலும் எமனுடன் விதிபோல் ;
மூண்ட போரிடை முண்டுவார் பிண்டமாய் முடிப்பார் !

ஊனுங் கள்ளுடன் ஒருமையில் நாறிட உயிர்த்தே,
ஈன வெங்கலி இருட்படை எதிர்த்திடும் ஆங்கே ;
ஞானச் செங்கதிர் ஞாயிறு போன்றவன் கணையால்
போன திக்கறி யாமலே பொய்ப்பகை புகையும்.

40

இந்த வாறு நடக்கும் இகலினால்,
வந்த காரியம் வாய்ந்திட லின்றியே,
சிந்தி ரத்தஞ் சிதறிடத் தன்படை
சிந்தை தேக்கிக் கலியுந் திகைத்தனன்.....

காற்றிலே பதர் என்னக் கலியரைத்
தூற்றி முன்முன் துரத்தி வரும்படைக்(கு)
ஆற்றிலா னுடனே அமரின் முறை
மாற்றி னானொரு மாயம் புரியவே !

கற்ற தீக்கணை யாவுங் கரிந்துகச்
செற்ற சித்தியின் வீர சிகாமணி,
சுற்றி நின்ற பகைவர் சுருக்கென
வற்றி ஓடி மறைவதைக் கண்டனன் !

வில்வி னையை விடுத்துக் கலியனும்,
வல்வி னையர் படையை மறைத்துத்தன்
மல்வி னையை மளக்கெனக் காட்டிப்பின்
கொல்வி னையைக் குறிக்க நினைத்தனன் !

அடு களத்திலுக் கஞ்சினர் போலவே,
தொடு கணையைச் சுருக்கி யரக்கர்கள்,
விடு விடென்று விரைந்திடக் கண்டதும்
சுடுசுடு வெனச் சுத்தன் துரத்தினான்.....

60

தொடர்ந்து சென்ற துகளறு வீரனை
அடர்ந்த காட்டில் அரக்கர் வளைத்தனர் ;
இடர்கள் ஆயிரம் எய்தின சுற்றிலும்,
படர் துயரைப் பகழியின் மாற்றினான்.
குழியிலே இலைப ரப்பிக் குஞ்சரம் பிடிக்குஞ் சூழ்ச்சி
வழியெலாஞ் செய்து வைத்து, மருந்துடன் கொடிப ரப்பிப்
பழிகொலைப் பதகர் தம்மைப் பதுங்கிடச் செய்த பாவி
அழிவுறத் தானும் ஆங்கே அடக்கமாய் மறைந்தான் மாதோ !

காட்டுடன் காடி தென்றே, காண்பசும் புதர டர்ந்த
மேட்டினிற் சுத்தன் வாசி மிதிக்கப்போம் போதோர் வீரன்,
ஓட்டிமுன் குதிரை தன்னை, "ஓவிது சூழ்ச்சி" யென்று
தீட்டிய கணைகள் விட்டுத் தீயரை வெளியிட் டானே !

அக்கணங் குழியி னின்றே அதர்மனே எழுந்து நின்று,
வக்கிர தந்தங் காட்டி, வகையுடன் அம்பெ றிந்தான்.....
அக்கணை தாக்கு முன்னே அருங்கலை யிளநல் வீரன்
மிக்கவெங் கணையால் அன்னோன் மேனிலைக் கேறச் செய்தான்!

அதர்மனைக் கொன்ற வீரன் அவனையே கொல்ல வேண்டிப்
புதர்மறை புல்ல ரெல்லாம், பொருகணை தொடுக்கத் தானும்,
எதிர்கணை முடிந்த மட்டும் ஏவிநம் இளைய சிங்கம்,
விதிவினை தீர்ந்த தென்று விழுந்துயிர் துடிது டித்தான் ! 80

தனக்குறு நமனைச்செற்ற சத்திய வீரன் ஆங்கே,
தனிச்சமர் புரிந்து வீழ்ந்த தடத்தினுக் கேகிச் சுத்தன்
இனிப்பகை யரக்கர் வாரா திருபுறம் படைவிரித்தே
குனிப்புற நோக்கி யந்த வீரனைக் குறித்தான் மாதோ !

ஆரந்த வீரன் என்றே அறிகுமுன் ஆவி துள்ளப்
போரங்கி பூண்ட கௌரி புருடனை மகிழ்ந்து நோக்கி,
“தீரங்கொள் சேவை செய்து செல்கிறேன்; வருவேன் மீண்டும்
பாரெங்கும் உனது சீர்த்தி பரப்ப” வென் றடங்கி னாளே !

புதங்கள் அடங்கிப் பத்துப் பொறிபுல னடங்கி, நாடி
நாதங்கள் அடங்கி, அந்தக் கரணமு நனிய டங்கிப்
போதங்கொள் ஆன்மா தேக புரிவிடுத் தேகும் போது,
சோதியொன்றெழுந்து விண்ணிற் சுழன்றுடன் மறைந்ததம்மா!

ஆறுதல் கூறு முன்னே அதர்மனைக் கொன்ற கௌரி
மாறிலா நேயஞ் சொல்லி மறைந்ததைக் கண்டு நாதன்,
ஈறிலாத் துயர மெய்தி, இருகணீர் அருவி பாய்ச்சி,
மீறிய சோகத் தாலே விம்மினான் விதியை நொந்தான் !
எத்துணை அன்பு கொண்டாய் ! எத்தனை அறிவு சொன்னாய்!
எத்தனை யோக சக்தி ஈந்தெனை மகிழு வித்தாய் !....
உத்தம மனைவிக் குன்னின் உதாரண முண்டோ? நல்ல
பத்தினித் தெய்வ மே,நான் பிழைத்திடப் பலியுமானாய். 100

ஆரெனக் காணு முன்னே அபாயத்தை விலக்க வேண்டி
ஓரிளம் வீர னாக உருவினை மாற்றி வந்தே
போர்கொடுத் ததர்மன் மார்பைப் போழ்ந்தொரு சுடுச ரத்தை
மார்பினில் ஏந்தி யிந்த மண்ணுடற் சுமையைத் தீர்த்தாய்.

என்னுயிர்க் குயிரே யானாய், என்விழி மணியே யானாய்,
இன்னுயிர்த் துணைவி யானாய், இறுதிமூச் செனக்கே யீந்தாய்,
மன்னுயி ருள்ள மட்டும் வானில முள்ள மட்டும்,
அன்னையின் அன்பு மிக்காய், ஆருனை மறப்பா ரீங்கே !

கண்டதுங் காதலித்தேன்; காதலிற் கடவுள் கண்டேன்,
அண்டியுள் ளணைந்த போதுன் அருந்தவக் கனலணைந்தேன்
விண்டநல் லுரையி லெல்லாம் விவேகத்தைப் பெற்றேன்; சக்தி
கொண்டதோர் புனிதப் பெண்ணின் கோலமேயுன்னுட்கண்டேன்

கன்னியர் கனியே, கற்பின் காட்சியே, கருணை வாழ்வே,
மின்னொளிச் சுடர்போல் வந்து வீரத்தீ யாகச் சென்றாய்...
முன்னிர வினிலே நன்று மொழிந்தவா றினிது மீண்டும்
உன்னை யான் அடைகு வேனோ வாய்திறந் துரைத்தி டாயோ?

உயிர்க்கிளி பறந்தும், இன்னும் ஒளிதரு முகமென் பாசத்
துயர்முகம் பார்த்து, நல்ல துணிவுரை பேசு தம்மா !
பயிர்பழுத் துதிர்ந்து மீண்டும் பயிர்முளைப் பதுபோல், யானுன்
இயலுடல் இன்னொன் றேந்தி ஏகுவேன் என்கிறா யால்! 120

ஆழ்ந்தநங் காதல் ஆன்மக் காதலே யன்றி, வாழ்ந்து

வீழ்ந்துமண் ணாகும் யாக்கை விளைத்திடு மோக மன்றே !
ஏழ்பிறப் பினிலும் உள்ளே இருவரும் பிரிவ துண்டோ?
சூழ்சுக துக்க மில்லாத் தூயநல் லான்மா நாமே.

ஆதலால் அழுகை யின்றி, அகக்கண்ணீர் வார்த்துன் புண்ணில்,
போதரு கின்றேன்பொல்லாப் புல்லரைக்குமைத்துன் சொல்லை
ஆதரிக் கின்றேன் ; வெற்றி யலங்கலைச் சூட்டு கின்றேன் ;
பூதரு மேனி யாளே பூமியில் உறங்கு கண்ணே !

காதலங் கனியை மெல்லக் கைம்மல ராலே யள்ளிக்
கோதறு மார்பிற் சேர்த்துக் குளிரகணீ ராட்டி யாங்கே,
மாதரின் சிகிச்சை வண்டி யேற்றிநன் மனையி லுய்த்து,
மோதிய பகைக்கு லத்தை முடித்திட முனைந்தான் மன்னே! 132

36. வெற்றிப் படலம்

விருப்புடன் வெறுப்பும்போல விளக்குடன் இருளும் போல,
நெருப்புடன் காற்றும் போல, நினைவுடன் மறதி போல,
உருப்பெயர் தாங்கி நிற்கும், உள்விகா ரங்கள், ஆங்கே
செருக்களம் புகுந்து போர்கள் செய்வதைக் காணு வோமால்.

“சித்திமான் சிரத்தை வாங்கி உன்னையும் சிறைப்பி டித்துப்
பத்தியா சார மென்னும் பையித்தியம் பிடித்தார் வைகும்
சித்தியிற் கொடியை நாட்டிச் செய்கிறேன் ஆட்சி”யென்றே
பித்துறு கலிய னின்னும் பெருஞ்சமர் தொடுத்தா னம்மா !

இலங்கைப்போர், பாரதப்போர், திரிபுர மெரித்த வெம்போர்,
கலங்கறு பாணன் செய்போர், கந்தவேள் புரிந்த போர்கள்,
இலங்குசி வாஜி சிங்கன் இருவரும் செய்த போரும்
விலங்கறு குடும்பப் போரும் வெட்குமிப் போர்முன் அம்மா !

அறங்கெடு மரக்கர் சேனை யனைத்தையுங் கொண்டு வந்து,
மறங்கெழு போரி லூக்கி வாளுடன் வலையும் வீசி,
அறங்கெழு சித்தி சேனையனைத்தையும் அழிக்க, வெய்யோன்
புறங்கொடா வீரர் மீது பெழிந்தனன் குண்டு மாரி—

குண்டிற்குக் குண்டு விட்டுக் குத்திற்குக் குத்து விட்டு,
மண்டைக்கு மண்டை பேர்த்து, வலக்கைக்கு வலக்கை வாங்கி,
சண்டைக்குச் சண்டை யீந்து சரிசம னாக நிற்கக்
கண்டுதன் கைகள் மிஞ்சிக் கலியனுங் கனன்று வந்தான்..... 20

விரைந்துறுந் தேர்களோடு விரைந்துறுந் தேர்கள் மோதப்
பறந்துறும் புரவி யோடு பறந்துறும் புரவி மோதக்
கரந்துறும் படைக ளோடு கரந்துறும் படைகள் மோதச்
சுரந்திடுங் குருதி நீந்தித் தூயனுங் கலியைக் கண்டான் !

ஆர்த்தனன் இடிகுரல் ; ஆத்தி ரத்தினால்,
வேர்த்தனன், விதிர்த்தனன்; “வெட்டு வே” னெனப்
பார்த்தனன் சுத்தனைப் பதகன் வெஞ்சினந்
தீர்த்திடப் பாய்ந்தனன் தீக்கணை யுடன் !
“உனதற மிலையினி உலக மெங்குமே
எனதறம் பரவு” மென் றிடிமு முக்கினான்.
இனிதெனச் சுத்தனும் ஈட்டி கொண்டவன்
வினையுடல் அகந்தையை விண்டு வீழ்த்தினான்....

“தொகைமிகப் பெற்றுமென்? சுடு சரங்களை
மிகமிக விட்டுமென்? வீரங் கூறியென்?
அகமக மென்றெழும் அதர்மம் பாழ்ப்படும்;

திகழறம் வென்றிடும்” என்று செப்பினான் !

நெருங்கினர் நெட்டினர் ; நெடும் படைக்கலன்
நொருங்கிடப் பிதுங்கிட நொய்ய ஊனூடல்
சரங்களும் வெடிகளுஞ் சடசடத்திடச்
சிரங்களும் கரங்களுஞ் சிதையப் போர்செய்தார் ! 40

கொழுகொழு கொழுவெனக் கொழுத்த குண்டர்கள்,
புழுதியில் உருண்டிடப் புரட்டி, நாய்நரி
கழுக்குகள் உண்டிடக் கலியுங் கண்டனன் . .
அழுதனன் இன்னமும் அமர்தொ டுத்தனன் !

மின்றிரள் வெட்டினவோ வொளிர் வாட்கணம்
வீசி மிளிர்ந்தனவோ ?
வன்மழை மூடியதோ மத யானைகள்
மண்ணை விழுங்கினவோ ?
வெண்சுடர் மங்கியதோ வெடி யின்புகை
விண்ணை மறைத்ததுவோ ?
கண்ணறு போர் விளைவோ, கனல் வாட்டிய
காலன் விருந்துகளோ ?
செம்மலர் தூவியதோ துருவித்தசை
சிந்தி விரிந்ததுவோ ?
கைம்மலை யின்றொடரோ, கறையாறு
கனன்று செலுங் கரையோ ?
வெம்மன ரின்சிரமோ வரையின்முடி
விண்டு குவிந்தனவோ ?
மண்மகள் மூடினனோவிழி விண்ணுறு
மண்டமர் வாய்த் துகளோ ! 60

மாரி பொழிந்ததுவோ சுடு வெஞ்சர
மாரி பொழிந்ததுவோ ?
போருயிர் வெம்புகையோ நமனின்கரும்
போர்வைகளின் சுருளோ !
கார்புயல் சாய் மரமோ சமர்வேகங்
கவிழ்க்கும் உடற் குவையோ !
வீரர் முரசொலியோ, தருமஞ் செய்யும்
வெற்றி முரசொலியோ !

செம்மலர் மேனி பூத்துச் சிதைந்துதன் படைக ளெல்லாம்
தம்மிடந் தெரியா தோடித் தட்டழிந் துலைந்த தாலே,
விம்மிய மமதை முற்றும் வெற்றுநீ ராவி யாகி,
அம்மவென் றயர்ந்து கையில் அகப்பட்டான் கலிய னாங்கே !

கவி

“ஐயநின் னாற்றல் முற்றும் அறிந்துன தடிப ணிந்தேன்,
செய்யவர் உறையு மிந்தச் சித்தியின் பக்கம் வாரேன் !
உய்யநான் விடுதி” யென்றே ஓலமிட் டவனைத் தூயன்
மெய்யுரை யிதுவென்றாலுன் விடுதலை பெறுதியென்றான் . .

ஆருயிர் உலகிற் கெல்லாம் அறந்தவிர் கேடு சூழாப்
பேருயர் உறுதி வாங்கிப் பெரியமன் னிப்பைத் தந்து,
சோருயிர் தாங்கி நிற்குங் கலியனைத் தூய மன்னன்,
வேருடன் அழித்தி டாமல், விடுதலை செய்தான் மாதோ ? 80

வாயினால் உறுதி சொல்லி, வஞ்சத்தை நெஞ்சில் வைத்தே,
போயினன் கலியன்.இன்னும்பொருபடைகொணர்வோம்என்றே!
வாயிலை யணுகும் போதே சத்தியன் வயத்தி லேதன்
கோயிலும் ஊருங் காணக் கொதித்துளம் பதைத்து நின்றான் !

காலடி வைத்த போதே கைதிநீ என்று வீரர்
வேலொடு நடத்தி யாங்கே வெஞ்சிறை யடைத்து விட்டார் ;
வாலிமுந் தூளை யிட்ட நரியென வஞ்சன், வெற்றிக்
கோலதிர் முரசங் கேட்டு கூகுவென் றழுது சோர்ந்தான் !

முதியநல் லிளைஞ னான சத்தியன் அறிவின் மிக்கான்,
கதிமிகு சேனை கொண்டு, காட்டினின் றெழுந்து வந்தே,
கொதிகொளுங் கலியன் மூலக் கொடும்படை சித்தி நோக்கிக்
குதிகொளச் செல்லுமப்போ கோட்டையைவளைத்துக்
கொண்டான்!

கலியனார் வைத்த வெய்ய காவலின் படைக ளெல்லாம்
எலியனார் போற்ப துங்கி எங்கெங்கோ சிதறி யோடப்
புலியனார் போலச் சீறிப் புடைத்தத மாக்கி நம்மின்
வலியனார் என்றரக்கர் வணங்கிடச் செய்தான் மெய்யன்.

மன்னனுக் காசைப்பட்டு மணாளனை யிழந்தாள் போலே,
இன்னொரு நாட்டை வேட்டே யிருப்பதைத் தோற்ற மூடன்
கன்மன வகந்தை யின்னுங் கரைந்திலான் சாம்பற் பூத்த
வன்னெருப் பென்ன வுள்ளே வஞ்சகச் சூழ்ச்சி செய்தான். 100

சிறையினின் றுடனே தப்பித் தானவஞ் செல்ல நோக்கி
மறைமுக மாகச் சூழ்ச்சி வகையுறச் செய்தோர் நாளில்,
கறையிருள் உலகை முற்றுங் கெளவிய நிசியில் ஆங்கே
உறைமன மோகி பின்னே உருக்கரந் தோடினானே !

வந்தொரு விமான மாங்கே வாரிச்சென் றிருவர் தம்மை
விந்தையாய் மறைந்த மாற்றம் ஒற்றரும் விளம்பக் கேட்டே,
முந்துதன் னிடத்தி னுக்கோர் முதியகா வலனை நாட்டி,
மைந்தனுக் கோலை விட்டு, வாய்மையன் புறப்பட்ட டானே !

“காவலைக் கடந்த மோகி—கலியர் விமான மேறி
நாவலத் தீவைத் தாண்டி நாத்திகத் தான வர்கள்
மேவிடுந் தீவைச் சேர விரைந்தனர் ; யானு மாங்கே
போவது கடனே; நல்ல புண்ணிய ஒளிகொண்”டென்றான்.

“பஞ்சர வுடலில் ஆன்மா பற்றற வாழு மட்டும்,
அஞ்சவ தொன்று மில்லை, அருட்பணி நன்று செய்தே
துஞ்சுறு யாக்கைச் சட்டை துஞ்சுக மனந்து ணிந்தே
வஞ்சகர் திருந்தச் சொல்வேன் வாய்மை”யென் றெழுந்தான்
வல்லோன் !

உடலினும் உள்ளம் மேலாம்; உளத்தினும் உயிரே மேலாம் ;
உடலுயிர் தன்னின் ஆன்மா உயர்வுல கதனின் மேலாம்,
கடவுளே உலகிற் கெல்லாம் காவல னாயின், அன்னோன்
கடமைசெய் திறமு மீவான் கவலையேன் என்றெ ழுந்தான்! 120

இளவலைக் கெடுத்த தீயர் இரகசி யங்க ளெல்லாம்
களவுறு சூழ்ச்சி யெல்லாங் கலிநகர்ப் பிடித்த போதே
உளவுறக் கண்டு கொண்ட உண்மையன் கப்ப லேறி
மளமள வென்று சென்று மரகதத் தீவிற் புக்கான்.....

சத்தியன் செய்தி யெல்லாந் தானவ காண்டம் சொல்லும்,
சுத்தனின் செய்தி காணச் சுதந்தர மன வேகத்திற்
சித்திமா நகரஞ் செல்வோம்... செயமுர சொலியைக் கேட்போம்
வித்தக நல்லீர் என்பின் விருப்புடன் வருகு வீரே ! 128

37. கௌரி விலாசப் படலம்

உண்மைக்கு வெற்றி, கற்பின் உறுதிக்கு வெற்றி, தூய
பெண்மைக்கு வெற்றி, மாந்தர் பிறவிக்கு வெற்றி, தெய்வத்
தன்மைக்கு வெற்றி, ஆன்ற தருமத்திற் கினிய வெற்றி,
நன்மைக்கு வெற்றி யென்றே நகரெலாம் இசைத்த தம்மா !

கன்னியர் ஆடல் பாடல், காளையர் வீர வேலை,
நன்மனை தோறு நல்கு நாவுடன் செவி விருந்து,
'மன்னவன் வாழி' யென்னு மந்திர நாத மெங்கும்— !
பொன்னகர் கலையின் போக நகரெனப் பொலிந்த தம்மா !

அத்தனை அரக்கர் சேனை நீறுபட் டழியச் செய்த
சுத்தனின் வீரந் தன்னைச் சுதந்தரக் கவிகள் சொல்வார்,
பத்தினி கௌரி தியாக பலியினைப் புகழ்வார் ; ஆங்கே
சத்தியக் கிழவன் பெற்ற வெற்றியைச் சாற்று வாரே !

ஒழிந்தனன் கலியன் என்பார், ஒங்கிய தறமே யென்பார்,
அழிந்தது தீமை யென்பார்; அரசனின் ஆண்மை யாலே
கழிந்தது கவலை யென்பார்; கடுஞ்சமர் தீர்ந்த தென்பார்;
பொழிந்தது சாந்த மென்பார் பொன்னக ருள்ள நல்லோர் !

சத்திய சுத்தர் வென்று தருமத்தை நாட்டு நன்னாள்,
புத்துயிர் பெற்ற சாந்தப் புதியநாள், பொலிக வென்றே,
அத்திரு நகர மக்கள் அரசனின் ஆணை யாலே,
ஒத்தொரு பந்தலின்கீழ் உவகைகொண் டாடி னாரே ! 20

பத்தினி யாக்கை தன்னைப் பன்மல ரணிகள் செய்து,
சித்தியின் புறத்தே அன்னாள் தேசத்திற் குயிர் கொடுத்த
உத்தமத் தானந் தன்னில் உறுகடன் செய்து வைத்த
அத்தகு சூழ லின்று விழாவினுக் கமைந்த தம்மா !

மயனுக்கே நிகராம் சிற்பப் புலவர்கள் வகுத்து, நல்ல
நயமுறு கலை விளங்க நாட்டிய பந்த லின்கீழ்,
சயமுறு வேந்தன் ஆசான் மந்திரி சபையோர் வீரர்,
இயல்புடை இல்லறத்தார் அனைவரும் இலகி னாரே !

கலைதரு புலவர் தந்த கண்-செவி விருந்திற் கப்பால்,
மலையெனத் திண்டோள் பெற்ற மல்லரின் வேலைக் கப்பால்,
விலையிலா உயிரைத் தந்து வெற்றிக்குத் துணைபு ரிந்த
நிலைபெறு பத்தி னிக்கு நினைவுகொண் டாடி னாரே !

பத்தினி பெயரால் ஆங்கே பல்கலைக் கழகங் காணச்
சுத்தனார் முடிவு செய்யத் தொல்பெரும் அமைச்சர் மெச்ச,
உத்தமப் பணிக்கந் நாளே உரியதோர் கிரியை யோடும்
அத்திவா ரத்தை நாட்டக் கணவனே அமைந்து நின்றான்...

சுத்தன்

என்னருங் குடிகாள், வெற்றி யெய்தினோம் கலியை வீழ்த்தி
என்னும்போ தென்முன் வீரர் இரத்தமே காண்ப தாமே !
தன்னரும் உயிரைத் தந்து, தருமத்தைக் காத்த வீரர்
பொன்னெழுத் தாலே யிங்கு பொலிகநற் புகழி னோங்கி ! 40

நாட்டினுக் குயிர் கொடுத்த நல்லிசை வீரர் வாழ்ந்த,
வீட்டினுக் குதவி செய்தோம், வியன்புகழ் பெற்று வாழும்
வாட்டமில் வீர ருக்குப் பரிசுகள் வழங்கி விட்டோம் ;
மீட்டுமோர் வீரப் பெண்ணின் அருமையை விளம்பு வோமால்...

நொடிக்கொரு மாற்ற மெய்தும் உலகிலே நூறாண் டென்பார்.
சடக்கென முறிந்து வீழுங் கொம்பெனச் சாவார் கோடி,
நடுக்குறும் அரக்கர் போரில் நாதனைக் காக்க வேண்டி
இடுக்கணைத் தீர்த்தி றந்தாள் இளங்கொடி யிவளே யம்மா !

நாயகன் அன்பு மிக்காள்; நன்மனைத் திருவே யன்னாள்,
தூயகற் பரசி; யோக சித்தினி சுத்த கௌரி,
தேயத்தை உயர்த்த நல்ல சிந்தனை செய்து சொல்லும்
நேயத்திற் பெரியாள்; என்னை நினைவிலும் பிரிந்தி டாதாள்!

கலகமில் லாது, நெஞ்சக் கவலையில் லாது, மாய
வலைகளில் லாது, தீய வறுமையில் லாது, வெய்ய
கொலைகளில் லாது, மாந்தர் குலமொன்றாய் வாழ வேண்டி
உலகெலாம் தொண்டு செய்ய ஊக்கினாள் உயிரே யன்னாள்!

அன்றுநீள் இரவில் என்பால் அன்புடன் கொஞ்சிக் கொஞ்சி,
“இன்றுல கின்னல் மாற, மனிதரின் இதய மாற்றம்
ஒன்றுநல் வழியென் றா”ளவ் வுத்தமி சொன்ன தெல்லாம்,
இன்றுநான் செயலிற் காட்ட முயலுவேன் இனிது நல்லீர்! 60

“அவஞ்செயும் அசுர மாயம் அறிவினாற் புலன டக்கித்
தவஞ்செயும் சக்தி யாலே தகருமென் றுலக மெல்லாம்
நவஞ்செயுந் தெய்வ வாழ்வை நாட்டிட வேண்டு” மென்றும்
பவஞ்செயும் பந்த மில்லாப் பத்தினி யுரைத்தா ளம்மா !

ஆங்கரித் தனலை வீசி ஆவியைப் பருக நோக்கி
ஈங்கொளிந் திருந்தான் பேய்போல் அதருமன் எனும் அரக்கன்
ஆங்கவன் சூழ்ச்சி தன்னை அறிந்தவன் ஆவி யுண்டாள்;
ஓங்கிய உயிரைத் தந்தென் னுயிரினைக் காத்தாள் எந்தாய் !

அத்தகை யன்பு காட்டி அளவறுந் தவங்க ளாற்றி
மெத்தவும் உலகுக் கெல்லாம் விரும்பிய நலமே நாடும்
உத்தமி கௌரி யாவாள்; உணர்ந்திடா ரிதனை யுண்டோ?
இத்தகு புனித ருக்கும் இறப்பெனு மறப்பு முண்டோ?

நாட்டுவோம் சுத்த கௌரி நாமமெந் நாளும் வாழப்
பாட்டொடுந் தொழில்கள் ஓங்கும் பல்கலைக் கழக மிங்கே!
ஓட்டுவோம் இருளை, ஞான ஒளியினைப் பரப்பி, யெங்குங்
காட்டுவோம் பொதுஜ னங்காள்,கல்வியின் பெருமை யெல்லாம்!

இத்தகு மொழிகள் பேசி இளகிநெஞ் சுருகி மன்னன்,
அத்திவா ரத்தை நாட்டும் அவ்வையின் மக்க ளெல்லாம்,
“உத்தம சுத்த-கௌரி வாழ்”கென உவகை சொன்னார்—
மத்தளம் வீணை வேணு மங்கல நாதஞ் செய்ய ! 80

சிந்தனை செய்து சற்றே சித்திபன் இருக்கு மெல்லை,
வந்தது தந்தை ஓலை ; வரிவரி படித்த றிந்து,
மந்திரி தனைக்க லந்து, மாசபை தனிலெ முந்து,
முந்துரை நடந்த பின்பு முடிவுரை மைந்தன் சொன்னான்....

சுத்தன் பேச்சு

செயங்கொண் டாடும் சித்திமா சபையீர்,
இங்கும் வெற்றி அங்கும் வெற்றியே....
மூலப லத்தை முந்தியிங் கனுப்பிக்
கலியன் சித்தியைக் கவிழ்க்கவந் ததுவும்,
அங்கே எந்தை அரியெனப் பாய்ந்து,
கலிநகர் தன்னைக் கைப்பற் றினரே.

பற்றிய நகரிற் பற்றலர் சூழ்ச்சி
முற்றிலும் அறிந்தார், மூடக் கலியை
ஆட்டி வைக்கும் அரக்கர் திறமையும்,
தந்திர மான இயந்திரக் கலையும்,
ஆயுதக் கலையும் ஆராய்ந் தறிந்தார்.
இங்கிருந் தோட்டம் எடுத்த கலியன்,
அங்கே கைதியாய் அடைபட் டானே,
காவலைத் தப்பிக் கலியனும் மோகியும்
தானவர் விமானந் தன்னிலே சென்றார்.....
சென்றத் தானவத் தீவிலே யுள்ள
அசுரப் படைகளை அழைத்துவந் திங்கே
நாட்டைப் பிடித்து நாசஞ் செய்தலே
கலியன் கருத்தெனக் கண்டநந் தந்தை
துட்டரைத் தாமே துரத்திச் சென்றார்..
தீயரைச் சாமளத் தீவிற் செகுப்பார்.
இன்றேல் தானவம் ஏகியாங் குறையும்
அரக்கரைத் திருத்தும் அருட்பணி பூண்பார்.
மூதிளந் தந்தை முயன்றதை முடித்தே
போதரு வாரெனப் புகல்வதே சாலும் !
அருமைக் குடிகாள், அன்புச் செல்வர்காள்,
இரத்தஞ் சிந்தி இன்றுநான் பெற்ற
செய்மொரு செய்மிலை; சித்திமா நகரைக்
காத்தோம், அந்தக் கடமையே வெற்றி.
கலியன் மூட்டிய கடும்பகைத் தீயும்,
நாத்திக உணர்வும் ஆத்திரப் புகையும்,
ஆங்காங் கின்னும் அணைந்தபா டில்லை.
இத்ததி தானவம் ஏகிய கலியன்
அரக்கரைத் தூண்டி அமர்க்களஞ் செய்து,
புண்ணிய நாட்டைப் புல்லிய சூதால்,
பற்றிக் கொண்டு பழிமிகச் செய்வான்.....
உலகெலாந் தானவர் உயிர்வதை செய்து
மறக்கொடி நாட்டி மக்களை வருத்துவார்...
இந்தக் காட்சியை எண்ணும் போதே
மனந்துடிக் கின்றது; மாதவ சக்தியே
அறமும் அமைதியும் அளிக்க வல்லதாம்;
பாரத சக்தியாம் பாவன சக்தி—
அதனை வளரெனும் அழைப்பும் வந்ததே
அரக்கரைத் திருத்தும் அருட்சோதி சக்தியை
அடைந்து பரப்பும் அதுவே கடனாம்.
அதிற்கருத் தூன்றுமுன் ஆட்சி முறையைப்
பொதுநல மோங்கப் புதுக்குவோம் யாமே.
இன்று முதலே இந்தநந் நாட்டில்
செனசம் மதமே செங்கோல் பிடிக்கும்.
எனது கருத்திதென் றியம்பியெல் லார்க்கும்
மங்கலங் கூறி மாசபை முடித்தேன்.....
பாரெலாம் வாழ்க பாரத சக்தியே !

100

120

சபையோர்

நித்தியத் தருமம் வாழ்க ! நிருபனா யிருந்து காக்கும்
சுத்தனெந் தலைவன் வாழ்க ! சுதந்தர வீர சக்தி
பத்தினி கெளரி வாழ்க ! பதகரைத் திருத்தச் செல்லும்
சக்தியன் வாழ்க ! வென்றே சபையினர் எழுந்தா ரம்மா ! 140

கற்பினுக் கரசி, நாட்டைக் காத்தநல் லரசி, வீர
மற்பொரு மரசி யின்பேர் மாண்புற வேண்டி யாங்கே,
சிற்பசித் திரநந் செல்வர் தினந்தினம் உருவ மைத்தே

பாரத சக்தி இரண்டாவது பாகம்

அற்புத மான கௌரி விலாசத்தை அமைத்தார் மாதோ !

கல்வியும் கலையும் வீரக் கனலுடன் வளர்த்தவ் வீட்டில்
எல்லையிற் பயன்கள் எய்தி இருவகுப் பாடும் கௌரி
நல்கிய உதார ணத்தை நாடியா வேசங் கொண்டு,
“தொல்லறஞ் செழிக்க வாழ்வைத் துலக்குவோம்” என்று
சொல்வார். . . 148

பாரத சக்தி, இரண்டாவது கௌரி காண்டம் முற்றிற்று

பாரத சக்தி இரண்டாவது பாகம்